

Đ

Ch

Đ

Tác giả: Phong Lai

Mục lục

- [Chương 1: Hồi Ưc](#)
- [Chương 2: Một Đời Tựa Như Mộng](#)
- [Chương 3: Ta Không Cam Lòng](#)
- [Chương 4: Phụ Thân Lam Thanh](#)
- [Chương 5: Hồn Độn Không Gian](#)
- [Chương 6: Thiên Địa Hoàng Quyết](#)
- [Chương 7: Sơ Khai Chi Địa](#)
- [Chương 8: Lần Đầu Gặp Nguy Hiểm](#)
- [Chương 9: Sơ Ngô Diệp Lạc Thần](#)
- [Chương 10: Gia Nhập Tông Môn](#)
- [Chương 11: Một Nửa Đệ Tử Ngoại Môn](#)
- [Chương 12: Kiểm Tra Linh Căn](#)
- [Chương 13: Khôi Phục Linh Lực](#)
- [Chương 14: Kim Xà Vương](#)
- [Chương 15: Ẩn Linh Thuật](#)
- [Chương 16: Đan Trúc Các](#)
- [Chương 17: Bà Cô À Ta Có Cố Ý Đâu](#)
- [Chương 18: Đại Sư Huynh Diệp Lạc Thần](#)
- [Chương 19: Luyện Khí Mười Tầng Trung Kỳ](#)
- [Chương 20: Phong Lam Cầm](#)
- [Chương 21: Phong Lam Cầm Bí Mật?](#)
- [Chương 22: Lần Đầu Ngự Kiếm Phi Hành](#)
- [Chương 23: Nguy Trang](#)
- [Chương 24: Vào Đan Dược Đường](#)
- [Chương 25: Bảo Vật Kêu Gọi](#)
- [Chương 26: Tiết Mộ Bạch](#)
- [Chương 27: Bí Mật Quả Cầu Tử Quang?](#)
- [Chương 28: Người Không Phạm Ta Ta Không Phạm Người](#)
- [Chương 29: “Bách Đế Linh Thần”](#)

- Chương 30: Chém Giết Trúc Cơ Kỳ**
- Chương 31: Nam Nhân Này Cũng Quá Tuấn Mỹ Đi**
- Chương 32: Lôi Nguyên Công Pháp**
- Chương 33: Đoạn Hồn Thần Binh**
- Chương 34: Ngự Không Phi Hành**
- Chương 35: Thiên Hoa Băng Vũ**
- Chương 36: Xà Vương Huyền Biến Đổi**
- Chương 37: Tông Môn Quảng Trường**
- Chương 38: Tông Môn Khảo Hạch**
- Chương 39: Tiết Mộ Bạch Tiếp Cận**
- Chương 40: Người Thần Bí Mang Mũ Sa Rốt Cuộc Là Ai?**
- Chương 41: Tiến Vào Rừng Huyền Vụ**
- Chương 42: Kỳ Phong Ra Tay**
- Chương 43: Rời Khỏi Rừng Huyền Vụ**
- Chương 44: Tiến Vào Lãnh Sương Cốc Đối Đầu Yêu Thú**
- Chương 45: Các Người Muốn Chết**

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Hồi Ức

Huỳnh Kỳ Phong đến thế giới này đã được hai ngày rồi mà hắn vẫn chưa hoàn toàn tiếp nhận được sự thật là mình đã không còn ở thế giới hiện đại nữa, nhưng dù vậy hắn vẫn phải chấp nhận sự thật là hắn đã xuyên không.

Có lẽ đối với hắn mà nói như vậy cũng tốt, xem như là một cuộc giải thoát để cho hắn có thể tự do không còn có sự ràng buộc nào với người của thế giới kia nữa.

Từ ba năm trước khi hắn mười lăm tuổi, cha hắn mang về một đứa trẻ, nhỏ hơn hắn một tuổi và nói rằng đó là em trai hắn tên Huỳnh Kỳ Lâm sau này sẽ cùng ở chung nhà với hắn.

Khi đó hắn rất sốc và không thể chấp nhận được chuyện cha hắn có con riêng mà đến bây giờ hắn mới biết, nhưng nếu như sự việc chỉ dừng ở đây thì cũng thôi đi xem như hắn có thêm đứa em trai, nhưng mấy ngày sau đó cha hắn rước về mẹ kế.

Mẹ hắn mất khi hắn vừa tròn năm tuổi, từ đó đến nay cha hắn vẫn luôn đi suốt và rất hiếm khi về nhà xem hắn, lúc đó hắn còn nhỏ nên không nghĩ nhiều đến khi lớn hơn thì nghĩ cha hắn là lãnh đạo một tập đoàn lớn nên có lẽ đó là điều đương nhiên.

Nhưng bây giờ thì hắn đã biết vì sao cha hắn ít khi về nhà rồi, cha không thương hắn, đây là nhận định của hắn khi nhìn thấy cách cha đối xử với Kỳ Lâm. Còn mẹ con Kỳ Lâm thì xem hắn như không khí.

“Ha...đây là nhà của hấn mà, mười mấy năm sống một mình ở đây, giờ phải đi rồi sau...”

“Ai...thật là mệt mỏi”

Huỳnh Kỳ Phong nghĩ có lẽ chuyển đi là cách tốt nhất vì thế hấn thông báo một tiếng với cha rồi rời khỏi căn nhà không có nhiều tình cảm với hấn để chuyển đến căn biệt thự ông ngoại để lại cho hấn khi ông qua đời vào một năm trước, ông hấn chỉ có một mình mẹ hấn là con gái duy nhất nên khi qua đời ông đã để lại toàn bộ tài sản cho hấn.

Huỳnh Kỳ Phong hấn là người sống nội tâm cũng không có bạn bè gì, buồn thì đi du lịch nước ngoài, tham gia những trò chơi mạo hiểm và môn dù lượn là môn mà hấn thích nhất.

Hôm nay như thường lệ hấn đến nơi tập trung của đội chơi dù lượn thì gặp phải em trai Huỳnh Kỳ Lâm của hấn cũng ở trong đội, nói thật từ lâu rồi không còn liên hệ bây giờ gặp lại Huỳnh Kỳ Lâm đã không còn là nét trẻ con ngày nào mà thay vào đó là một thiếu niên trưởng thành lịch lãm, thời gian giúp người ta trưởng thành hơn rất nhiều, hấn cũng vậy không phải sau.

Không đợi Huỳnh Kỳ Phong hết cảm khái hấn đã nhận được ánh mắt chiu thẳng về mình, có lẽ do cảm nhận có tầm mắt chăm chú nhìn mình nên Huỳnh Kỳ Lâm đã quay lại nhìn cũng không chào hỏi.

“Nhiều năm không gặp mà trước kia sống chung trong cùng một nhà không được bao lâu chưa có tình cảm thân thuộc gì nên giờ gặp lại cũng chỉ xem như người xa lạ mà thôi. Huống chi lúc đó mình còn xem thường người anh trai này”.

Huỳnh Kỳ Lâm hấn không quan tâm về người anh trai cùng cha khác mẹ này lắm, kỳ thật mà nói người anh trai này xem như có cũng được mà

không có cũng được vì cái vị trí kia chắc chắn sẽ thuộc về hẳn đừng ai nghĩ có thể tranh với hẳn, hẳn tuyệt không cho phép.

Nhìn khuôn mặt cao ngạo đó Huỳnh Kỳ Phong cảm thấy thật buồn cười, Huỳnh Kỳ Phong hẳn đã bước chân ra khỏi căn nhà đó tức là hẳn đã từ lâu không còn quan tâm tới cái vị trí kia nữa. Với hẳn tự do tự tại mới là chuyện hiện tại hẳn quan tâm nhất, cần chi tranh dành quyền lực.

Nếu Kỳ Phong biết ý nghĩ trong lòng Huỳnh Kỳ Lâm và chuyện gì sắp xảy ra với mình thì hẳn cũng sẽ không nói như vậy mà câu chuyện nó sẽ đi theo một phương hướng khác kia.

Kỳ Phong mặt dù ít nói lại không thích tranh dành quyền lực nhưng cũng không phải là người dễ cam chịu, trừ khi hẳn muốn nếu không ai cũng đừng nghĩ bày bố hẳn.

Hẳn nhìn người em trai này không biểu hiện thành ý với mình nên không muốn qua chào hỏi nữa, có lẽ thời gian sẽ chứng minh tất cả.

Thật ra thì Kỳ Phong hẳn chỉ muốn được tự do sống theo những gì mình thích mà thôi.

Nhưng mọi chuyện điều có số phận an bài của nó, không ai biết trước được tương lai phía trước chờ đợi ta sẽ là điều gì. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Một Đời Tựa Như Mộng

Huỳnh Kỳ Phong nhớ lại địa điểm bay là vùng núi cao tại khu vực phía Bắc, đây cũng là khu vực hãn thường bay cùng đội.

Hôm đó hãn chọn đi bay là do xem dự báo thời tiết vùng núi khu vực này hôm nay rất đẹp, thích hợp chơi môn dù lượn nên hãn mới nhờ Hứa thúc liên lạc cùng đội trưởng Trương thông báo hôm nay hãn sẽ tham gia cùng đội.

Cất cánh được hơn một giờ khi còn khoảng nửa giờ nữa là đến bãi đáp, hãn bất ngờ gặp phải luồng gió xoáy dẫn đến rơi tự do mà khi đó dù dự phòng của hãn không bật mở, tỉnh lại thì hãn đã đến nơi này.

Hãn nhớ trước khi đi như mọi khi đã nhờ Hứa thúc là quản gia của hãn cũng đã theo hãn từ rất lâu rồi kiểm tra lại mọi thiết bị an toàn bay, nhưng lần này sau lại như vậy hãn cũng không biết được, bây giờ thì hãn đã không có cơ hội để quay lại nữa rồi, bên dưới khu vực hãn gặp tử nạn là thung lũng, có lẽ thân xác của hãn đã không còn nguyên vẹn.

“Nếu ông trời đã cho hãn cơ hội được tiếp tục sống, vậy thì thuận theo ý trời đi”.

“Lạnh quá...”

Đến đây cũng được hai ngày rồi mà hãn vẫn chưa thể thích ứng được với thời tiết vùng núi này, sáng lạnh trưa nóng chiều tối lạnh. Có thể do thời tiết mà thân thể này sinh bệnh rồi chết đi đúng lúc để cho hãn có cơ hội chuyển thể đến nơi này cũng nên.

Nhìn xung quanh căn phòng không tìm thấy được thứ gì có thể giữ ấm, Kỳ Phong nghĩ không ra là làm sao thân thể này có thể chống đỡ đến bây giờ.

Kỳ Phong ngược lại không biết y phục mà hắn đang mặc cũng có khả năng chống lạnh chỉ là với một người thường chưa trải qua tu luyện gì như hắn thì như người bình thường mặc đồ hàng hiệu mà thôi.

Vốn thân thể này cũng tên là Kỳ Phong, Kỳ Phong tiếp nhận ký ức của nguyên chủ nên biết được, phụ thân hắn cũng không phải là người ở nơi này mà là người từ nơi khác đến, cụ thể từ đâu đến hắn cũng không biết, chỉ là từ khi có ký ức thì biết phụ thân hắn bị thương rất nặng, căn mạch gần như đứt đoạn mới ôm hắn chạy đến vùng núi này tạm lánh và ở lại đây, nhưng không ngờ mười năm sau vì không còn đan dược cứu trị mà chết.

Theo như ký ức thì nơi này là tu chân giới, là thế giới cường giả vi tôn.

Ngọn núi mà hắn đang ở gọi là ngọn Phục Sơn, nhà hắn ở trên núi xung quanh bày hộ trận, nếu không phải cấp năm trình độ trận đạo thì không cách nào phá giải, trận pháp này trước đây do chính phụ thân hắn bày trận, trong đó còn bố trí khốn trận cùng ảo trận.

Lợi dụng hộ trận này vây khốn không ích thú rừng nên hắn không lo lắng cho hoàn cảnh hiện tại của mình lắm, thời gian tới chờ khỏe lên một ích hắn phải đem một ích thú rừng đi đổi ngân tệ và mua vài bộ y phục.

Hiện tại người đã đổi thành Huỳnh Kỳ Phong hắn, với cái bản tính ưa sạch sẽ thì hắn không thể bạc đãi bản thân mình được.

Thật ra thì nguyên chủ cũng không đến nỗi nào, cũng một thân y phục trắng thuần chỉ là không biết tự chăm sóc bản thân mà thôi.

Kì thật Huỳnh Kỳ Phong không biết y phục mà hần đang mặc có ẩn chứa trận pháp phòng ngự, có thể bảo vệ hần tránh thương tổn từ công kích của yêu thú cấp bốn, có thể tùy ý điều chỉnh theo kích cỡ người mặc, chỉ có điều những việc này sau này hần mới biết.

Lục lại trong ký ức nguyên chủ thì khi phụ thân qua đời để lại cho hần một chiếc hộp, dặn khi nào sinh thần mười bốn tuổi phong ấn sẽ tự giải đến lúc đó quyết định rời đi nơi này hoặc ở lại nơi đây cho đến hết đời là quyết định của hần.

“Còn hai ngày nữa là đến sinh thần mười bốn tuổi từ giờ đến đó nên dưỡng thân thể này thật tốt, khối thân thể này yếu quá còn cần phải rèn luyện thật tốt”.

Huỳnh Kỳ Phong nghĩ dù chưa biết khuôn mặt này lớn lên là bộ dạng gì nhưng với làn da trắng nõn này thì đi ra đường một mình tuyệt đối phải hoá trang, bằng không mà nói với cái thân thể này lại ở thế giới cường giả như mây, gặp phiền phức là chuyện khó mà nói trước được.

“Với cái thân thể yếu ớt này hay là thôi tạm thời không nên rời đi nơi này thì hơn, kì thật nơi này rất an toàn không phải sao”.

Nhớ trước đây hần cũng là dân thể thao chuyên nghiệp, cơ thể cực kỳ rắn chắc khỏe mạnh vậy mà bây giờ...nhìn lại cánh tay gầy yếu nhỏ bé lại còn trắng nõn như tay con gái làm hần cảm khái không thôi, “một đời trôi qua tựa như mộng”. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Ta Không Cam Lòng

Hai ngày nhanh qua đi, hôm nay cũng đến ngày hẵn tròn mười bốn tuổi, đối với Huỳnh Kỳ Phong đời trước đã đủ quyền công dân mà nói thì lần sinh thân này không biết nên buồn hay nên vui, buồn vì sinh thân hẵn vẫn luôn cô độc một mình trải qua hay nên vui vì hẵn đến thế giới này lại tiếp tục cô độc.

Cầm gọn trong tay chiếc hộp hình vuông màu tím, nhìn giống ngọc nhưng không phải ngọc, sờ vào cảm giác mát lạnh, cũng không biết dùng vật liệu gì để luyện chế. Kỳ Phong tạm gọi nó là Tử Phương hộp.

Kỳ Phong chưa biết gì về thế giới này ngoại trừ một phần ký ức từ nguyên chủ thân thể này mà thôi.

Thật ra nguyên chủ cũng là người đáng thương, từ nhỏ mất cha nên những gì nguyên chủ biết cũng chính là từ cha nguyên chủ trước đây nói cho nguyên chủ biết vì nguyên chủ chưa từng rời đi vùng rừng núi này.

Xem xét một lúc Huỳnh Kỳ Phong phát hiện trên bề mặt Tử Phương hộp có ký hiệu hình chiếc lông vũ như ẩn như hiện cùng màu lại không tìm thấy bất kỳ cơ quan nào để mở, như vậy theo ký ức thì đúng là chiếc hộp phụ thân nguyên chủ để lại chỉ chờ đến ngày tự giải phong ấn.

Huỳnh Kỳ Phong nhận thấy có một cỗ xúc động không thuộc về mình, có lẽ đây là chấp niệm của nguyên chủ nên kiên định nói “người có thể yên tâm, sau này ta sẽ thay người sống thật tốt, những gì người chưa hoàn thành ta sẽ thay người đi hoàn thành”, sau khi nói xong Kỳ Phong cảm thấy cả người mình nhẹ nhõm không ít.

Điều chỉnh thật tốt cảm xúc, bình tĩnh lại Kỳ Phong quan sát chiếc hộp nhỏ, qua nửa ngày vẫn không thấy có động tĩnh gì thì nhất thời buồn bã.

“Chắc lẽ thật không thể mở ra?”

“Không đúng ở chỗ nào sau?”

Kỳ Phong tự hỏi trong lòng, do dự hồi lâu Kỳ Phong nghĩ “có thể nào là huyết mạch truyền thừa gì đó không, có phải là lấy máu nhận thân trong truyền thuyết hay không, thôi kệ thử mới biết”.

Nói là làm hẳn cắn ngón tay mình rồi nhỏ máu lên biểu tượng hình lông vũ trên Tử Phương hộp.

Kỳ Phong hít một hơi thật sâu khi thấy máu và Tử Phương hộp dung hợp lại với nhau. Đối với người hiện đại như hẳn đây cũng quá là chuyện thần kỳ rồi.

Còn chưa để hẳn lấy lại tinh thần thì Kỳ Phong mở to hai mắt nhìn một màn quang mang màu tím từ chiếc hộp đang không ngừng toả ra quay xung quanh Kỳ Phong càng ngày càng đậm, càng ngày càng nhanh, không thể tin được trong đời hẳn còn có thể nhìn thấy cảnh tượng thần kỳ như thế này.

Không để Kỳ Phong đợi lâu hơn, ngay lập tức hẳn cảm nhận được đại não một trận quay cuồng choáng váng, trước ngực đau rát đến đáng sợ, ngực co thắt cơ hồ như muốn đem hẳn bóp chết.

Kỳ Phong nghĩ, không xong, hẳn vội vàng định vức chiếc hộp đi nhưng không nghĩ tới làm thế nào cũng không thể để chiếc hộp rời khỏi tay mình được.

.....

Đau đớn làm cho hắn càng thêm thanh tĩnh, nếu thật sự phải chết hắn không muốn phải chết như thế này, đời trước do không cẩn thận mà chết, đời này hắn còn nhiều dự định còn chưa có làm, hắn còn chưa đi tham quan thế giới này được ngày nào, mà đặc biệt là hắn đã hứa với nguyên chủ phải thay nguyên chủ còn sống thật tốt.

“Huỳnh Kỳ Phong hắn vì cái gì phải chết”.

Kỳ Phong nghĩ đến mình sẽ chết lần nữa, hắn tuyệt vọng và không cam lòng: “Vì cái gì...vì cái gì ông trời lại bất công với ta như vậy, cho ta cơ hội sống rồi lại lần nữa rồi cướp đoạt đi, ta không cam lòng”.

Cơ hồ là dùng hết sức lực gào lên, cuối cùng Kỳ Phong bất tỉnh ngất đi.

Trước mắt bỗng tối sầm, đồng thời cùng lúc hắn tại chỗ biến mất.
Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Phụ Thân Lam Thanh

Hôn mê nên Kỳ Phong không biết, hiện tại hắn đang ở trong một không gian rộng hơn mười ngàn thước vuông, xa xa có ngọn núi nhỏ đơn độc, xung quanh không gian hoàn toàn trống rỗng, không, toàn bộ không gian không có lấy một thực vật nào ngoại trừ một đoá tử liên đang sinh trưởng giữa hồ nước là thực vật duy nhất trong không gian kia xem như là có sự sống tồn tại, hiện giờ có thêm Kỳ phong hắn nữa mà thôi.

Hiện tại Kỳ Phong hắn dù đang hôn mê nhưng thần trí hắn lại cực kỳ thanh tỉnh nên hắn đang nhận hết đau đớn tột cùng, đến cơ hồ muốn chết lặng nhận mệnh và hắn không thể cử động.

Hắn đang nằm dưới đáy hồ, đang cảm nhận từng đợt xé rách, xương cốt gằn như vỡ vụn, gân cốt máu thịt nứt gãy từng đoạn đau đớn không gì tả xiết, nhưng rồi lại như được nước hồ gột rửa chữa trị, từng dòng khí màu tím len lỏi vào căn cốt của hắn, đem xương cốt vỡ tan liền lại, gân cốt đứt đoạn cũng được nối liền và từng chút mở rộng hơn ra.

Huỳnh Kỳ Phong thề là hắn sống từng ấy năm nhưng chưa bao giờ trải qua cái loại đau đớn giãy dụa kinh hoàng như thế bao giờ, với hắn đây đúng thật là cơn ác mộng, người của hắn lúc này vừa đau vừa nóng như bị thiêu đốt, nếu hai tay mà có thể động hắn thật muốn trực tiếp bóp chết chính mình.

Kỳ Phong nghĩ “còn định tra tấn hắn đến khi nào mới chịu dừng, sao không để cho hắn trực tiếp chết đi”.

Cơ thể của hắn cứ phải luôn trải qua quá trình tái tạo lại liên tiếp như vậy cho đến ba ngày sao, trong ba ngày này dường như ông trời cảm ứng được lời kêu gào thảm khốc trong lòng hắn mới kết thúc, thôi không tra tấn hành hạ Huỳnh Kỳ Phong hắn nữa.

.....

Kỳ Phong vẫn chưa tỉnh lại mà cơ thể hắn hiện giờ như được tắm trong làn nước thanh mát, như có ai đó đang tiêm vào cơ thể hắn một loại thần dược mà thần dược này chảy đến đâu trên cơ thể hắn thì cả người hắn đều tràn đầy sinh lực đến đó.

Kỳ Phong không biết là hiện giờ nhìn từ bên ngoài cả người hắn được bao bọc trong dòng khí màu tím trong rất quý dị.

Huỳnh Kỳ Phong không có mở mắt ra, nếu như mà bây giờ hắn có thể mở mắt ra nhìn chắc để hắn khiếp sợ đến ngất đi lần nữa mất, khi mà nhìn thấy hiện tượng quý dị lấy hắn là người bình thường thì không thể nào tin được, vì những máu thịt trên người hắn tràn ra xung quanh hồ toàn bộ đều bị cây tử liên hoa ở giữa hồ cuốn đi dung nhập hoàn toàn vào trong cốt hoa không để lại một chút dấu vết nào.

Hiện tại Kỳ Phong đang bị vây trong bóng tối, hắn cũng không biết mình bị vây trong bóng tối hắc ám này đã bao lâu thời gian nữa, hắn chỉ biết cơ thể của hắn hiện tại đã không còn đau nhức nữa rồi nhưng vì có gì hắn còn không có tỉnh lại.

Để Huỳnh Kỳ Phong hoãn sợ không thôi là có một luồng thông tin mãnh liệt tràn vào trong đại não của hắn làm cho đầu hắn tưởng đau đến cơ hồ muốn nổ tung, hắn đang phải cố gắng tiếp thu khối lượng thông tin không lồ này.

Không biết qua bao nhiêu lâu thời gian hình ảnh thông tin này cuối cùng cũng kết thúc.

Còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì trong đầu lại xuất hiện hình ảnh một người nam nhân mặc y phục xanh đang phiêu miểu từ từ bay đến gần hẳn.

Kỳ Phong nhận ra theo như trong trí nhớ thì đây chính là phụ thân của khối thân thể này.

Phản ứng đầu tiên của Kỳ Phong khi nhìn thấy phụ thân của khối thân thể này là: “Nam nhân này rất đẹp, nam nhân có vẻ đẹp không chân thực thể này thật sự còn có thể gọi là người sao”.

“Không, đây hẳn là tiên nhân, là thiên tiên mới đúng a”

Kỳ Phong trong đầu nghĩ như thế nhưng trên khuôn mặt hẳn vẫn bình tĩnh đứng đó mà không biểu lộ ra một chút thất thố nào.

Thấy Kỳ Phong không phản ứng, Lam Thanh nhìn Kỳ Phong với ánh mắt từ ái, lên tiếng:

“Phong nhi, đã lâu không gặp”.

Kỳ Phong giật mình giọng nói êm dịu này, ánh mắt từ ái này nhưng lại không phải thật sự dành cho mình, Kỳ Phong cuối đầu che dấu cảm xúc qua vài giây lúc ngược mặt lên đã là một mảnh bình tĩnh.

Đưa mắt nhìn người nam nhân đẹp tựa thiên tiên lại không thể nhìn ra được tuổi thật này, ngay lập tức có một cỗ xúc động từ trong tim hẳn mãnh liệt tuôn trào ra.

Kỳ Phong biết đây cũng không phải là cảm xúc thật sự của hẳn mà là cảm xúc từ tâm nguyện của nguyên chủ khi được gặp lại người thân, nhưng Kỳ Phong biết đây cũng là tâm niệm của hẳn, linh hồn của hẳn dung hợp vào thân thể này nên hẳn nghĩ phụ thân của thân thể này cũng là phụ thân của Huỳnh Kỳ Phong hẳn.

Hít sâu một hơi nhìn về phía nam nhân, Kỳ Phong xúc động đáp: “Phụ thân”.

Đưa tay chạm vào mái tóc của con, Lam Thanh rất là bất đắc dĩ, hẳn đời này tiếc nuối duy nhất là Phong nhi của hẳn a.

“Phong nhi thời gian qua con sống có tốt không”

Không có câu trả lời, Kỳ Phong rất muốn gào lên nhưng hẳn không thể, “một đứa bé mười tuổi đột ngột rời xa người thân, vậy hỏi đứa bé đó sống có tốt không?”.

Lam Thanh biết con mình sống không tốt, hẳn cũng không có cách nào.

Trước đây biết mình không còn nhiều thời gian nữa, hẳn đem một phần ký ức cùng tách một phần thần hồn đưa vào trong không gian, ẩn tại Phong Lam Cầm dùng huyết mạch phong ẩn lại, hẳn không ngờ đến lúc Phong nhi nhận được truyền thừa lại chịu nhiều đau đớn như vậy mà hẳn chỉ có thể đứng nhìn không cách nào can thiệp vào được, vì nếu hẳn mạnh mẽ dừng lại truyền thừa thì thần trí của Phong nhi có lẽ sẽ hỏng mất.

Dừng lại mạch suy nghĩ Lam Thanh đưa mắt nhìn Kỳ Phong, vẫn là ánh nhìn từ ái hỏi:

“Phụ thân không chăm sóc được cho con, Phong nhi con có trách phụ thân không?”

Nói đùa hẳn từ lúc năm tuổi cũng đã sống một thân một mình hẳn còn có thể trách ai sao.

Kỳ Phong lắc đầu nói: “Phong nhi sống rất tốt, con không trách phụ thân”.

Kỳ Phong hiện tại mới biết được có phụ thân quan tâm thương yêu là cỡ nào hạnh phúc, với hẳn là cỡ nào xa xỉ.

Lam Thanh biết mình không còn nhiều thời gian nữa, hẳn thật luyến tiếc giờ khắc này, thời khắc vĩnh viễn phải rời đi này.

Kỳ Phong dùng sức nhìn về phía chiếc bóng đang dần tan biến, cố gắng khắc họa hình bóng người vào trong tâm trí, giọt nước mắt cố kiềm nén đến cuối cùng vẫn lăn dài. Mà kì lạ thay giọt nước mắt không rơi xuống mà được dòng tử khí cưỡng lấy đưa vào tử liên hoa.

Cùng lúc đó Kỳ Phong lần nữa rơi vào bóng tối. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Hỗn Độ Không Gian

Tử khí bao bọc quanh người Huỳnh Kỳ Phong dần dần tán đi dung nhập trở lại trong hồ, hãn cũng từ trong hôn mê tỉnh lại.

“Đây là đâu, khó thở quá”.

Đầu tiên là hãn cảm thấy choáng ngợp vì thiếu dưỡng khí, mở mắt ra thì không nhìn thấy gì chỉ thấy xung quanh toàn là màu tím, hãn thật sự hoảng sợ không biết hiện tại sao mình lại ở trong nước thế này.

Dùng sức ngoi lên mặt nước ra sức thở dốc, nhìn lại xung quanh thấy hoàn cảnh xa lạ Kỳ Phong vội vàng bơi vào bờ. Cũng phải cảm ơn kiếp trước hãn đam mê thể thao nên có học qua một khoá bơi lội không thì bây giờ hãn còn đang vùng vẫy trong nước kia.

“Rõ ràng là hãn đang ở căn nhà gỗ trên núi mà!”.

“Đây là đâu?”.

“Kỳ Phong nhớ lại trước khi ngất đi rõ ràng hãn thấy dòng khí như sương mù tuôn ra từ khối hộp tím mà, khí màu tím kia còn không ngừng vây lấy hãn nữa mà”.

Nhiều câu hỏi không ngừng xoay chuyển trong đầu hãn nhưng không có câu đáp án.

“Ah...đau nóng quá”.

“Ngực sau lại nóng rát thế này?”

Mở áo kiểm tra: “Ách...gì thế này”. Hãn đã xem qua thân thể này trước đây tuy có hơi gầy yếu nhưng cơ thể trắng nõn không có tuý vết, “thế cái hình long vũ trước ngực này là ở đâu ra...? Không lẽ...!”

Đưa mắt nhìn lại xung quanh thêm lần nữa, hãn bật thốt lên:

“Không gian...!”

Không phải câu hỏi mà là câu khẳng định, chỉ có như vậy mới có thể giải thích vì sao hình long vũ trên Tử Phương hộp lại ẩn trên ngực hãn, nói vậy là sau khi hãn ngất đi bị cuốn vào không gian đi.

Sau khi thân thốt cũng để Kỳ Phong vui mừng không thôi, “vậy là có thêm cái bảo mạng”.

Vốn cho là đi đến thế giới xa lạ này một thân một mình nếu đi ra ngoài với thực lực là con số không như hãn không làm pháo hôi mới là lạ nhưng giờ thì tốt rồi, “ha...có không gian vậy vấn đề an toàn được giải quyết rồi”.

Vui mừng qua đi nhìn quanh bốn phía trước mắt hãn hiện lên ba chữ: “Một chữ nghèo...hai chữ nghèo...ba chữ cũng là nghèo”

Vì cái gì không gian người ta cái gì cũng có, muốn tiền có tiền, muốn thảo dược có dược điền, muốn đan dược có đang dược muốn pháp bảo có pháp bảo, muốn công pháp có công pháp.

“Ặc...hãn cũng có truyền thừa công pháp mà”.

Nhưng mà vì cái gì mà không gian của hãn lại rách nát như vậy, đến cả ngọn cỏ cũng không có, nơi này trong giống như thời kì hỗn độn sơ khai bắt đầu hình thành thế giới ấy.

“Bắt đầu hình thành thế giới sau?”.

“Thế giới bí mật của riêng ta? Vậy thì từ ta đến hoàn thiện đi”.

Muốn ra ngoài không gian phải làm thế nào nhỉ, vừa dứt suy nghĩ Kỳ Phong đã xuất hiện trở lại trong nhà gỗ, “thật thần kỳ” hẳn nghĩ. Hiện tại hẳn chưa có biện pháp kiểm chứng thời gian bên trong không gian và thời gian bên ngoài độ chênh lệch thế nào, hẳn nghĩ sau này có cơ hội sẽ đi kiểm chứng một chút.

Bất quá Kỳ Phong nghĩ không gian của hẳn là một bí mật chỉ riêng mình biết thôi, tuyệt đối không thể để người khác phát hiện ra được.

Thử đưa này nọ vào trong không gian rồi lại lấy ra, Kỳ Phong phát hiện chỉ cần hẳn muốn đưa thứ gì vào không gian chỉ cần chạm vào vật đó rồi dùng ý niệm là có thể dễ dàng chuyển vào, hẳn muốn trước khi rời đi sẽ chuyển căn nhà gỗ này vào trong không gian luôn vì đây kỉ niệm của hẳn và cũng là của nguyên chủ, hẳn cũng muốn thu lại toàn bộ hộ trận trận kỳ mà phụ thân hẳn bày trận nữa, hẳn muốn lưu giữ chút gì về người phụ thân đẹp tựa thiên tiên này.

Hẳn nhận được truyền thừa từ phụ thân cùng kí ức nguyên chủ cũng có thể bày trận pháp sơ cấp mà thôi, hẳn cùng nguyên chủ cả hai đều chưa trải qua tu luyện gì, hiện giờ mà muốn bày trận cũng chỉ tạm đối phó người phạm mà thôi, còn khi gặp cao thủ có đe dọa tới tính mạng chỉ có thể bỏ trốn.

Kỳ Phong nghĩ kĩ rồi, nếu sau này có an nguy đến tính mạng, đánh không lại hẳn lập tức chạy trốn rồi tìm cơ hội tiến vào không gian, vậy tuyệt đối an toàn chứ cái gì sĩ diện đàn ông, vức...mạng còn không có thì có cái gì sĩ diện.

.....

Xem sắc trời còn sớm, lại vừa trải qua một trận sinh tử, bây giờ còn sống là một chuyện đại vui mừng, thật ra là Kỳ Phong không biết mình đã

hôn mê bao lâu, đã bao nhiêu ngày không được ăn uống gì rồi, hiện giờ dạ dày trống rỗng a.

Ra ngoài nhìn xem hộ trận vậy mà vậy khốn không ít thú rừng, toàn những con vật không có tính sát thương, thử chuyển một con vào không gian rồi chờ, “ha...chứa được vật sống nha, tốt quá”.

Kỳ Phong vỗ trán tự mắng mình “ngốc quá, mình chẳng phải là vật sống sao từ không gian đi ra sao”, không thèm nghĩ ngợi gì nữa hẳn chuyển toàn bộ đám thú rừng vào không gian chỉ chừa lại một con thỏ để nướng, đến ngôi nhà hẳn cũng chuyển vào luôn, đây vốn là nơi lớn lên của nguyên chủ cùng để về sau khi vào không gian hẳn không cần phải dựng nhà mới. Vốn mấy việc nặng nhọc tốn sức này hẳn mới lười đi làm.

Hộ trận qua nhiều năm không có gia cố đã là rất yếu, Kỳ Phong lấy ra thanh giải trận kỳ phá trận hẳn dễ dàng thu hồi tất cả trận kỳ vào không gian “thanh trận kỳ này là trước đây phụ thân Kỳ Phong để lại a”, hẳn cảm thán về người phụ thân này có suy nghĩ chu đáo a.

Dự định sau khi thu hồi toàn bộ giải quyết dạ dày xong hẳn sẽ vào không gian nghỉ ngơi và sử dụng ngọn núi trong không gian để rèn luyện thể chất.

Từ khi được nước hồ cải tạo thì cơ thể hẳn dẻo dai khỏe mạnh hơn rất nhiều, không còn cái vẻ yếu đuối như lúc hẳn mới xuyên qua nữa, hẳn muốn rèn luyện thật tốt, có thực lực đủ bảo vệ chính mình sau đó ra không gian đi tìm tông môn nương tựa, hẳn biết phụ thân mặt dù không khuyên hẳn gia nhập tông môn nhưng rõ ràng người là lo lắng cho hẳn khi hẳn một thân một mình. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thiên Địa Hoàng Quyết

Chuyển nhà là một việc vô cùng cực khổ thế nên khi chuyển hết mọi thứ vào không gian Kỳ Phong một thờ không ra hơi luôn, cũng tại hần vừa tỉnh lại đã tính đến chuyện chuyển nhà nên mới thế.

Hần biết gần đây có một dòng suối nhỏ nên mang gà ra suối gần đó làm sạch sẽ, tìm một bãi đất trống chuẩn bị làm món gà nướng.

Nhớ trước đây hần cũng là dân đam mê du lịch mạo hiểm, cắm trại trong rừng qua đêm là chuyện thường xuyên, đây cũng là thú vui của hần nên việc nấu nướng đã chiến đấu với hần là am hiểu nhất.

Ướp qua chút gia vị tự chế rồi đem mấy loại rau thơm mà hần tìm được nhét hết vào trong bụng gà sau cùng quét lên một lớp mật ong, chờ một lúc cho gia vị ngấm rồi gác lên hai cái chạc cây chuẩn bị sẵn để nướng.

Khoản mười lăm phút sau mùi hương ngào ngạt toả ra bốn phía thu hút không ít thú rừng nhưng vì ánh lửa nên chỉ dám đứng ở cách xa để nhìn

Nhớ hôm mà hần xuyên qua tìm nguyên liệu để nấu nướng mà tìm mãi không thấy nguyên liệu gì, đến ngày thứ hai thì hần đã chịu không nổi phải ra ngoài tìm nguyên liệu, may mà tìm được rồi còn để cho hần tìm tới tổ ong nữa vậy là món nướng của hần thật tuyệt hảo, lúc này mới để Kỳ Phong cảm thấy thoải mái.

“Sột soạt...”

Một con vật đang rụt rè từ từ tiến về phía hăn, là một con hồ ly lông đỏ rất đẹp, Kỳ Phong nghĩ gia hoả này không sợ lửa cũng không sợ người nha haha...hay là lừa đi theo mình cho có bạn nhĩ. Kỳ Phong nhìn về phía chú hồ ly lông đỏ đang tiến về phía mình, nhìn vào đôi mắt tròn to linh động của nó “ách...đẹp quá, màu hạt dẻ nha nhưng sau nhìn thế nào cũng không thấy giống mắt động vật nhĩ”, Kỳ Phong nhanh chóng quán suy nghĩ này ra sau đầu, hăn đang nghĩ làm thế nào dụ bạn nhỏ này đi theo hăn thôi.

Nói là làm, thấy bạn nhỏ còn không có tới gần Kỳ Phong vẫy tay với nó.

“Người muốn ăn gà nướng”.

“Chi..chi..”

Vừa nói Kỳ Phong cũng vừa ôm chú hồ ly vào lòng vừa dụ dỗ nó.

“Ta hiểu là muốn nha, vậy thì đến đây đi ta cho người ăn, nhưng ta có một điều kiện, người muốn ăn gà ta nướng thì phải đi theo ta làm bạn với ta nha đổi lại ta sẽ làm món gà nướng thơm ngon cho người có được không?”

Kỳ Phong còn không biết động vật ở thế giới này đáng sợ đến thế nào, có thể một tát đánh bay hăn dễ dàng thì hăn tuyệt đối sẽ không dám chạm ngay vào tiểu hồ ly này mà là đề phòng tiểu gia hoả nhìn tựa hồ rất đáng yêu này mà không có chút phong bị nào như bây giờ.

“Chi..chi..”

“Người vậy mà nghe hiểu lời ta nói, thật là con vật thông minh nha”.

Nhìn tiểu hồ ly nhu thuận trong lòng mình Kỳ Phong lấy làm thích thú.

“Vậy là đồng ý hả, tốt quá”.

“Giới thiệu chúc nha, ta tên là Huỳnh Kỳ Phong, người cả người mà đở vậy ta đặt tên cho người nha: Người sau này gọi tiểu Hoả nha”.

“Chi..chi..phản đối..phản đối”.

“Ừ ta biết là người thích tên này mà, tên ta đặc rất đẹp đúng không”.

Kỳ Phong vừa nói vừa hôn chụt lên mặt nó.

Chia cho nó cái đùi gà, gia hoả này vậy mà không sợ nóng cầm ăn ngay.

Bún mũi nó một cái mẩn yêu: “Mi đúng là cái đồ tham ăn ha ha ha...”

Dụ được tiểu hoả gia nhập làm bạn Kỳ phong giờ cũng không ngại cô đơn nữa, buồn thì có tiểu Hoả, mặt kệ nói nó nghe có hiểu không cũng không sao, hẳn nghe hiểu là được.

Đưa tiểu Hoả cùng theo vào không gian Kỳ Phong quyết định nghỉ ngơi thật tốt, hẳn muốn chuẩn bị rèn luyện cùng tu luyện trong không gian đến luyện khí kỳ tăng năm mới ra không gian tiến vào rừng tiếp tục ma luyện.

Đời trước cha hẳn bỏ mặt không quan tâm đến hẳn để hẳn tự do muốn làm gì thì làm, hẳn cũng chán nản nên không chuyên một môn nào mà chỉ học những môn mình thích, mà cũng chỉ là học chơi thôi nhưng lạ là hẳn lại tiếp thu rất nhanh những gì sư phụ dạy và vận dụng vô cùng nhuần nhuyễn đến nỗi sư phụ còn khen hẳn là kì tài luyện võ, cũng nhờ được rèn luyện mà hẳn không ít lần tránh thoát bọn bắt cóc.

.....

Sáng sớm hôm sau Kỳ Phong dậy thật sớm thay bộ đồ mà hẳn tự nhận là đồ thể thao do hẳn tự chế, mặt vào bộ đồ thể thao, làm nóng cơ thể, lấp

bốn túi cát hẵn lấy từ không gian tầm khoản một ký mỗi túi vào hai bên chân tay, sau khi cột chặt hẵn bắt đầu chạy bộ từ nhà gỗ lên đỉnh núi, lúc đầu cứ chạy một đoạn là phải dừng lại thở dốc do cơ thể này quá yếu gây nên.

Vài ngày sau hẵn đã có thể chạy một mạch từ nhà gỗ đến chân núi mới nghỉ một lần, một tháng sau đó đã có thể duy trì năm vòng chạy mới nghỉ một lần, đến bây giờ thì thể lực Kỳ phong đã tốt hơn trước không biết bao nhiêu lần, có thể một phần là nhờ nước hồ tái tạo căn cốt cho hẵn.

Trái qua lần thập tử nhất sinh Kỳ Phong không dám đặt chân vào trong hồ do bị ảnh hưởng từ lần cải tạo thân thể trước đó, nhưng không may cho Kỳ Phong là hôm trước hẵn đang đứng gần bờ hồ quang sát cây tử liên hoa thì cái đám động vật mà hẵn đem hết vào không gian lần trước không biết tại sao lại kích động chạy loạn đến chỗ hẵn mà hẵn vì tránh né không để bị đụng mà ngã nhào vào trong tử hồ thế nào lại quên mất mình biết bơi nên đã uống hết mấy ngum nước mới hoàn hồn bơi vào bờ, lên bờ mới biết là do tiểu Hoả gây chuyện.

Do thời gian dài chỉ chú tâm vào rèn luyện quên luôn tiểu Hoả, tiểu Hoả là do đói bụng làm loạn, còn đám động vật cũng là do hẵn chuyển chúng vào không gian rồi quên luôn để chúng nó quá tự do hoạt động, thế là từ hôm đó hẵn khoanh lại một khu vực riêng làm nơi nuôi thả động vật thông thường rồi giao cho tiểu Hoả quản lý còn hẵn thì tiếp tục chuyên tâm tu luyện.

Chuyện do đám động vật gây ra lần này không phải hẵn không có thu hoạch gì mà là ngược lại để hẵn kinh hỉ không thôi.

Vốn dĩ tử hồ gây đau đớn vẫn còn ám ảnh trong lòng hẵn vậy mà lần này rơi vào trong hồ hẵn lại không vấn đề gì ngược lại uống mấy ngum nước còn làm hẵn cảm thấy cả người càng thêm nhẹ nhàn khoan khoái, bao

nhiều mệt mỏi trong luyện tập cơ hồ tan biến hết làm cho Kỳ Phong hẳn mừng không thôi.

Vốn định rèn luyện thân thể trước rồi mới bắt đầu tu luyện công pháp nhưng từ nay tu luyện hẳn không còn lo lắng nữa rồi, sau khi rèn luyện đến cực hạn hẳn có thể lợi dụng nước hồ hồi phục thể lực rồi tiếp tục tu luyện công pháp, thật tuyệt.

...

Ngồi trên giường theo tư thế hành công, mới vận chuyển một vòng chu thiên theo Thiên Địa Hoàng Quyết mà thôi hẳn lập tức dừng lại, Kỳ Phong kinh ngạc há hốc mồm, “chuyện gì vậy, dòng chân khí cuộn cuộn chảy trong căn mạch của hẳn đây là có chuyện gì”, “hẳn mới vận chuyển một vòng chu thiên có được không, sau có khả năng cảm thụ được linh khí a” Kỳ Phong nghĩ.

Cảm thụ cơ thể không có gì không khỏe Kỳ Phong tiếp tục vận chuyển một vòng chu thiên vừa để ý thì thấy có một luồng tử khí khi hẳn hành công sẽ từ khắp thân thể hẳn toả ra rồi dung nhập lại vào căn mạch của hẳn.

Kỳ Phong là người thông minh, hẳn lập tức hiểu ra vấn đề là căn cốt của hẳn được tử hồ tái tạo nên vẫn còn tích lũy một phần tử khí trong cơ thể, hiện tại khi hẳn bắt đầu tu luyện thì dòng tử khí tích tụ này phân tán vào kinh mạch nhờ Thiên Địa Hoàng Quyết mà chuyển hoá thành chân khí cho hẳn tu luyện, Kỳ Phong nghĩ đây là cái giá được trả khi mà hẳn lúc trước ăn không ít khổ đi.

Để Kỳ Phong không biết là nếu hẳn tu luyện không phải là Thiên Địa Hoàng Quyết là cao cấp nhất công pháp mà hiện tại không tìm được ở thế giới tu chân này, công pháp này có thể hút nguyên khí trong thiên địa chuyển hoá thành linh khí chính mình dùng.

Nếu mà là Kỳ Phong chọn một hệ thấp giai công pháp khác mà không phải Thiên Địa Hoàng Quyết thì có lẽ chờ đợi Kỳ Phong chính là tử vong không thể nghi ngờ vì tử khí không được chuyển hoá sẽ gây sơ cứng căn mạch của hắn từ đó sẽ không còn có cơ hội tu luyện nữa mà chịu kiếp người phàm nhưng những việc này Kỳ Phong bây giờ còn chưa biết mà.

Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Sơ Khai Chi Địa

Kỳ Phong nhận được truyền thừa từ Lam Thanh, trong rất nhiều công pháp có Thiên Địa Hoàng Quyết là công pháp tu luyện cao cấp nhất, Kỳ Phong chọn tu luyện cũng là bộ công pháp này, hẳn có thể hấp thu thiên địa nguyên khí thông qua Thiên Địa Hoàng Quyết chuyển hoá thành linh khí chính mình dùng.

Theo truyền thừa thì bộ công pháp này có từ thời thượng cổ, phụ thân Lam Thanh là từ trong phế tích thượng cổ đạt được bộ công pháp này, nhưng lúc đó vì phụ thân Lam Thanh đã có công pháp tu luyện của riêng mình cũng không muốn thay đổi công pháp khác nên đã giữ bộ công pháp này cho đến bây giờ.

Kỳ Phong nhận truyền thừa là từ phần kí ức của phụ thân, nơi này là Tu Chân Giới, tu sĩ là dùng hấp thu nguyên khí đến tu luyện.

Tu chân giả được chia làm bảy tầng từ Luyện Khí Kỳ, Trúc Cơ Kỳ, Kim Đan Kỳ, Nguyên Anh Kỳ, Hoá Thần Kỳ đến Độ Kiếp phi thăng thành tiên.

Luyện Khí Kỳ được chia làm chín tầng, khi tu sĩ tu luyện đến Luyện Khí chín tầng cảnh giới cao nhất sẽ đột phá đến Kỳ Trúc Cơ, nhưng Công Pháp mà Kỳ Phong tu luyện cũng không phải Luyện Khí chín tầng viên mãn sẽ Trúc Cơ mà là Luyện Khí mười tầng, đến cảnh giới Luyện Khí mười tầng đại viên mãn mới Trúc Cơ. Kỳ Phong biết con đường hẳn chọn có lẽ sẽ rất gian nan nhưng với hiện tại đối với hẳn cái gì cũng thiếu, chỉ có

thời gian là thừa nên việc tu luyện với Huỳnh Kỳ Phong hãn mà nói thì cứ từ từ mà tiến.

Đến cảnh giới Trúc Cơ kỳ là có thể Tích Cốc người tu luyện không cần phải ăn ngũ cốc mà chuyển qua dùng tích cốc đan hoặc dùng linh thực, trên thực tế linh thực rất trân quý chỉ có tu chân thể gia hoặc các tông môn mới có thể trồng được và sử dụng, vì thế ở bên ngoài linh thực rất khan hiếm và cực kỳ đắt đỏ, Kỳ Phong nghĩ nếu có cơ hội hãn sẽ trồng một ít linh thực trong không gian, “hiện tại không gian của hãn rất rộng nha”.

Từ Trúc Cơ đến Hoá Thần kỳ chia làm ba giai đoạn: Từ sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ đến hậu kỳ đại viên mãn. Tu luyện đến đại viên mãn là có được một bước bước vào cảnh giới cao hơn là kỳ Độ Kiếp phi thăng.

Nhưng từ ba ngàn năm trước đến nay thế giới này đã không có tu sĩ đến kỳ Độ Kiếp phi thăng thành tiên nữa, Tu Chân Giả tu luyện đến trình độ này thường sẽ đi tìm kiếm con đường đại đạo của riêng mình, chỉ có điều từ ngàn năm qua vẫn chưa có ghi nhận nào về việc tu sĩ phi thăng thành công cả.

Hoá Thần đại năng giả có tuổi thọ hai ngàn năm, nếu không có cách nào tiến thêm một bước vậy chờ đợi họ sẽ là thọ nguyên hết, họ sẽ phải bước chân vào vòng luân hồi.

Kỳ Phong không lo về việc mình có thể phi thăng thành tiên hay không, với hãn được sống tự do tự tại vui vẻ là được.

.....

Năm tháng sau Kỳ Phong đã là luyện khí bảy tầng đỉnh phong chuẩn bị đột phá luyện khí kỳ tám tầng, tử khí tích tụ trong cơ thể cũng đã chuyển hoá thành linh khí giúp Kỳ Phong hấp thu hết.

Để Kỳ Phong vui mừng là hẳn nhờ chuyển hoá tử khí trong cơ thể mà chỉ trong vòng năm tháng tu vi tăng vọt, nhưng hẳn cũng biết tu luyện là không thể chủ quang, chỉ cao hứng qua một lúc rồi thôi hẳn hiện giờ là phải cũng cố tu vi thật vững chắc.

Kỳ Phong cũng không vội tu luyện tiếp mà hiện tại hẳn cần ổn định tu vi, đột phá quá nhanh hẳn chỉ sợ căn cơ không ổn định sẽ ảnh hưởng đến con đường đại đạo về sau của mình.

.....

Vẫn chọn ở trong không gian tu luyện, để Kỳ Phong kinh hỉ là không gian của hẳn vậy mà có linh khí, “ách...cái không gian gân gà này vậy mà có linh khí so với hẳn cảm nhận bên ngoài còn nồng đậm thanh khiết hơn”.

Hiện tại cảnh giới của hẳn thấp, trong không gian lại có nồng đậm linh khí nên chọn tu luyện trong không gian vẫn là an toàn nhất, nhưng Kỳ Phong biết tu luyện mãi trong không gian cũng không phải là cách mà cần phải rèn luyện thực tế, hẳn cũng dự định trong thời gian tới sẽ ra ngoài lịch lãm một phen, hẳn cũng muốn biết thêm về thế giới này đồng thời cũng muốn đi tìm tài nguyên tu luyện, “hiện tại hẳn rất nghèo, không gian của hẳn càng nghèo, Huỳnh Kỳ Phong hẳn hiện tại là tên đại nghèo và cũng có thể là tu chân giả nghèo nhất thiên hạ cũng nên”.

.....

Hiện giờ thì Kỳ Phong đã là Luyện Khí kỳ bảy tầng đại viên mãn nên quyết định bắt đầu học tập thuật pháp. Thật ra Kỳ Phong tu luyện Thiên Địa Hoàng Quyết đến luyện khí năm tầng cảnh giới là có thể tu luyện thuật pháp rồi nhưng hẳn không tu luyện mà chờ đến cảnh giới cao hơn một chút cảm ngộ thiên địa sẽ nhanh hơn, cũng sẽ thuận lợi hơn trong việc học tập thuật pháp, Kỳ phong nghĩ thế.

Công pháp thuật pháp mà Kỳ Phong tu luyện là Thiên Địa Vân Vũ Hoàng công pháp, môn công pháp này đòi hỏi người tu luyện có ngộ tính cao, nếu luyện thành môn công pháp này vậy đó chính là thiên hạ của Kỳ Phong hẳn.

Kỳ Phong cũng không muốn đứng trên đỉnh cao thế giới, hẳn tu luyện với tiêu chí “người không phạm ta, ta không phạm người”, hẳn chỉ là muốn lẳng lẳng tu luyện trải qua bình bình đạm đạm mà thôi, không cần cạnh tranh không cần danh tiến, chỉ cần âm thầm tu luyện là được.

Hiện tại hẳn có truyền thừa mà thứ hẳn thiếu chính là tài nguyên tu luyện, Kỳ Phong biết công pháp hẳn tu luyện cần đại lượng tài nguyên mà hẳn không thể hấp thu cạn kiệt linh khí trong không gian được, “hẳn cần phải rời khỏi nơi này”.

“Nhưng thường cái gì kỳ vọng quá rồi cũng sẽ dễ thất vọng, Kỳ Phong hiện tại không thể biết chờ đợi hẳn trong tương lai là cái dạng gì”.

Thiên Địa Vân Vũ Hoàng Công Pháp được chia làm bốn tầng, tầng thứ nhất gọi là Sơ Khai Chi Địa.

Đối với tầng thứ nhất Sơ Khai Chi Địa, Kỳ Phong trong lòng có loại tự tin hẳn có thể dùng trong vòng thời gian ngắn nhất để luyện thành.

Nhắm mắt lại bắt đầu tiến vào thế giới minh tưởng, hẳn là người đến từ thế giới hiện đại, thường dùng khoa học kỹ thuật tân tiến để nhìn mênh mong vũ trụ nên khi tiến vào thế giới minh tưởng Kỳ Phong tay không ngừng ấn thủ quyết theo từng thủ quyết không ngừng biến đổi hình thành mây gió đất đá bay hỗn loạn trong một vùng không gian.

Kỳ Phong là diễn giải tầng thứ nhất này theo dạng đây là một thế giới hỗn độn mà thế giới này theo thủ quyết càng ngày càng nhanh đất đá trong không gian không ngừng xoay tròn lẳng động gắn kết tạo thành đa dạng tầng cảnh địa trôi nổi lơ lửng trong thế giới khép kín do Kỳ Phong tạo nên.

Một tháng sau Sơ Khai Chi Địa cũng dần hình thành. Kỳ Phong biết lúc này là không thể ngừng lại, thành bại cũng ở tại thời khắc này.

Lúc này sắc mặt Kỳ Phong đã trở nên trắng bệch.

Chỉ còn một bước cuối cùng là “khống chế đại địa” nhưng bây giờ linh lực trong cơ thể không đủ, Kỳ Phong biết tầng đầu tiên này nếu hãn còn không tu luyện thành công vậy hãn chính là vô duyên với bộ công pháp này.

Còn chưa đến cuối cùng hãn còn chưa buông tay, Kỳ Phong điên cuồng vận chuyển linh lực hút lấy linh khí vào trong cơ thể trong khi đó tay vẫn không ngừng ấn thủ quyết tạo thành từng đạo từng đạo ánh sáng bắn vào bốn góc tầng cảnh địa muốn kéo nó khoá chặt vào đại địa.

Không gian không ngừng dịch chuyển theo đó sắc mặt Kỳ Phong trở nên khó coi, sắc mặt càng trở nên trắng bệch, linh lực cũng trở nên rối loạn tới cực điểm.

“Không ổn...nếu còn tiếp tục không có biện pháp linh lực sẽ tán loạn, linh lực cũng sẽ đứt đoạn hãn sẽ trở thành phế nhân mất”.

Đang lúc Kỳ Phong còn chưa tìm ra giải pháp thích hợp thì kỳ tích xảy ra, Tử Liên Hoa như cảm nhận được tiếng lòng của Kỳ Phong đang toả ra từng dòng tử khí không ngừng dung nhập vào trong cơ thể hãn.

Kỳ Phong cảm nhận rất rõ ràng từng dòng tử khí đang cuồn cuộn tiến vào cơ thể để cho đan điền cạn kiệt không ngừng được lấp đầy trở lại, sắc mặt Kỳ Phong cũng dần có huyết sắc trở lại, linh lực cạn kiệt lại một lần nữa tăng lên.

Kỳ phong nghĩ nếu cứ tiếp tục không ngừng cuồn cuộn từng dòng tử khí tiến vào cơ thể hãn thế này sẽ bị nổ tung mà chết mất. Không thể làm gì khác hơn là đè nén lại đến lúc không thể tiếp tục đè nén được nữa Kỳ

Phong quyết định pha tan rào cản “rắc” Luyện Khí tám tầng sơ kỳ, Luyện Khí tám tầng trung kỳ, Luyện Khí tám tầng hậu kỳ, Luyện Khí tám tầng hậu kỳ đại viên mãn, đến Luyện Khí tám tầng đại viên mãn vẫn chưa dừng lại. Ba tháng sau linh lực vẫn đang không ngừng dân lên “rắc ” Luyện Khí chín tầng sơ kỳ đến Luyện Khí chín tầng sơ kỳ đỉnh phong, hãn vậy mà đột phá tới Luyện Khí chín tầng sơ kỳ đỉnh mới dừng lại, cùng lúc đó Kỳ Phong cũng đã thành công khoá lại đại địa.

Để Kỳ Phong vui mừng là hãn vậy mà trong dòng bốn tháng thời gian thành công tu luyện tầng thứ nhất Sơ Khai Chi Địa trong bốn tầng Thiên Địa Vân Vũ Hoàng Công Pháp và tu vi cũng từ Luyện Khí bảy tầng đỉnh phong tăng lên Luyện Khí chín tầng.

Thu công mở mắt ra, thở ra một ngụm trọc khí, Kỳ phong biết bước đầu tiên trong Thiên Địa Vân Vũ Hoàng Công Pháp hãn đã hoàn thành.
Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Làn Đầu Gặp Nguy Hiểm

Thu thập một chúc Huỳnh Kỳ Phong đi ra nhà gỗ cũng gọi đến tiểu Hoả. Tiểu gia hoả này mới có mấy tháng không gặp mà giờ đã tròn vo thế này rồi a “Kỳ Phong cảm thán không thôi”, nhìn lại không gian một lúc Kỳ phong mới biết được tiểu Hoả vậy mà sử lý sạch đám động vật có trong không gian, hửn mà còn không tỉnh lại gia hoả này có lẽ sẽ phá tan luôn nhà gỗ mất.

Hửn vốn bế quan tu luyện trong nhà gỗ quên luôn tiểu Hoả, vốn nghĩ rằng có đám động vật kia tiểu Hoả sẽ không lo bị đói nên hửn mới yên tâm tu luyện giờ nhìn lại “ách...nhóc con kia cũng quá tham ăn đi”

Mà nghĩ cũng lạ, thường khi tu luyện chưa đến Ích Cốc thì cơ thể vẫn có cảm giác đói và vẫn phải ăn uống như người thường nhưng từ lúc hửn bế quan đến khi kết thúc tu luyện cũng trải qua bốn tháng thời gian mà không cần ăn uống, thật kỳ lạ.

“Ọc..ọc..”

“Không nhắc đến thì thôi nhắc đến đúng là thấy đói thật, tiểu Hoả ta muốn đi ra ngoài người đi cùng ta không?”

“Chi..chi..”

“Haz...tiểu Hoả đến khi nào người mới biết nói a”

“Vậy chúng ta trước đi săn thôi”

“Chi..chi..”

Một người một Hồ ra khỏi không gian cùng tiến vào rừng.

Sau khi một người một Hồ giải quyết xong hai con gà rừng cùng một con thỏ Kỳ Phong bắt đầu thu thập lên đường.

Để Kỳ Phong đứng ngẩn ra là hẳn không biết đường nha.

Kỳ Phong nghĩ rằng nào cũng phải ra khỏi đây thôi thì chọn đại hướng Nam đi.

.....

Nhìn hai bóng dáng một người một thú xuyên rừng nhanh như bay đó chính là Huỳnh Kỳ Phong cùng tiểu Hỏa lúc này đã rời đi được một tháng.

Huỳnh Kỳ Phong hiện tại đã tháo túi cát khỏi chân và đang lướt như bay trên những ngọn cây, còn tại trên mặt đất tiểu Hỏa cũng nhanh không thua kém gì chủ nhân của nó.

Thật ra lúc đầu Kỳ Phong không định cho tiểu hỏa đồng hành với hẳn vì sợ gia hỏa này vào rừng sẽ chạy mất, để kỳ phong quan sát mấy ngày tiểu Hỏa thế mà không chạy nên hẳn mới cho nó tùy thân đi theo, mà cũng là vì để cho tiểu Hỏa cùng rèn luyện một phen, mà để cho Kỳ Phong vui vẻ là gia hỏa này thế mà bắt được không ít thú rừng nha, tất cả đều bị Kỳ Phong chuyển hết vào không gian.

Không những thế mà Kỳ Phong còn phát hiện ra một kinh hi nữa đó là tiểu Hỏa vậy mà còn có khả năng phun lửa nha, hắc hắc... kể từ đó tiểu Hỏa ngoài nhiệm vụ dẫn đường, đi săn còn có thêm một nhiệm vụ nữa đó là nhuộm lửa.

Thật ra kỳ phong cũng chỉ để tiểu Hỏa đi luyện tập bắt những động vật nhỏ yếu hơn nó mà thôi còn lại đa phần đều là Kỳ Phong ra tay.

Nhớ có lần Kỳ Phong gặp phải Tật Phong Lan, Kỳ Phong không biết cấp bậc của nó nhưng hẳn đánh không lại, tiểu hỏa cũng không làm được gì nó, biết là gặp phải yêu thú có cấp bậc cao hơn mình nên Kỳ Phong cũng không ham chiến nữa mà quyết định tránh đi nhưng vẫn không nhanh bằng nó, tiểu Hỏa vì hộ chủ còn bị ăn mấy đao gió của nó nữa nên lúc này Kỳ Phong mới thi triển tầng thứ nhất Sơ Khai Chi Địa tạm thời vây khốn nó trong một giới còn chưa hoàn thiện đầy đủ đó.

Kỳ Phong biết Sơ Khai Chi Địa miễn cưỡng hình thành chỉ có thể vây khốn nó trong vòng nửa khắc như thế cũng đủ hẳn cùng tiểu Hỏa đào tẩu rồi. Nhưng thi triển một giới không gian này cũng gần như rút hết linh lực của hẳn.

Ôm lên tiểu Hỏa Kỳ Phong lập tức vận khởi Thiên Địa Hoàng Quyết đến cực hạn dồn linh lực xuống chân lướt nhanh như bay. Ra khỏi phạm vi trăm dặm về sau Kỳ Phong mới từ từ chậm dần trở lại cũng là lúc hẳn đến cực hạn, tìm một chỗ an toàn bày ả nấp trận sơ cấp che chắn tạm hẳn lập tức ôm tiểu Hỏa tiến vào không gian.

Kiểm tra tình trạng thương tích của tiểu Hỏa, may mà gia hỏa này cũng chỉ bị thương nhẹ nhưng phải băng bó cầm máu nếu không bị thương nhẹ cũng thành bị thương nặng vì vết thương hở bị đao gió chém chảy máu rất nhiều.

Huỳnh kỳ Phong nhìn tiểu Hỏa vì chắn đao cho hẳn mà bị thương hẳn rất là cảm động, lấy ít nước trong Tử Hồ cho tiểu Hỏa uống “cũng may người uống được nước trong Tử Hồ, yên tâm vài ngày là vết thương sẽ khỏi thôi”

Nước trong Tử Hồ ngoại trừ có tác dụng tu luyện thân thể cũng đồng dạng có tác dụng chữa thương, mặc dù mấy vết thương nhỏ này của tiểu Hỏa không cần uống nước Tử Hồ thì với thể chất Hoả Huyết Hồ của nó cũng sẽ nhanh lành lại nhưng thời gian lành sẽ lâu hơn so dùng nước Tử Hồ mà thôi.

Hiện giờ Kỳ Phong thật sự không muốn ở lại đây chút nào, hắn chỉ muốn nhanh nhanh rời đi nơi này vì nếu như hắn đoán không sai thì đây có khả năng là địa bàn của con Tật Phong Lan kia vì lúc đào tẩu mặt dù rất gấp cũng để hắn nhận ra xung quanh khu vực rộng lớn ngoài khu vực vây khốn Tật Phong Lan không có động vật nào khác sinh sống, rất sợ Tật Phong Lan sau khi thoát khỏi vây khốn của hắn sẽ theo mùi máu đuổi tới đây, hắn mặt dù trốn trong không gian nhưng không thể cứ bị giam giữ trong không gian của chính mình mãi như thế được.

“Cảm ơn người, tiểu Hỏa “

“Hắn đây là thật lòng nói tiếng cảm ơn, hắn hiểu lúc đó tình cảnh rất nguy hiểm vậy mà tiểu Hỏa còn...Kỳ phong cảm thán”

“Chi...chi”

Ở trong không gian vài ngày cũng tốt, hắn cũng cần khôi phục lại tu vi. Kỳ phong cũng uống một ngụm nước Tử Hồ hồi phục chút thể lực. Một lần ngưng tụ tầng thứ nhất Sơ Khai Chi Địa kia làm cho Kỳ phong gần như cạn kiệt linh lực, sắp xếp cho tiểu Hỏa thỏa đáng sau hắn cần phải bế quan.

Năm ngày sau, thu công thở ra một ngụm trọc khí Kỳ Phong cũng khôi phục tu vi, để Huỳnh Kỳ Phong vui mừng là hắn không những khôi phục tu vi mà lần này trong họa được phúc hắn vậy mà tăng lên một tầng cảnh giới đến Luyện Khí chín tầng trung kỳ.

Trong vòng sáu tháng từ Luyện Khí bảy tầng đỉnh phong lên Luyện Khí chín tầng trung kỳ, chuyện này nói ra chỉ sợ cũng chẳng có ai tin là thật

chứ đừng nói chi hãn là người trong cuộc còn muốn không tin nữa là.

Kỳ Phong biết hãn tu luyện nhanh một phần là do Tử Hồ trong không gian cải tạo thân thể một phần là ở công pháp tu luyện của hãn, mà đây chính là đại bí mật không thể để người khác biết hãn là thật không muốn bị người nhớ thương đâu. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Sơ Ngộ Diệp Lạc Thần

Đi một vòng xem thành quả một tháng qua của mình, ở trong rừng một tháng Kỳ Phong cũng thu hoạch được không ít cấp thấp dược thảo, để Kỳ Phong thất vọng là hẳn còn không tìm được dược liệu mình cần, Kỳ Phong muốn dịch dung, hẳn không thể ra ngoài với khuôn mặt hại dân hại nước này được nha.

Không gian rất rộng, nhìn không gian một mảnh trống trải hẳn liên tưởng đến hành tinh Sao Hoả mà hẳn từng xem qua, giờ thì có thêm một ít cây ăn quả cùng thảo dược điều được hẳn đem trồng trong không gian này, gặp những cây ăn quả lạ hẳn cũng chuyển cả góc vào không gian luôn.

Kỳ Phong không phải người tham lam hẳn chỉ chọn những loài cây ăn quả lạ do tiểu Hoả hái và những loại cây mà hẳn biết đưa vào không gian thôi, tại vì cái không gian rách nát của hẳn quá là thiếu thốn, hiện tại Kỳ Phong chỉ muốn lấp đầy không gian một chút. Nhưng để hẳn thu thập một tháng trong rừng cũng chỉ lấp được một góc nhỏ của không gian thôi, haiz... hẳn vẫn phải làm thân con kiến a.

.....

Từ sau khi đối chiến Tật Phong Lan về sau Kỳ Phong rất là cẩn thận, ra khỏi không gian để tiểu Hoả dò đường còn hẳn cẩn thận dùng thần niệm kiểm tra phạm vi mười thước xung quanh thấy không có gì nguy hiểm mới tiếp tục lên đường, ngọn Phục Sơn rất rộng lớn cơ hồ hẳn đã dùng hai tháng thời gian mà vẫn lòng vòng chưa ra được khỏi ngọn núi này, để Kỳ Phong không cảm thấy bất mãn là hẳn tìm được rất nhiều dược liệu trong đó có

một số loại hắc không biết tên là do tiểu Hoả phát hiện tất cả hắc đều đem trồng trong không gian, hắc cũng thu hoạch được nhiều chủng loại cây và thú rừng.

Bây giờ không gian của Huỳnh Kỳ Phong sinh động hơn trước rất nhiều.

“Chi..chi”

“Tiểu Hoả lại có phát hiện mới hả”

“Chi..chi..”

Tiểu Hoả dùng chi trước chỉ chỉ vào một khe đá ngay cạnh vách núi, “Cốt Long Thảo người tìm được Cốt Long Thảo”, Cốt Long Thảo rất khó tìm vì nó ẩn nấp trong khe núi, lá có hình tròn màu xám quanh lá có nhiều gai nhọn rất khó phát hiện, vậy mà để ta gặp được chẳng những một mà có tới ba góc, hắc lần này gặp may rồi.

Cốt Long Thảo dùng để luyện chế tiếp cốt đan, là đan dược trân quý có tiền cũng không có mà mua.

“Tiểu Hoả người làm rất tốt”

“Chi..chi..”

Đây là Cốt Long Thảo trong truyền thuyết nha, trong truyền thừa phụ thân Lam Thanh có nhắc đến, tu sĩ một khi bị đoạn chi chỉ có phục dụng Tiếp Cốt Đan mới phục hồi lại được, nhưng để phục hồi như lúc ban đầu chỉ có khả năng dùng Cốt Long Thảo luyện thành đan dược phục dụng mới có thể trở lại bình thường được mà đan phương hắc là còn nhớ rõ.

Kỳ Phong không vội ngắt lấy Cốt Long Thảo mà dùng thần niệm kiểm tra xem có gì nguy hiểm hay không, hai tháng thu thập dược liệu đủ để Kỳ

Phong kinh nghiệm là được liệu càng trân quý thì luôn có vật thủ hộ.

Cũng tại một lần hấn đánh nhau với Kim Xà cấp hai mà thành, thu phục con rắn vàng này rất vất vả vì nó có linh tính toàn phun ra nọc rắn, nọc rắn lại có tính ăn mòn làm hại y phục hấn loan lỗ không chịu nổi.

Hấn là vì muốn thu phục con Kim Xà này mới không giết nó có điều tiểu Hoả không chịu để yên cho nó, nó bị tiểu Hoả phun lửa đốt đỏ cả mắt lại bị Kỳ Phong dùng linh lực vây khốn không có đường lui, sau mới bị Kỳ Phong dụ dỗ đi theo nên giờ nó đang ngoan ngoãn ở trong không gian chữa thương rồi.

Dùng thần niệm kiểm tra một lượt không thấy có vật thủ hộ Kỳ Phong tiến nhanh lên trước chuyển hai góc Cốt Long Thảo gần nhất vào không gian, góc thứ ba hơi khó lấy một chút vì nó nằm ngoài vách núi, vận khởi linh lực bay ra ngoài chuẩn xác đào đi góc Cốt Long Thảo còn lại, nhưng khi vừa đưa góc Cốt Long Thảo cuối cùng vào không gian Kỳ Phong cũng bị một luồng hắc khí đánh thẳng tới, hấn vì quá bất ngờ không kịp phòng mà trúng chiêu.

Hắc khí có độc, chỉ chạm vào da thôi mà Kỳ Phong đã cảm thấy linh lực mình đang bị bào mòn, chỉ kịp hét lên một tiếng “tiểu Hoả chạy...” tiếng hét còn quanh quẩn trong không khí đã không còn thấy bóng dáng Kỳ Phong nữa.

Kỳ Phong rơi thẳng xuống vực.

Không có linh lực hộ thể, đau đớn để Kỳ Phong ngất đi.

“Ầm”

Trước khi hôn mê Kỳ Phong biết mình rơi vào trong nước hấn vì đau quá mà bất tỉnh bị chìm vào trong nước, hấn muốn đi vào không gian nhưng không biết vì sao không thể câu thông được với không gian nữa.

.....

“Đại sư huynh, chuyện gì...?” Mạc Thiên Hàn là đang định hỏi chuyện gì vậy, có phải Huyền Linh thú xuất hiện không? nhưng nói đến đây hẳn bỗng im lặng, hẳn là nghe tiếng động lớn mà đuổi tới, để hẳn nhìn thấy một màng trước mắt làm hẳn kinh ngạc không thôi.

Đại sư huynh Diệp Lạc Thần, là thiên tài đệ tử hạch tâm cũng là đại đệ tử mà chương môn sư thúc Cố Viễn Chân Nhân hết lòng bồi dưỡng, sau này chính là chương môn đời tiếp theo của Dịch Thần Tông.

Đại sư huynh là người luôn một thân trắng thuần, lại có tính ưa sạch sẽ, sẽ kị người ngàn dặm, khuôn mặt tựa thiên tiên nhưng lúc nào cũng trưng cái biển “chớ có đến gần” là ai kia.

Hắn nhị sư huynh đệ tử nội môn là một trong số ít người có thể tiếp xúc với Diệp sư huynh mà còn chưa lần nào dám thân cận đại sư huynh nữa là, thế mà giờ cái người một thân ướt nước, trong tay còn ôm một cái người không biết sống chết kia là ai thế. Vị đại sư huynh băng sơn ngàn năm của hẳn đi đâu rồi.

“Đại sư huynh hay để đệ ôm hẳn cho”

“Không cần”

Diệp Lạc Thần là đang dùng thần niệm tìm kiếm Huyền Linh thú thì nhìn thấy tiểu thiếu niên này rơi từ trên cao xuống, không biết lý do vì sao bất tri bất giác chạy đến đây cứu người.

“Đại sư huynh...” Đại sư huynh vậy mà còn chưa kịp suy nghĩ đã vội từ chối hẳn.

Nghĩ mình có hơi vội vàng nên Diệp Lạc Thần dừng lại giải thích “hẳn trúng độc, ta đưa đến chỗ Trần Quân trưởng lão an bài hai ngày sao sẽ quay

lại, có động tĩnh của Huyền Linh thú đừng một mình hành động, chờ ta”

Ách...từ ngày nhập môn tới giờ đây là câu nói dài nhất đại sư huynh dùng nói với hần, hần cảm kích nói “nghe đại sư huynh”

Diệp Lạc Thần ôm Kỳ Phong đi xa mà tay Mạc Thiên Hàn vẫn còn nắm thật chặt, đại sư huynh vì một người xa lạ mà bỏ rơi hần ha ha..thật buồn cười mà. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Gia Nhập Tông Môn

Một ngày sau Diệp Lạc Thần ôm Huỳnh Kỳ Phong đến nơi dừng chân của Trần Quân trưởng lão giao cho trưởng lão nhờ Trần trưởng lão giải độc, hẳn đã cho Kỳ Phong ăn đan dược tạm thời áp chế độc tố nhưng để giải độc vẫn phải nhờ đến sự trợ giúp của Trần trưởng lão.

Trần Quân trưởng lão dù đã ngoài trăm tuổi nhưng nhìn bề ngoài cũng chỉ như ba mươi mà thôi, một thân đạo bào màu xanh lam khuôn mặt thập phần tuấn mỹ.

Với Nguyên Anh Kỳ tu sĩ lại là một cao thủ luyện đan, là cấp bảy luyện đan sư duy nhất tại thế giới Tu Chân này, cũng là phong chủ Đan Phong trong Dịch Thần Tông, hiện tại đan dược trong tông môn đại bộ phận đều do Đan Phong đảm nhiệm.

Người cầu hẳn luyện đan dược rất nhiều nhưng không phải ai hẳn cũng nhận luyện đan, để được Trần Đan Sư luyện đan dược là phải trả một cái giá trên trời nhưng người cầu hẳn luyện đan vẫn cứ không ngừng tăng lên.

Người bình thường rất khó cầu Trần trưởng lão hẳn luyện đan vì hẳn là rất ít khi ở tông môn ngoại trừ tên tiểu tử Diệp Lạc Thần này cùng sư phụ của hẳn biết Trần trưởng lão hẳn đi nơi nào ra thì không ai biết được hành tung của hẳn.

“Trần trưởng lão, làm phiền ngài cứu hẳn”

“Lạc Thần sư diệt ta đã cho hần ăn một viên giải độc đan tạm thời không sao rồi”

“Trần trưởng lão ngài xem vị sư đệ này còn có thể tu luyện hay không?”

“Lạc Thần sư diệt, ta sẽ làm hết sức nhưng có thể tu luyện hay không còn phải xem tạo hoá của hần”

“Đa tạ Trần trưởng lão”

Dù Diệt Lạc Thần hần không biết vì cái gì phải chấp nhất cứu thiếu niên này nhưng hiện tại hần cảm thấy rất tốt, giờ hần còn nhiệm vụ trong người không thể ở lại đây chờ thiếu niên này tỉnh lại được.

“Trần trưởng lão Lạc Thần còn có một chuyện muốn thông truyền”

“Ah....Sư diệt mời nói, hần có cảm giác bất an nha”

Sư phụ dặn đệ tử đến Thuỷ Hương Trấn thì truyền Trần trưởng lão trong vòng một tháng lập tức trở lại tông môn sau thời hạn một tháng còn không nhìn thấy người sư phụ lập tức đến đây trách người trở về.

Nói xong Lạc Thần cung kính ôm quyền cáo từ xoay người rời đi.

Ách...Trần Quân Trưởng Lão nghe xong nhất thời choáng váng có được không. Hần là chạy không thoát, chạy một năm rồi vẫn phải quay về.

Vốn nghe nói Thuỷ Hương Trấn cách Dịch Thần Tông hơn nửa tháng phi hành về phương Bắc xuất hiện Thượng Cổ Thần Đỉnh, hần vội lấy cớ đi giao dịch thần đỉnh mà rời đi Tông Môn hay nói đúng hơn là chạy trốn người nào đó, ách giờ Thần đỉnh còn chưa tới tay hần làm sao có thể đi về.

Hần là nhất thời hồ đồ nên mới đưa Truy Tung Hạc có chứa linh huyết của hần cho cái tên Cổ Viễn vương bát đản thích hành hạ người kia, hần là

tông chủ một đại tông môn mà không có chuyện gì làm cứ hai ngày ba bữa đến tìm hãn gây phiền toái thế này thì hãn luyện chế đan dược thế nào hã, hãn không chạy mới là lạ đó.

Thật là ức không chịu được mà đánh thì đánh không lại chạy cũng chạy không xong vì cái tên họ Cố đó tu vi cao hơn hãn cả cái cấp bậc.

“Ah.....Ta đây là gây nên tội nghiệt gì a..”

Nội tâm phức tạp của Trần Quân trưởng lão Diệp Lạc Thần hãn là hoàn toàn là không biết.

.....

Huỳnh Kỳ Phong tỉnh lại đã là sự tỉnh của hơn một tháng sau.

Hôm nay là ngày thứ ba hãn tỉnh lại, ba ngày này hãn luôn kiểm tra xem có thể câu thông với không gian hay không nhưng bất kể hãn làm cách gì cũng không thể câu thông với Hỗn Độn Không Gian được. Kiểm tra trước ngực thì ấn ký hình long vũ cũng biến mất. Kỳ Phong lo lắng không biết hãn trúng độc liệu Tiểu Kim và không gian có xảy ra vấn đề gì không, còn cả tiểu Hoả của hãn nữa có chạy thoát không, nhưng lo cũng chỉ là lo lắng xuông hãn cũng không có cách nào khác.

Để Kỳ Phong thở phào nhẹ nhõm là vì hãn trúng độc hôn mê hơn một tháng, tỉnh lại mới biết được là do Trần Quân Trưởng Lão cứu hãn còn dùng Đan dược trân quý giải độc cho hãn.

“Hãn là Trần Trưởng Lão đã kiểm tra cơ thể hãn xem hãn trúng độc gì rồi mới giải độc”

Trần Trưởng Lão cũng không phát hiện ra Hỗn Độn Không Gian chỉ có một khả năng là do huyết mạch truyền thừa và cái ấn ký hình long vũ là

đại bí mật của riêng hắn không thể để lộ dù chỉ một chút cũng không được a.

Đúng là Trần Quân trưởng lão không có phát hiện ra không gian ẩn kỹ của Huỳnh Kỳ Phong nhưng nếu là tông chủ ở đây thì có lẽ câu chuyện nó đã hoàn toàn khác, Cố Viễn tông chủ đã là Hoá Thần kỳ đại năng giả chỉ là Cố tông chủ cũng không có tới xem hắn, ách...hắn là gì cơ chứ, cũng chỉ là một đệ tử nho nhỏ mà thôi.

Kỳ Phong cũng biết không gian của hắn không dễ bị phát hiện nên hắn rất yên tâm.

Còn vì sao hắn hiện tại không thể vào không gian thì đành phải chờ hắn khôi phục lại linh lực mới có thể xác định được.

Hiện giờ Huỳnh Kỳ Phong giống như một người bình thường chưa trải qua tu luyện gì vậy.

.....

Kỳ Phong nhớ lại khi đó phát hiện một nhóm Cốt Long Thảo hắn mừng như điên nhưng vẫn rất lí trí dùng thần niệm kiểm tra một lượt không thấy có vật thủ hộ hắn mới đào hai góc Cốt Long Thảo gần nhất, góc thứ ba hơi khó lấy một chút vì nó nằm ngoài vách núi, hắn vận linh lực bay ra ngoài đào đi góc Cốt Long Thảo còn lại, nhưng khi vừa đưa góc Cốt Long Thảo cuối cùng vào không gian liền bị một luồng hắc khí đánh thẳng tới, hắn vì quá bất ngờ không kịp đề phòng mà trúng chiêu.

Hắc khí có độc, độc chạy rất nhanh làm toàn thân hắn mất đi linh lực, hắn cũng chỉ kịp hét lên một tiếng với tiểu Hoả rồi rơi thẳng xuống vực. Khi đó không có linh lực hộ thể hắn vì đau đớn mà ngất đi.

Còn sau đó thì hắn không còn nhớ gì nữa khi tỉnh lại chỉ biết là Trần Quân trưởng lão phong chủ Đan Phong cứu hắn đưa hắn về Dịch Thần

Tông, hai ngày trước hẳn đã được kiểm tra ra là có linh căn chỉ là bị khí độc xâm nhập nên có thể dẫn khí nhập thể hay không còn phải xem nỗ lực của hẳn.

Thân phận tạm thời hiện giờ của hẳn là đệ tử ngoại môn, đến khi nào hẳn dẫn khí nhập thể mới có thể được xem là một đệ tử ngoại môn chân chính. Được sắp xếp ở khu vực dành cho ngoại môn đệ tử.

Kỳ Phong cảm thấy hẳn ở ngoại môn như bây giờ rất tốt, hẳn là có bí mật không thể để người biết, càng ít người chú ý đến hẳn như vậy mới tốt nha.

Thật ra Kỳ Phong biết hẳn thật là bị trúng độc nhưng thân thể hẳn là dùng nước Tử Hồ cải tạo cho nên dù không có đan dược giải độc thì cơ thể hẳn cũng có thể trung hoà độc tính, chỉ là tu vi của hẳn quá thấp không thể khôi phục trong thời gian nhanh nhất được chỉ có thể chậm chạp phục hồi mà thôi. Đó là nói trước khi hẳn chưa trải qua tu luyện hiện tại hẳn đã trải qua tu luyện thì đã là chuyện khác.

“Huỳnh Kỳ Phong hẳn là Luyện Khí chín tầng trung kỳ nơi nào còn cần dẫn khí nhập thể a“. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Một Nửa Đệ Tử Ngoại Môn

Dịch Thần Tông nằm về phía Nam duy nhất một đại tông môn tồn tại đã mấy ngàn năm cùng những tông môn nhỏ khác, Dịch Thần Tông trải qua ba đời tông chủ và Cố Viễn tông chủ đã là đời tông chủ thứ tư.

Ở Long Thiên đại lục này có thể xem Dịch Thần Tông là một trong tứ đại tông môn đứng đầu ngoài Dịch Thần Tông ra có thể xem đứng thứ hai trong tứ đại tông môn là Linh Vân Tông nằm ở phía Đông, ngoại giới thường lén gọi đệ tử Linh Vân Tông là kiếm tu cuồng, đứng hàng thứ ba là Bách Hoa Cung nằm về phía Tây, Bách Hoa Cung chỉ thu nhận nữ đệ tử và rất hạn chế lại ít khi tiếp xúc với ngoại giới nên người của Bách Hoa Cung mười phần thần bí.

Dịch Thần Tông, Linh Vân Tông, Bách Hoa Cung ba đại tông môn này đều có Hoá Thần đại năng toạ trấn ngoại trừ Dịch Thần Tông có hai vị Hoá Thần đại năng ra là một ngoại lệ trong đó mà thôi.

Nói đến đứng hàng thứ tư chính Vu Thiên Tông, Vu Thiên Tông là bá chủ ngoại vực dù không có Hoá Thần đại năng toạ trấn mà chỉ có Nguyên Anh cường giả nhưng vẫn là một trong tứ tông đứng đầu. Chỉ là đệ tử của Vu Thiên Tông không được hoan nghênh vì họ là dụng độc đến tu luyện, họ tu luyện chính là độc thuật, đệ tử của Vu Thiên Tông thường tu vi không cao và tuổi thọ cũng không bằng tu sĩ tu luyện chính thống nhưng trình độ dụng độc của họ lại thuộc vào loại xuất thần nhập hoá có khả năng hạ độc đối thủ chỉ trong một cái nháy mắt nên đệ tử Vu Thiên Tông thường hay bị bày xích và tránh né.

Những điều này cũng là do Trần Kiến Huân sư huynh nói cho hẳn nghe. Từ khi tỉnh lại Kỳ Phong mới biết được Kiến Huân sư huynh là được Trần đan sư giao nhiệm vụ chăm sóc cho hẳn. Kỳ Phong lúc đầu định lấy lý do là mình trúng độc nên không nhớ chuyện trước đây chỉ nhớ được tên mình mà thôi nên nhờ Kiến Huân sư huynh kể lại cho hẳn nghe một chút về thế giới này nhưng thấy sư huynh quan tâm hẳn như vậy nên hẳn nói thật mình từ nhỏ lớn lên trong rừng nên không biết gì về thế giới này.

Kiến Huân sư huynh là người thành thực có khuôn mặt thanh tú lại rất nhiệt tình và chu đáo, dù hai mươi tuổi mới đạt luyện khí bảy tầng thực lực nhưng với tam linh căn thì tu vi như này đã là rất giỏi rồi.

Hiện tại Kỳ Phong được an bài một phòng nhỏ dưới chân Đan Phong, làm hàng xóm của hẳn chính là vị Trần Kiến Huân sư huynh kia. Vị sư huynh này cũng nói cho hẳn biết phòng nhỏ này là sư huynh nhận dùm hẳn, từ khi hẳn tỉnh lại sư huynh cũng đã giao lại thân phận ngọc bài cho hẳn, phòng nhỏ này là có tông môn cấm chế riêng biệt, chỉ có thân phận ngọc bài này hoặc là vị Nguyên Anh tu sĩ tới đây mới có thể mở ra được mà thôi.

.....

Thật ra Huỳnh Kỳ Phong hẳn cũng là gặp may mới được vào đại tông môn làm ngoại môn đệ tử, vì các đại tông môn cứ ba năm chiêu thu đệ tử một lần mà thời gian chiêu thu đệ tử đã qua nửa năm, sớm đã không còn chiêu thu đệ tử nữa. Nếu Kỳ Phong còn chưa từng tu luyện thì ba năm sau gia nhập tông môn mới bắt đầu tu luyện đó là quá trễ.

Kỳ Phong mấy ngày nay hẳn không dám mạnh dạn tu luyện vì sợ khôi phục quá nhanh tu vi hẳn sẽ bị bại lộ thực lực chân chính không cách nào che dấu được, hẳn có nhiều bí mật cần phải che dấu nên lựa chọn ẩn mình là cách tốt nhất.

Thật ra Kỳ Phong là có Ẩn Linh thuật, chỉ là trước đây hẳn cảm thấy không cần thiết nên không có tu luyện qua rồi quần luôn ra sau đầu không để ý tới nữa, nhưng với tình hình của hẳn hiện tại thì không thể không lôi ra học rồi.

Nói tới Ẩn Linh thuật ấn tượng đầu tiên của Huỳnh Kỳ Phong có lẽ là do phụ thân Lam Thanh khi đến nhân giới đã từng sử dụng đã để lại ấn tượng cho hẳn a.

.....

“Kỳ Phong đệ dậy chưa”

Quên mất sáng nay có hẹn với Kiến Hưng sư huynh đi chấp sự ngoại vụ báo danh a.

“Sư huynh chờ đệ một chút”

Không có đồ hoá trang đi ra ngoài thật là bất tiện mà, chỉnh sửa một chút làm cho mái tóc che khuất một phần mặt Kỳ Phong mở ra phòng nhỏ cấm chế.

“Kiến Huân sư huynh chào buổi sáng” Kỳ Phong vừa nói vừa cười gượng vì đã để sư huynh chờ lâu.

“Ừ, mà sao đệ che mặt lại làm gì, sư huynh thích nhìn khuôn mặt như ngọc của đệ hơn.”

“Ách...vị sư huynh này sao lại trực tiếp như vậy, Kỳ Phong đỏ mặt nghĩ thầm.”

Dù là đang nói nhưng tay của vị sư huynh nào đó đã đưa lên định vén lên mái tóc mà Kỳ Phong mất cả buổi để tạo hình.

“Ách...ha ha ha” Kỳ Phong vừa cười giả lả vừa nghiêng đầu tránh sang một bên.

Đùa gì chứ, dù là hãn mới khỏi bệnh nhưng với cái khuôn mặt được thừa hưởng tới gần như mười phần của phụ thân Lam Thanh lại từ khi trải qua nước Tử Hồ cải tạo cộng thêm việc tu luyện để cho Kỳ Phong cũng phải khiếp sợ là làn da của hãn càng ngày càng trắng, trong suốt tựa như bạch ngọc, lại mềm mịn như da em bé, khuôn mặt còn đẹp đến cực hạn. “Oa...thật không công bằng mà, hãn là muốn làn da màu đồng, cơ thể sáu múi.. sáu múi ah...nên mới tập luyện như điên nhưng sáu múi đâu không thấy chỉ thấy tay chân càng ngày càng thêm thon dài trắng nõn cùng cao lên mà thôi.”

“Kỳ Phong sư đệ nghĩ gì mà lại ngăn người rồi, chúng ta đi thôi”, vừa rồi Kỳ Phong là tránh né hãn hãn biết nhưng cũng không vạch trần.

“Ah...vâng, Kiến Huân sư huynh chúng ta đi thôi”, hãn vẫy mà ngăn người trước mặt Kiến Huân sư huynh, mắt cỡ quá.

Hai người vẫn vừa đi vừa nghe Kiến Huân sư huynh nói về những chuyện gần đây của tu chân giới làm cho Kỳ Phong có được thêm nhiều nhận biết về thế giới tu chân này.

“Nhìn kìa đấy không phải là Trần Kiến Huân sư huynh sau, bên cạnh Kiến Huân sư huynh là ai thế”, “nghe nói mới tới một ngoại môn đệ tử có tư chất thấp kém”, “lạ mặt thế kia chắc là người đó đi”. “Kiến Huân sư huynh ở ngoại môn cũng là đệ tử nổi trội sau lại đi chung với đệ tử thấp kém nhỉ”, “này đừng nói nữa sư huynh nghe thấy bây giờ”. Hai đệ đệ tử mặc màu áo xám một cao một thấp đệ tử ngoại môn vừa nói vừa đi xa.

Hai vị đệ tử ngoại môn cho rằng họ nói rất nhỏ nhưng với người tu luyện tai thính mắt tinh thì nghe không sót một chữ, Kỳ Phong mặt dù mất hết linh lực nhưng hãn là thân thể đã được cải tạo nên lời nói của hai vị đệ

tử kia hấn cũng nghe không sót chỉ là hấn không thềm chấp mà thôi. Kỳ Phong vẫn cuối đầu đi đường khuôn mặt không có biểu hiện gì.

Kiến Huân nhìn biểu tình bình tĩnh của Kỳ Phong sư đệ nghĩ rằng đệ ấy chắc là không nghe thấy gì nên cũng thở phào nhẹ nhõm, hấn là sợ vị sư đệ này tự ti thì sẽ ảnh hưởng đến con đường tu luyện về sau của đệ ấy.

Hấn là nghĩ có kẻ nên bị giáo huấn một chút rồi. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Kiểm Tra Linh Căn

Đến chấp sự đường báo danh gặp vị ngoại môn chấp sự đường này cứ đưa mắt nhìn Kỳ Phong như đang nhìn thấy sinh vật lạ, Kỳ Phong không hiểu chuyện gì cả, “bộ dạng hãn kỳ quái lắm sau” Kỳ Phong nghĩ.

Cũng không biết là ai tung ra tin đồn rằng hãn là được đại sư huynh mặt lạnh Diệp Lạc Thần cứu về nhà, cái này Kỳ Phong còn chưa có biết.

Kỳ Phong trong lòng thầm nghĩ ai có thể đến nói cho hãn biết chuyện gì đang xảy ra hay không, vì cái gì vị chấp sự đường cứ nhìn chăm chăm hãn thế. Hay là có chuyện gì mà hãn còn không biết, đưa mắt nhìn Kiến Huân sư huynh cầu cứu. Kiến Huân sư huynh cũng vô tội nháy mắt với hãn rồi truyền âm bảo hãn cứ bình thường.

Kiến Huân hãn đúng là không biết có chuyện gì nha.

Thu hồi tầm mắt nhìn có chút thất thố của mình vị chấp sự đường hơi có chút đứng tuổi mới bắt đầu hỏi tên tuổi nguyên quán của Kỳ Phong: Vị tiểu sư đệ này là mới tới chưa trải qua khảo nghiệm linh căn cùng tư chất, bất quá đệ là được đặc cách vào ngoại môn nhưng theo môn quy vẫn phải khảo nghiệm một lần để ghi vào sổ lưu.

Xuất ra một viên đá tròn trong suốt gọi là đá vô thuộc tính vị chấp sự ngoại môn đường nói: Sư đệ đưa tay chạm vào viên đá và nhắm mắt lại tập trung cảm nhận đi.

Kỳ Phong thật nghe lời làm theo, Kỳ Phong hiện tại không biết bên ngoài chấp sự đường đang có vài đệ tử ngoại môn hiếu kỳ đứng xem cái

người mấy hôm nay rất nổi tiếng ở tông môn nghe tên nhưng chưa hề thấy mặt này linh căn tư chất tốt cuộc là như thế nào.

Hiện giờ Kỳ Phong rất tập trung đưa tay chạm vào đá vô thuộc tính bỗng nhiên nghe thấy vị chấp sự đường kia hét lên một tiếng song linh căn, là băng lôi song linh căn, ách nhưng tư chất lại là hạ phẩm với một màu xám âm đạm.

Thu hồi tay cùng lúc mở mắt ra nhìn thấy Kiến Huân sư huynh đang nhìn hẩn với vẻ mặt tiết nuối Kỳ Phong bất tri bất giác hỏi linh căn của đệ thế nào.

Kiến Huân biết Kỳ Phong là do trúng độc mới làm kém đi tư chất tu luyện mà thôi nhưng Kỳ Phong đã hỏi hẩn không thể không trả lời: “Đệ là băng lôi song linh căn chỉ là do trúng độc nên linh căn có hơi xấu một chút kiên trì tu luyện sẽ tốt lên thôi.”

Nội tâm vị chấp sự ngoại môn: “Nào có xấu mà là quá xấu ấy chứ, bình thường song linh căn là đã được vào nội môn làm một nội môn đệ tử rồi đằng này còn là băng lôi hai thuộc tính khó gặp thế kia, thật là đang tiếc, có lẽ hẩn cũng không cần phải báo cáo việc này đi.”

Kỳ Phong cười cười vui vẻ nói: “đệ không sao”, hẩn không quan tâm, có thể tu luyện là tốt lắm rồi.

Thật sự là Kỳ Phong nói không quan tâm cũng không phải là nói dối, hẩn là thân thể đã được cải tạo cái dạng gì độc hẩn cũng không sợ, độc đau dờ sống dờ chết như ngâm mình trong tử hồ hẩn bây giờ còn thành nước uống của hẩn, hẩn còn sợ cái gì độc.

Ách nghĩ đến đây không biết khi nào hẩn mới câu thông được với Hỗn Độn Không Gian nữa.

Kỳ Phong biết là vị Kiến Huân sư huynh này là thật quan tâm đến hẳn nên chỉ cười rồi nói cảm ơn.

Vì ngoại môn chấp sự đường cũng an ủi hẳn vài câu sau đó lấy ra tông môn cấp cho người mới đến túi trữ vật bên trong có chứa đạo bào ngoại môn để tử màu xám, một lọ tích cốc đan, một lọ hạ phẩm ngưng khí đan, năm viên linh thạch hạ phẩm hình tròn màu xanh, còn có nhập môn Dịch Thần Quyết, sau khi dặn Kỳ Phong cách sử dụng túi trữ vật còn tặng cho hẳn thêm một đồng thứ an ủi tinh thần mới để cho hẳn rời đi.

Thật ra thì vị chấp sự ngoại môn đường cũng tặng hẳn mấy lọ cấp thấp đan dược cùng một lọ tích cốc đan, Kiến Huân sư huynh cũng tặng hẳn hai lọ đan dược, Kỳ Phong từ chối nhưng không được đành phải nhận hết.

“Kệ hẳn không dùng được thì có thể đem bán mà, Kỳ Phong hiện tại thật thiếu tiền, hẳn thật sự rất rất là nghèo nha” đây chính là nỗi lòng của Huỳnh Kỳ Phong chỉ là của Kiến Huân sư huynh cho hẳn sẽ giữ lại.

Nếu như mà để vị chấp sự ngoại môn đệ tử kia biết được suy nghĩ này của Kỳ Phong, hẳn chắc sẽ phun ra ngum máu mất.

Trong đầu vị chấp sự đường nào đó bây giờ là: Hẳn dù biết tư chất Kỳ Phong tệ nhưng vẫn đem đồ ra tặng cũng vì Kỳ Phong là do Trần trưởng lão mang về nên muốn lấy lòng mà thôi, hẳn mà biết nội tâm Kỳ Phong phúc hắc như thế thì thế nào nội tâm hẳn sẽ lần nữa gào lên cho coi.

Hiện tại Kỳ Phong đã ra khỏi chấp sự đường hẳn còn không biết sự việc hôm nay làm tên tuổi hẳn lần nữa nổi lên.

“Tạm biệt Kiến Huân sư huynh hẹn hai tháng sau gặp lại”, hẹn hai tháng là vì hẳn nghe sư huynh nói hai tháng sau hẳn mà tu luyện tốt Kiến Huân sư huynh sẽ dẫn hẳn đi phường thị tham quan nha, hẳn muốn bán một ít thảo dược và mua vài thứ nữa. Kỳ Phong quên mất bây giờ hẳn là còn không có câu thông được với không gian nha.

“Ừ, Kỳ Phong sư đệ tu luyện cho tốt nhé” Kiến Huân hẳn là thật quan tâm vị sư đệ này.

Kỳ Phong đã nhận được thứ mình muốn nên hẳn muốn vội trở lại phòng nhỏ bế quan khôi phục tu vi, Kỳ Phong lúc trước là vì sợ lộ bí mật mà không dám bế quan tu luyện nhưng giờ có khôi phục tu vi hẳn cũng không sợ có cái pháp quyết tông môn chống lưng không lo bại lộ nữa, chỉ cần hẳn khôi phục lại tu vi sau đó dùng ẩn linh thuật che dấu là có thể được rồi.

Kỳ Phong cũng hiểu kỳ cái pháp quyết Dịch Thần Quyết nên lấy từ trong túi trữ vật ra xem, hả.....”chả hiểu gì cả” nói xong hẳn quăn luôn qua một bên, đọc không được Kỳ Phong hẳn vậy mà đến cái thế giới này trở thành mù chữ, nói ra hẳn bị mù chữ chắc bị người ta cười rụng răn mất thôi.

Thờ dài trước khi bế quan hẳn cần phải hiểu rõ nội dung bên trong ngọc giản tránh sau này khó giải thích a.

Nắm lên ngọc giản đi tìm Kiến Huân sư huynh xin nhờ giúp đỡ, Kiến Huân sư huynh vậy mà không có cười hẳn còn nhiệt tình diễn giải cho hẳn nghe, còn giúp hẳn nhận biết mặt chữ, Kỳ Phong từ đầu đến cuối chỉ cúi đầu nghe còn mặt thì đỏ đến mang tai “hẳn là mắt cỡ có được không, cố gì làm một công dân thế giới hiện đại đến thế giới này lập tức biến thành mù chữ“.

Kiến Huân thì lại nghĩ khác: “Nhìn Kỳ Phong thẹn thùng đỏ cả mặt mới đáng yêu làm sau”, hẳn thật rất muốn đưa tay lên sờ sờ khuôn mặt Kỳ Phong lại sợ mình thất thố dọa chạy nhóc con đáng yêu này. Đãng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Khôi Phục Linh Lực

Trở về phòng nhỏ Kỳ Phong là chuẩn bị bế quan, hắn muốn trong thời gian nhanh nhất khôi phục lại linh lực, Kỳ Phong cũng không phải nghĩ mình suốt đời trốn tại trong tông môn, hắn còn có nhiều việc cần đi làm nhất là hắn rất muốn đi tìm hiểu lý do vì sao phụ thân phải ôm nguyên chủ trốn đi, người nam nhân ưu tú như vậy vì cái gì phải chết, chính là hắn bây giờ còn chưa có cái thực lực có thể tự mình đi khám phá.

Huỳnh Kỳ Phong là biết con đường mà hắn chọn có rất nhiều chông gai nhưng hắn không sợ, lúc ban đầu đến thế giới này hắn suy nghĩ rất đơn giản chỉ cần hắn có thể sống đơn giản vui vẻ là được nhưng từ lúc hắn gặp phụ thân Lam Thanh, nhận được truyền thừa từ người suy nghĩ của hắn là hoàn toàn thay đổi.

Ở cái thế giới này còn không có đơn giản như hắn nghĩ, có rất nhiều thứ khác hoàn toàn với thế giới mà hắn từng sống. Phụ thân từng nói con đường là do hắn chọn và hắn lựa chọn đối mặt với thực tế và luôn tiến về phía trước nhưng vẫn với tiêu chí của mình là tự do cùng tiêu dao.

Phòng nhỏ của Kỳ Phong nằm ở chân Đan Phong, tuy rằng nơi này thiên địa nguyên khí còn không có nồng đậm như trên đỉnh Đan Phong nhưng so với những Phong khác trong tông môn ngoại trừ chủ phong Huyền Phù Phong của Cố Viễn tông chủ ra thì thiên địa nguyên khí dưới chân Đan Phong nồng đậm hơn những Phong khác một chút nên đối với đệ tử ngoại môn như Kỳ Phong vừa mới tiến vào tông môn mà đã được xếp vào ở Đan Phong là một may mắn cỡ nào, là cỡ nào khiến người đồ mắt a.

Đệ tử bình thường rất khó vào Đan Phong, ngoài Trần Quân trưởng lão là không nhận đệ tử thân truyền ở trên đỉnh Đan Phong ra còn có mười vị sư huynh sư tỷ là đệ tử ký doanh theo con đường đan đạo ở vào giữa Đan Phong thôi, còn dưới chân Đan Phong cũng chỉ có hơn ba mươi người là đệ tử nội môn trong đó đặt cách cũng chỉ có hai người Kiến Huân cùng Kỳ Phong là đệ tử ngoại môn là một ngoại lệ mà thôi.

.....

Điều chỉnh tốt tâm tình ăn một viên tích cốc đan Kỳ Phong tiến vào nhập định, từng vòng chu thiên liên tục vận chuyển theo Thiên Địa Hoàng Quyết Kỳ Phong bắt đầu chậm rãi hấp thu thiên địa nguyên khí, theo từng dòng nguyên khí tiến vào cơ thể dưới Thiên Địa Hoàng Quyết chuyển hoá thành linh khí cạo rửa linh mạch căn nuốt tàn độc còn sót lại khắp căn mạch, linh khí chảy đến đâu Kỳ Phong cảm thấy như được tắm mát đến đó.

Kỳ Phong hiện giờ là triệt để hoà mình vào cùng thiên địa, hẩn điên cuồng hấp thu nguyên khí, nửa tháng sau Kỳ Phong vẫn còn trong nhập định và hiện giờ đã khôi phục được một nửa tu vi và tu vi còn không ngừng tăng lên, Kỳ Phong còn không có dừng lại, hiện tại cơ thể Kỳ Phong đã hoàn toàn bài trừ toàn bộ tàn độc, hẩn không còn cái cảm giác cơ thể nặng nề trói buộc như bị gông cùm xiềng xích nữa.

Lại tiếp nữa tháng Kỳ Phong còn không có tỉnh lại, Kiến Huân đến xem hẩn hai lần nhưng thấy hẩn vẫn bế quan nên không quấy rầy hẩn mà là để hẩn tĩnh tâm tu luyện.

Thật ra Kỳ Phong không biết hẩn bế quan yên tĩnh như vậy cũng không có ai đi quấy rầy một chút vì mọi người cũng là đang bế quan tu luyện, năm tháng sao là tông môn khảo hạch, khảo hạch lần này cũng như mọi khi là thực hiện khảo hạch ở Lãnh Sương Cốc. Hiện tại Kỳ Phong còn đang bế quan khôi phục tu vi nên chưa biết gì về vấn đề khảo hạch lần này.

Một tháng bế quan để cho Kỳ Phong khôi phục hoàn toàn tu vi nhưng Kỳ Phong vẫn không có dừng lại, Kỳ Phong cảm giác linh lực trong cơ thể hẳn vẫn đang không ngừng tăng lên Luyện Khí chín tầng trung đỉnh phong, tăng đến Luyện Khí chín tầng hậu kỳ thì Kỳ Phong dừng lại.

Kỳ Phong biết hẳn vẫn còn có thể tăng lên tu vi nhưng nơi này nguyên khí thiếu thốn tăng lên nhanh chóng như vậy hẳn vẫn là thôi đi.

Để Kỳ Phong kinh hỷ là trong lúc tu vi lại tăng lên một tầng cảnh giới cũng đồng thời cùng lúc hẳn cảm nhận được không gian, Kỳ Phong cũng không vội vào không gian mà là lấy ra trận kỳ bố trí ảo trận tạo cảm giác cho người ngoài có quan sát cũng sẽ nhìn thấy ảo ảnh hẳn còn đang trong nhập định, rồi mới tiến vào Hỗn Độn Không Gian.

Kỳ Phong không sợ bị người mở ra cấm chế tiểu phòng mà là sợ bí mật không gian của hẳn bị bại lộ, cũng may hẳn là sáng suốt trước khi rời khỏi núi Phục Sơn không quên thu thập hết trận kỳ chứ hẳn là quý nghèo lấy đâu ra tài liệu luyện chế trận kỳ mà muốn luyện chế hẳn cũng không biết luyện a.

.....

Tiến vào Hỗn Độn Không Gian đập vào mắt Kỳ Phong là một mảnh trống không, tiểu Kim đầu, Tử Hồ đầu, nhà gỗ đầu, thảo dược được hẳn gom góp đi đâu rồi, cây cối hẳn vất vả đem trồng trên núi đầu. Nhiều câu hỏi cứ nhảy loạn trong đầu Kỳ Phong làm cho hẳn muốn lo lắng không thôi.

Nhưng mà khoan đã, nếu tất cả biến mất vậy trận kỳ là từ đâu mà đến trong tay hẳn. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Kim Xà Vương

Kỳ Phong hiện tại đúng là khóc không ra nước mắt, hẳn là không biết có chuyện gì xảy ra, mọi thứ trong không gian đi đâu rồi a. Cũng không đợi Kỳ Phong sầu nào lâu bỗng nhiên có một luồng gió màu vàng kim lao nhanh về phía hẳn, Kỳ phong đưa tay lên định bắt ra một đạo linh lực vào luồng vàng kim đó nhưng rất nhanh hẳn thu tay lại vì kịp nhận ra ở trong không gian thứ duy nhất có màu vàng vậy chính là con rắn vàng bị đốt cháy xấu xí kia.

Kỳ Phong cuối cùng người đã trở lại.”

“Ah...tiểu Kim người thế nào biết nói.”

“Khinh người hử ...ta có nói khi nào ta không biết nói sao.”

“Vậy tại sao trước đây người không nói chuyện.”

“Tiểu gia ta không thích nói chuyện có được không?”

“Cái con rắn xấu xí này người là đang ngứa da phải không?”

“Người mới là con rắn xấu xí, cả nhà người mới rắn xấu xí” đây là nội tâm của con rắn nào đó chứ thực tế nó đang quấn trên tay Kỳ Phong cọ tới cọ lui như lấy lòng kia kìa.

“Ta là thượng cổ Kim Xà tộc, là Kim Xà tộc đó có hiểu không”

“Thì vẫn là rắn mà” Kỳ Phong vô tội nói.

Hử...mỡ răn nào đó mới không thềm chấp.

Kỳ Phong hẳn cũng mặt kệ cái tâm trạng của con răn đỡ hơi tiểu Kim, xem tình trạng không gian trước vẫn hơn.

“Tiểu Kim nói cho ta biết người ở trong không gian vậy có biết chuyện gì xảy ra với không gian không, sao không gian lại thay đổi thế này, tất cả mọi thứ trong không gian vì sao biến mất hết rồi?”

Kỳ phong hiện tại đang rất lo lắng, hẳn kiểm tra qua rồi, ấn ký hình long vũ đã xuất hiện trở lại, không gian cũng tồn tại vậy thì vì có gì Tử Hồ còn có mọi thứ đều biến mất hết rồi.

“Người không để ý nhìn thấy à, không gian của người thăng cấp nha, bây giờ rộng hơn trước rất nhiều rồi, lúc không gian thăng cấp ta không có bị tổng ra ngoài bởi vì tộc của ta là tồn tại cùng thời kỳ với không gian của người nên mới không sao nha nhưng mà ta vẫn bị không gian của người hút lấy linh lực đó, may mà ta biết khôn trốn vào Tử Hồ nếu không ta đã thành cái xác khô rồi.”

“Hả vậy người không có bị nước tử hồ ảnh hưởng chứ.”

Nước Tử Hồ chỉ ảnh hưởng đến phạm nhân thôi, ta là linh thú có linh lực chống đỡ sẽ không bị ảnh hưởng, nhưng mà người hiện tại tu vi thấp, linh lực còn không đủ tốt nhất ít dùng nước trong Tử Hồ đi nha.

“Vì sao?”

“Cứ biết là ta sẽ không hại người, người tốt nhất là nên nghe ta đi.”

“Ách..được rồi” Kỳ Phong nội tâm là còn không có tin nhưng bên ngoài vẫn cứ trả lời cho qua.

Nội tâm con rắn nào đó đang cười gian vì cái tên ngọc nào đó thật biết nghe lời mà.

“Giờ ta đưa người đi xem không gian mới của người đi.”

Thân rắn biến lớn mấy chục lần rồi giang ra hai cánh, Kỳ Phong cứ trở mắt nhìn vì kinh ngạc, tiểu Kim của hắn nơi nào còn là con rắn cháy đen xấu xí, nhìn thật giống rồng trong truyền thuyết quá đi.

“Sau thấy ta uy vũ quá nên yêu ta luôn rồi đi”

Kỳ Phong biểu môi leo lên lưng tiểu Kim, “hừ...người cứ tự luyện đi” nói vậy thôi chứ Kỳ Phong hiện tại trong lòng đang rất là vui vẻ. Linh thú thượng cổ vậy mà để cho hắn cười nha ha ha...

Ở chỗ Kỳ Phong không nhìn thấy mõ rắn nào đó cười cười bay lên.

“Mà đúng rồi lúc không gian thăng cấp, không gian của người chia làm hai thái cực nha, một nửa không gian bao phủ tử vụ còn nửa không gian còn lại bao phủ hắc vụ, sương tím và sương đen cứ dần co hơn hai tháng sương đen mới dần bị sương tím thôn phệ nha.”

“Cái này có lẽ do ta bị trúng độc ảnh hưởng đi.”

“Ta cũng là đoán như vậy, ta nghĩ người là bị trúng độc của Huyền Linh thú, lúc ta ở Lãnh Sương Cốc có nghe nói về việc Huyền Linh Thú xuất hiện.Nhưng ta chưa từng chạm mặt cái con rắn đen mỏ nhọn đầu ưng đó, xấu chết đi được.”

“Người biết nhiều ghê nha tiểu Kim”, “hừ...từ lúc sinh ra ta đã được truyền thừa rồi” hắn là thượng cổ Kim xà vương, hôm hắn bị tên tiểu tử này đánh bại cũng chính là ngày hắn vừa tiến hành lột xác hay nói theo tộc Xà thì là trăm năm một lần tiến hành thay áo giáp, là lúc mà hắn yếu ớt nhất, lúc đó đi ra ngoài vì cần thảo dược để nhanh hồi phục, ai ngờ lại gặp phải

tên nhóc này còn có cái tên tiểu Hoả lúc nào cũng thích phun lửa kia, hẳn vì sợ bị thương đến bộ giáp mới nên mới tạm thời thoả hiệp, hẳn mới không công nhận mình là bị thua bởi tên Huyết Hoả Hồ kia đâu. Mà nhờ quyết định lúc đó hẳn mới phát hiện vị tiểu băng hữu này vậy mà chôn dấu thật nhiều bí mật nha.

“Ta nhìn thấy nhà gỗ rồi, tiểu Kim cho ta xuống đi”, mặt dù không tình nguyện hạ cánh nhưng mỡ Kim vẫn phải đáp xuống.

“Đúng rồi Phong nhi”

“Không được gọi ta là Phong nhi” Kỳ Phong vừa nghe thấy liền lập tức gào lên.

“Ha...vậy thì gọi là Kỳ nhi, tiểu Kỳ Kỳ hay tiểu Phong Phong nha.”

Ách...eo ơi hẳn nổi hết cả da gà, cái gì mà tiểu Kỳ Kỳ còn tiểu Phong Phong gì gì đó cho hẳn xin đi.

“Tuỳ người nhưng chỉ cho phép gọi ta Phong hay Phong nhi thì tuỳ người còn cái khác thì miễn bàn”

“Ha..vậy thì vẫn là gọi Phong nhi đi”, khi nói chuyện một người một răn chân cũng chạm đất.

“Ách...Kỳ phong đang có cảm giác sao giống như tự kê đá đập chân mình quá.”

“Phong nhi người tu vi tăng quá nhanh, rất dễ bị người để ý nha, ta có thuật ẩn linh ta dạy cho người nha,“ khi nói hẳn cũng vừa biến nhỏ lại quần lên cổ tay Kỳ Phong, “không cần, ta cũng có, là phụ thân truyền thừa cho ta, ta cũng dự định ở trong không gian tu luyện một đoạn thời gian rồi mới đi ra.”

“Ừ mà ta tên là Xà Vương Huyền, sau này gọi ta tiểu Huyền đi nha.”

“Phong nhi Phong nhi Phong nhi.....”

Ai Kỳ Phong hẩn hiện tại thấy thật đau đầu mà. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Ẩn Linh Thuật

Nhìn xung quanh Kỳ Phong thấy mọi thứ cũng dường như thay đổi, không lẽ là do linh khí trong không gian ảnh hưởng đến mọi vật tồn tại trong không gian sao. Kỳ Phong âm thầm may mắn vì không gian của hắn tồn tại linh khí nha nếu không chắc bây giờ bị trúng độc chết hết rồi cũng nên.

Kỳ Phong không biết thật ra linh khí trong không gian hoàn toàn là do Tử Liên Hoa sinh ra, nếu hắn muốn dùng Tử Liên Hoa trừ khi phải tìm được vật tạo ra linh khí thay thế nếu không khi hắn dời đi Tử Liên Hoa thì không gian của hắn cũng sụp đổ theo nha. Mà việc này rất lâu về sau mỗ Huyền mới chịu nhắc hắn a.

Kỳ Phong hiện tại đang ở trong nhà gỗ tu luyện chỉ là tội nghiệp răn bằng hữu bị nhốt bên ngoài vì cái tội: “Thích nói nhiều, ồn ào đầu đầu mà” Kỳ Phong là nghĩ như thế đấy.

Kỳ Phong là đang cũng cố tu vi cùng tu luyện Ẩn Linh thuật, hắn muốn trước khi ra ngoài thì phải ép linh lực về tụ khí kỳ như vậy mới giống với tình trạng linh căn hạ phẩm nha.

Thật ra Ẩn Linh thuật của Kỳ Phong cùng Ẩn Linh thuật của Xà Vương Huyền là hoàn toàn giống nhau nhưng vì không đem ra so sánh nên không ai phát hiện ra điều này nếu không có thể Xà Vương Huyền rất có khả năng sẽ ngộ ra thân thể của Kỳ Phong.

Kỳ Phong biết là dùng Ẩn Linh thuật ẩn tàng rồi tu vi, ở Tu Chân giới này trừ khi Kỳ Phong muốn để cho người khác nhìn thấy thực lực chân

chính của hắn nếu không có là Hoá Thần đại năng cũng không cách nào nhìn ra được.

Xà Vương Huyền cũng cảm thấy mình gặp may vì hắn cũng đã sống hơn hai trăm năm, cũng đã trải qua hai lần thay giáp chính thức trưởng thành, đáng lý ra hắn phải lập tức trở về Xà tộc nhưng đó là ý nghĩ trước khi gặp Kỳ Phong thôi, sau khi gặp Kỳ Phong suy nghĩ của hắn cũng thay đổi rồi, hắn cần bảo vệ Kỳ Phong đến khi Kỳ Phong có đủ thực lực, hắn là muốn làm bạn đồng hành cùng với Kỳ Phong nha.

Phàm nhân tu đạo dù tu vi có cao tới đâu cũng có giới hạn của nó còn Linh thú thì khác có thể tồn tại cùng thiên địa đồng thời cũng có thể tái sinh mà vẫn giữ nguyên trí nhớ chỉ là khi sinh ra thai sinh là phạm linh thể và phải tu luyện lại từ đầu mà thôi.

“Hắn chính là thấy Kỳ Phong ngốc ngốc này chơi rất vui nha.”

Kỳ Phong là không biết cái con rắn này thế mà dám nói hắn ngốc, nếu mà biết hắn nhất định sẽ gào lên “con rắn nhà người mới ngốc, cả họ nhà người mới ngốc á”.

.....

“Kỳ Phong nhập định trong không gian mười ngày cùng lúc thời gian bên ngoài không gian cũng chỉ là trôi qua một ngày mà thôi.”

Kỳ Phong ở trong Hỗn Độn Không Gian hai tháng bên ngoài cũng chỉ qua sáu ngày, thu thập một chút, ẩn đi linh lực xuống thành Luyện Khí một tầng sơ kỳ, Kỳ Phong lúc này mới ra khỏi không gian.

Để Kỳ Phong đau đầu là tiểu Kim thấy hắn đi ra không gian vậy mà cũng làm nũng đòi theo ra bên ngoài, “ách...một con rắn làm nũng...” nghĩ thôi cũng đủ rùng mình, không còn cách nào khác đành để tiểu Kim quấn vào cổ tay, hắn còn dạn không được phóng độc lung tung để tiểu Kim hứa

hẹn hẳn mới cho theo ra ngoài nha, “ai mà biết con rắn này lúc nào bỗng nhiên nổi điên lên phóng độc lung tung chứ.”

Thu lại trận kỳ, dùng ngọc bài thân phận mở ra cấm chế tiểu phòng, bước ra phòng nhỏ Kỳ Phong vươn vai hít thở không khí trong lành mà hai tháng rồi hẳn mới lại hít thở thật tinh khiết làm sao.

Hẳn là dự định đi báo cáo thành tích tụ khí kỳ một tầng của mình cộng thêm lãnh đan dược, mỗi tháng đệ tử ngoại môn đến ngoại môn đường một lần để lãnh nha, thêm đợt này là hẳn có được năm viên tinh thạch hạ phẩm nữa nha.

Ghé ngang qua xem sư huynh Kiến Huân vẫn còn đang bế quan nên Kỳ Phong đi đến ngoại môn đường một mình, Kỳ Phong tận lực tránh đi những chỗ có người tụ tập mới đến được ngoại môn đường.

Vẫn là vị chấp sự ngoại môn đường một tháng trước, “Ha... Kỳ Phong sư đệ vậy mà trong vòng một tháng đã đạt được thành tích Luyện Khí kỳ một tầng rồi nha, chúc mừng sư đệ a”, Kỳ Phong biết là người này ngoài miệng thì nói chúc mừng nhưng trong lòng thì đang khinh bỉ hẳn, Kỳ Phong hẳn mới mặt kệ vị chấp sự này, hẳn chỉ là cười cười nói: “Đa tạ chấp sự sư huynh”, dù vị chấp sự này tuổi cao nhưng cũng chỉ là Trúc Cơ trung kỳ mà thôi, bởi vì tu vi không cao nên mới làm loại công việc này.

Nói với vị chấp sự này hẳn muốn nhận đang được cùng linh thạch của tháng này, giao nhận xong Kỳ Phong cảm ơn rồi lập tức đi ngay, hẳn mới không có kiên nhẫn đi diễn kịch với vị chấp sự này đâu.

Hắc...năm viên linh thạch hạ phẩm, không biết tới khi nào hẳn thu thập được một ngàn viên tinh thạch hạ phẩm đây.

Ở cái thế giới này tiền tệ là dùng linh thạch để trao đổi. Cứ một ngàn viên linh thạch hạ phẩm mới đổi được một trăm viên linh thạch trung phẩm, một trăm viên linh thạch trung phẩm mới đổi được mười viên linh thạch

thượng phẩm mà mười viên linh thạch thượng phẩm mới đổi được một viên linh thạch cực phẩm nha.

“Ha ha...này thì đến khi nào thì hẳn mới để dành đủ tiền để đổi một viên linh thạch cực phẩm đây ha.” Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Đan Trúc Các

Trên đường về Kỳ Phong ghé qua Đan Trúc Các tìm hiểu một chút, hẳn muốn biết thêm về thế giới này, tới thế giới này cũng được thời gian nhưng hẳn còn chưa biết nhiều về thế giới này lắm đâu, hẳn còn muốn tra tra một chút sách thảo dược, trong không gian của hẳn có rất nhiều thảo dược, hẳn nhận biết được là do truyền thừa nhưng phần lớn là linh thảo thất truyền, còn phần thảo dược còn lại một góc hẳn cũng không biết, vì là do tiểu Hoả chỉ cho hẳn nhưng tiểu Hoả lại không biết nói nên hẳn cứ đào hết lên trồng trong không gian rồi từ từ tìm hiểu sau.

Đan Trúc Các tọa lạc tại một tiểu sơn phong bên cạnh Đan Phong, Kỳ Phong đi đến bên ngoài Đan Trúc Các đã cảm thấy một mùi linh dược nhàn nhạt thoang thoang trong không khí, từ cổng vào có bố trí không gian cấm chế, nhìn từ bên ngoài Kỳ Phong chỉ thấy Đan Trúc Các như một ngôi nhà trúc có hai tầng mộc mạc bình dị không thấy có cảm giác nổi bật cùng khí thế của nơi được xem như đặc biệt nhất Đan Phong cũng như Dịch Thần Tông một đại tông môn này.

Kỳ Phong những tưởng mình đi lầm, dùng thần niệm kiểm tra lại ngọc bài một lần nữa xem mình có đến nhầm nơi không, trong ngọc bài có ẩn sơ đồ các Phong trong Dịch Thần Tông. Đây đúng là Đan Trúc Các nha, rót linh lực vào ngọc bài thân phận Kỳ Phong dễ dàng mở ra cấm chế.

Phía trên trôi nổi ba chữ Đan Trúc Các được cao thủ cường giả dùng linh lực khắc tạo, linh khí vờn quanh, đặc biệt mùi thảo dược nhàn nhạt cũng là từ ba chữ này truyền ra làm cho người ta tâm thần thanh tĩnh.

Vừa bước vào trong sân Kỳ Phong ngỡ mình như đang đi lạc vào tiên cảnh, hai bên lối đi trồng đầy kỳ hoa dị thảo hương thơm ngào ngạt, xa xa là từng khóm trúc tía lay động, nơi này thiên địa nguyên khí nồng đậm gấp mấy lần ở tiểu phòng của hắn, Kỳ Phong biết nơi này nếu để cho hắn ở đây tu luyện rất nhanh hắn sẽ lại tấn cấp, chỉ là ở nơi này hắn là không có khả năng bế quan đi tu luyện a.

Kỳ Phong nhìn không chớp mắt khí thế của Đan Trúc Các, nhìn quan cảnh này Kỳ Phong có cảm giác mình như đang đi lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh vậy.

Nếu từ đầu Kỳ Phong còn không biết chủ nhân nơi này là ai chắc chắn hắn sẽ nghĩ “nhìn khí độ bất phàm này có thể thấy được chủ nhân nơi đây hẳn là một cường giả đan đạo để người ngưỡng vọng cùng tôn kính.”

“Cảm ngộ khí thế chưa từng gặp ở nơi này làm Kỳ Phong có một loại cảm thán mình đời trước đã từng đi rất nhiều nơi nhưng gặp được kỳ cảnh như thế này thì đây là lần đầu tiên”, Kỳ Phong cảm giác như mình trước đây tầm nhìn còn hạn hẹp và giờ như vừa mở ra một tầm nhìn mới vậy, Kỳ Phong cả người cảm thấy có một loại như được giải thoát khỏi gông cùm xiềng xích.

Nhắm mắt lại cảm thụ từng làn gió nhẹ, ngửi mùi hương thơm ngát cùng mùi thảo dược nhàn nhạt làm cho cả người như nhẹ nhàn khoan khoái, Kỳ Phong có một loại ý nghĩ thật muốn ngồi xuống tiến vào nhập định.

“Phong nhi bình tĩnh lại” cái tên gia hoả này định tu luyện ở đây chắc.

Giật mình tỉnh lại áp chế xuống cảm giác muốn tu luyện, hắn biết là không thể ít nhất nơi này là không có khả năng tu luyện, cung may tiểu Kim cảnh báo cho hắn.

Kỳ phong biết hẳn là vừa bỏ lỡ mất một cơ hội tăng lên một tầng cảnh giới mới, cảm ngộ là không phải lúc nào cũng có.

“Tiểu Kim, cảm ơn người” cũng may là hẳn để tiểu Kim bên ngoài nếu không...hẳn là mới tu đạo còn chưa đủ khả năng khống chế chính mình.

“Lần sau ta sẽ chú ý hơn.”

“Thật là...người còn muốn có lần sau, cho ta xin đi nếu người không muốn bị bại lộ thực lực thì kiếm chế cho ta.”

“Ách...cái con rắn này làm gì mà gào lên trong đầu ta giữ vậy chứ”

Xà Vương Huyền là cảm nhận được hiện tại nơi này có cường giả tu vi không thua kém gì hẳn nên mới lo lắng cho Kỳ Phong như vậy nhưng mà cái tên gia hỏa nào đó đúng là không biết sợ là gì mà.

.....

Muốn vào Đan Các còn phải đi qua Luận Đan Đài, hiện tại cũng không có người luận đan, mỗi ba năm một lần tiến hành khảo nghiệm của đệ tử Đan Phong về trình độ đan thuật và đệ tử Dịch Thần Tông đều có thể tham gia khảo nghiệm trình độ luyện đan của mình tại Luận Đan Đài nhưng phải đăng ký trước với Đan Các chấp sự.

Người đạt được thành tích cao nhất sẽ đạt được nhiều phần thưởng trong đó có một yêu cầu luyện đan do chính Trần Quân đan tông sư tự mình luyện chế.

Phải biết là muốn gặp được Trần đan sư là rất khó, mà để đạt được một yêu cầu luyện đan từ Trần Quân đan sư là cỡ nào khó khăn vì thế mà cứ ba năm tiến hành khảo nghiệm thì nơi này trở nên vô cùng náo nhiệt.

Người không thắng nhất cũng có thể biết được trình độ luyện đan của mình đã đạt tới cảnh giới nào nên hầu như tất cả những đệ tử có thiên phú về đan thuật không muốn đầu nhập vào Đan Phong cũng đều không bỏ qua cơ hội này, vì nếu bỏ qua cơ hội khảo nghiệm này đồng nghĩa với việc phải yêu cầu tiến hành luận đan với đệ tử Đan Phong mà việc này thì rất ít khi xảy ra vì không một ai muốn đắc tội với người Đan Phong cả.

Đan Các gồm có ba tầng, tầng một giới thiệu về luyện đan cơ sở, giới thiệu đơn giản một chút về các loại dược thảo cùng đan phương, khi luyện chế đan dược cần chú ý những vấn đề gì, tầng một hạn chế đệ tử luyện đan từ cấp cơ sở đến cấp hai trình độ luyện đan.

Tầng hai là luyện đan cấp độ đan sư, tầng hai giới thiệu sâu hơn về luyện đan thuật và cũng bày rất nhiều đan phương chỉ là mỗi loại đan phương đều có cấm chế theo trình độ của luyện đan sư và cũng chỉ có đan sư từ đúng cấp độ luyện đan của mình mới có thể mở ra cấm chế đạt được thứ mình mong muốn.

Tầng ba dược đệ tử tông môn gọi là cấm địa vì từ trước đến nay chưa đệ tử nào từng đạt được trình độ để bước chân vào tầng ba cả bởi vì tầng ba là có cấm chế và phải vượt qua cấm chế mới có thể tiến nhập tầng ba.

Thật ra học tập luyện đan ngoại trừ đệ tử phải có thiên phú ra còn cần phải có thực lực nhất định và đại lượng tài nguyên nếu không rất khó để tấn cấp, vì thế để từ một luyện đan cơ sở bước vào luyện đan sư là phải trải qua cả qua trình dài nên không phải ai cũng có năng lực để trở thành một luyện đan sư.

Thường những đệ tử thiên tài luyện đan đều là con cưng của tông môn, tài nguyên tu luyện đều sẽ do tông môn cung cấp, đệ tử đã đạt đến cấp bốn trình độ luyện đan thuật đều rất được tông môn trọng vọng cùng bảo vệ.

Kỳ Phong hiện tại chỉ có khả năng tiến vào tầng một Đan Các mà thôi.
Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Bà Cô À Ta Có Cố Ý Đâu

Bước vào Đan Các Kỳ Phong đến trước Đan Các chấp sự lão giả đưa ra thân phận ngọc bài yêu cầu vào tầng một Đan Các: “Một giờ trừ một điểm cống hiến hoặc một viên hạ phẩm linh thạch” chấp sự lão giả nói.

“Ách...Hắn không có điểm cống hiến mà có mười viên hạ phẩm linh thạch, một giờ một viên hạ phẩm linh thạch vậy nếu hắn ở Đan Các mười giờ bằng mười viên hạ phẩm linh thạch vậy chẳng phải hắn là không còn đồng nào đi.”

Không tình nguyện giao nộp hai viên hạ phẩm linh thạch cho hai giờ ở tầng một Đan Các, hắn thật là đau lòng quá đi mà...

Vừa bước chân vào tầng một Kỳ Phong muốn choáng ngợp, đập vào mắt hắn là vô số ngọc giản, ha...thế này thì hai giờ liệu có đủ không đủ... Còn đang ngơ ngác nhìn quanh không biết nên chọn ngọc giản nào vì nhiều quá đi thì hắn nghe thấy tiếng nói vọng lại:

“Sư huynh, lần này khảo hạch muội cũng muốn đi.”

“Không được.”

“La Giai Ân hai mươi lăm tuổi Trúc Cơ hậu kỳ người La gia cũng đứng hàng thứ năm đệ tử hạch tâm trong Dịch Thần Tông, là con cưng của gia chủ La Thành Chinh một vị Nguyên Anh kỳ. La gia là gia tộc đứng hàng thứ nhất trong ngũ đại gia tộc nghe nói trên La gia chủ còn có một vị Hoá Thần lão tổ, La sư tỷ là người tính tình hiếu thắng cùng kênh kiệu mà

Kiến Huân sư huynh nói hăn phải tránh xa đây sao, hăn là cái vận gì chứ sao đụng phải vị sư tử này rồi.”

Đang định làm lơ như không biết gì bước đi thì bị gọi giật lại.

“Vị sư đệ này nghe lén chúng ta nói chuyện vậy mà còn dám bước đi.”

“Hả...Kỳ Phong trong lòng hiện tại đang kêu oan quá, bà cô à ta có cố ý đâu, tại mấy người nói lớn quá có được không.”

Kỳ Phong quay đầu lại nhìn thấy ba người đang từ cầu thang tầng hai đi xuống hai nam một nữ, trong ba người nam thì tuấn lãng nữ đẹp tựa như hoa, trong ba người này để Kỳ Phong nhìn lâu hơn cả là nam tử một thân đạo bào trắng phong thái tựa như trích tiên kia, khuôn mặt băng lãnh không giận mà uy lại không làm mất đi vẻ tuấn mỹ trên khuôn mặt, Kỳ Phong thật lòng cảm khái “đây là cái thế giới gì vậy, sau sinh ra toàn tuấn nam mỹ nữ làm cho người ta hâm mộ thế hả.”

“Vị sư tử đây chắc là Giai Ân ngũ sư tử đệ tự hạch tâm Cảnh Lan Phong rồi, aiz... người ta đúng là có cái chỗ dựa đáng để kiêu ngạo nha.”

Kỳ Phong nhìn ba người rồi giả vờ kinh ngạc nhưng rất nhanh thì lại cúi đầu cung kính chào hỏi: “Huỳnh Kỳ Phong gặp qua các vị sư huynh sư tử.”

“Ồ, hoá ra tên sư đệ là Huỳnh Kỳ Phong a, đệ cũng định học tập luyện đan?”

“Vâng sư huynh” vị sư huynh này nói chuyện sau hăn nghe cứ như sư huynh đã từng gặp qua hăn mà lại không biết tên hăn vậy.

Vị sư huynh này cứ nhìn hăn cười cười rồi không nói gì nữa, Kỳ Phong có cảm giác vị sư huynh này là không thích mình thì phải, hăn có làm gì đâu chứ?

“Tưởng là ai hoá ra là cái tên không biết điều này, đại sư huynh, nhị sư huynh chúng ta đi thôi, chỉ là luyện khí một tầng mà cũng dám kiêu ngạo, không thèm để huynh vào mắt, người như vậy không đáng để huynh nhọc lòng.”

“Ngũ sư muội đừng nói nữa, đại sư huynh chỉ là có lòng tốt mà thôi.”

“Thiên Hàn sư huynh, huynh còn nói giúp cho hần.”

La Giai Ân rất là tức tối khi nghe Mạc Thiên Hàn nhị sư huynh kể lại chuyện đại sư huynh cứu tên đáng ghét nhìn bề ngoài thì xấu xí, chỉ là tên mao đầu tiểu tử luyện khí kỳ ngoại môn đệ tử có chỗ nào đáng để huynh ấy coi trong chứ.

Huỳnh Kỳ Phong hiện giờ trong lòng rất là rối rắm “cái gì vậy chứ, ai có thể đến đây giải thích cho hần hai người này đang diễn cái tuồng gì không vậy, hần chẳng hiểu cái gì hết nha, ta đây là lần đầu gặp mấy người có được không.”

Cũng may là có người lên tiếng giải vây cho hần: “Nhị sư đệ, đệ đưa ngũ sư muội về Cảnh Lan Phong trước đi, ta còn có việc.”

“Muội không muốn, không phải đại sư huynh đã hứa với sư phụ của muội hôm nay bồi muội rồi sau”, La Giai Ân vừa nói vừa đưa mắt liếc nhìn Huỳnh Kỳ Phong. Cũng tại cái tên đáng ghét này, người chờ đó cho ta.

Nhận được ánh mắt sát khí của ngũ sư tỷ, Kỳ Phong cảm thấy mình thật vô tội, bà cô này bị đại sư huynh quát thì có liên quan gì tới hần chứ. Đúng là hần năm cũng trúng đạn nữa mà.

Lúc này Kỳ Phong rất muốn đi ngay ra khỏi đây, tâm tình tốt cũng bị mấy người này phá huỷ a, nhưng mà ngại bọn họ là sư huynh sư tỷ thực lực cao hơn hần không biết bao nhiêu lần, chỉ cần trở một bàn tay cũng đủ đè bẹp hần như đè bẹp một con kiến nên hần phải cố gắng bình tĩnh, Kỳ phong

thề là hăn từ nhỏ mặc dù không được thương yêu nhưng cũng chưa từng có ai dám trước mặt hăn sỉ nhục hăn như thế này.

Cái này là sĩ diện nha, ha...đúng là thực lực không bằng người thì không thể nói chuyện mà.

“Giai Ân nghe lời.”

Giọng nói mềm mại nhưng đầy uy lực truyền đến, “oa...hăn muốn nghe giọng nói này nữa nha nhưng hết rồi, đúng là tiết kiệm lời nói mà.” Kỳ Phong than thở trong lòng.

“Ngũ sư muội chúng ta đi thôi, chẵn phải muội còn chưa thành công luyện chế ra đan dược sau, nhị sư huynh đến giúp muội”

Mạc Thiên Hàn trước chào đại sư huynh mới dẫn đầu đưa ngũ sư muội còn không tình nguyện rời đi, khuất khỏi tầm nhìn của người trong Đan Các, Mạc Thiên Hàn đưa mắt nhìn vào Đan Các với ánh nhìn sâu xa. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Đại Sư Huynh Diệp Lạc Thần

“Đại sư huynh nếu không còn việc gì thì đệ xin phép đi trước” không biết tại sao khi đứng đối diện người nam nhân này Kỳ Phong cảm thấy rất là áp lực.

“Đệ là đang sợ ta” từ lần trước vô tình cứu tiểu sư đệ này một mạng hãn cũng không có cơ hội gặp lại để xem đệ ấy thế nào. Hôm đó giao đệ ấy lại cho Trần trưởng lão vì lo lắng cho Mạc nhị sư đệ đối diện một mình với Huyền Linh thú nên hãn không thể chờ tiểu sư đệ này tỉnh lại mà vội vã đi ngay.

Hãn đã là Kim Đan trung kỳ, hãn cũng không ngờ với thực lực của hãn vậy mà vẫn để cho Huyền Linh thú làm cho bị thương may hãn còn có pháp bảo phòng ngự nhưng vẫn bị thương không nhẹ, về tới tông môn thì bế quan chữa thương tới nay mới đi ra vậy mà thương thế cũng chỉ mới tốt lên được bảy tám phần mà thôi, chỉ tiếc vẫn để Huyền Linh thú chạy thoát.

“Ách...đệ..đệ mới không có” ngoài miệng thì nói như thế nhưng thật sự trong đầu hãn lại nghĩ “không có sợ mới là lạ đó, áp lực rất lớn huynh có biết không.” Chỉ là hãn chỉ dám trả lời trong tư tưởng chứ nói thật nào dám nói ra a.

“Vậy sao”, nghe Kỳ Phong nói vậy Diệp Lạc Thần chỉ cười nói: “Sư huynh từ chỗ Trần trưởng lão biết được đệ vẫn bị chất độc ảnh hưởng, đệ tu luyện có gặp khó khăn gì không?”

Vẫn giọng nói nhỏ nhẹ êm ái đầy quan tâm làm cho Kỳ Phong có một loại cảm giác như lạc vào trong mộng vậy.

“Đa tạ đại sư huynh đã quan tâm, đệ thật không có gặp trở ngại gì trong tu luyện hết ạ.” Đây là lời nói thật vì đúng thật là hần tu luyện không gặp khó khăn gì nha, thân thể đã trải qua quá trình cải tạo từ Tử Hồ, căn mạch mở rộng thông thoáng, hần có chỗ nào gặp khó khăn cơ chứ.

“Vậy thì tốt, sao này có gặp khó khăn gì thì đến Tử Vân Phong tìm ta.”

“Dạ đại sư huynh” Kỳ Phong vui vẻ trả lời, nói vậy thôi chứ sao hần dám tìm đến chứ.

Nhìn khuôn mặt bị tóc rối che đi một nửa, Diệp Lạc Thần rất là khó chịu, hần nếu như chưa từng gặp qua Kỳ Phong, có lẽ hần cũng sẽ bị lừa, hần không biết vì sao nhưng ở trước mặt hần tiểu sư đệ là không cần che dấu. Vừa nghĩ vừa đưa tay xoá đi mái tóc rối của Kỳ Phong, “bây giờ nhìn thuận mắt hơn rồi.”

Kỳ Phong ngây ngẩn cả người “này...này...đại sư huynh à, nói chuyện được rồi làm ơn đừng động tay động chân có được hay không” trong nội tâm Kỳ Phong hiện tại đang gào thét.

Nhìn Kỳ Phong đỏ cả mặt Diệp Lạc Thần vui vẻ nở nụ cười.

Nếu bây giờ Mạc Thiên Hàn còn ở đây nhìn thấy cảnh này hần nhất định sẽ nghĩ bao nhiêu năm quen biết đây là lần đầu tiên mới thấy Diệp đại sư huynh cười ôn nhu như vậy đó, đáng tiếc Mạc Thiên Hàn hần là không có ở đây nên đã bỏ lỡ mất cảnh tượng năm mơ cũng muốn thấy này.

“Đây là vị đại sư huynh mặt lạnh mà mọi người đồn thổi đấy sau, không giống nha, người như trích tiên lại ôn nhu mà là người khó gần sau”, Kỳ Phong không biết nội tâm của hần hiện đều biểu hiện lên mặt.

“Đệ chọn ngọc giản đi, không làm phiền tiểu sư đệ, ta đi trước.”

“Bốn tháng sau là kỳ khảo hạch tông môn mỗi năm một lần cho đệ tử mới nhập môn, đệ chuẩn bị cho tốt.”

Phất tay để mái tóc Kỳ Phong trở về như cũ, lúc này Diệp Lạc Thần mới nhanh chóng rời đi.

Ôm quyền nói vọng theo cảm ơn đại sư huynh lúc này Kỳ Phong mới bình tĩnh trở lại.

Khảo hạch, hẳn gia nhập tông môn sau những đệ tử khác tới nửa năm, hẳn được sao, “haiz...thôi không nghĩ nữa, đi tìm ngọc giản thảo dược thì tốt hơn.”

“Ah..tiểu Hoả người làm gì xiết tay ta đau quá” cái con rắn này lại lên cái gì cơn rồi.

“Người thích hẳn” Xà Vương Huyền hậm hực cơ hồ gắn lên từng chữ trong đầu Kỳ Phong.

“Thích gì chứ?”

“Thích cái tên mặt trắng ấy, hẳn không đơn giản đâu, thực lực hẳn rất cao, người tốt nhất nên tránh xa hẳn ra.”

“Ý của người là Diệp đại sư huynh. Người là như thế nào thấy ta thích Diệp đại sư huynh hả” Cái con rắn này hôm nay bị làm sao vậy?

“Hẳn vén tóc của người nhưng người không phải không phản ứng sau”

Hả...chỉ có như vậy thôi mà hẳn bị gán cho cái tội thích một người.

“Đó chỉ là tôn trọng người lớn hơn mình thôi mà” bắt ép tiểu Hoả vào trong không gian, hẳn mới lười nghe con rắn này nói nhiều Kỳ Phong hẳn là lười đi giải thích với một con rắn đi.

“Hắn còn lâu mới thừa nhận hắn là bị thanh âm mê hoặc mới quên phản ứng nha.” Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Luyện Khí Mười Tầng Trung Kỳ

Không còn người quấy rầy nơi này lại có rất nhiều ngọc giản, chọn một cuốn ngọc giản gần nhất Kỳ Phong rút linh lực dễ dàng mở ra cấm chế, “giờ nghỉ lại nếu hẳn thật sự chỉ có Luyện Khí một tầng vậy hẳn có khả năng đọc được bao nhiêu cuốn ngọc giản, đọc một cuốn còn phải dùng linh lực để mở vậy với số linh lực Luyện Khí một tầng ít đến đáng thương đó có lẽ đọc được một hoặc hai quyển đi, chắc chắc ai nghĩ ra chiêu này vậy...cho nên lúc hẳn nói với Đan Các chấp sự ở đây hai giờ, người ta là nghĩ hẳn đến xem bìa ngọc giản đi.”

Trong ngọc giản giới thiệu sơ lược về các loại thảo dược ở thế giới tu chân này, xem qua một loạt hẳn nhận thấy chỉ có một số loại linh thảo hẳn xác nhận là không biết còn có một số thảo dược hiện tại có trong không gian cũng thuộc dạng dược thảo quý hiếm nha, chỉ là trong ngọc giản cũng chỉ giới thiệu đa phần là linh thảo cấp một cấp hai mà thôi, nhưng mà như vậy cũng đủ để Kỳ Phong thấy mình đi một chuyến Đan Trúc Các hôm nay thu hoạch cũng không tệ rồi.

Trả lại ngọc giản trở về vị trí cũ Kỳ Phong mở ra một cuốn ngọc giản khác cũng giới thiệu về các loại linh thảo trong đó còn kèm theo cách trồng, phương pháp chăm sóc linh thảo như thế nào, Kỳ Phong không có chuyên môn về trồng trọt, tất cả những gì hẳn biết điều là dựa trên sách vở nhà trường nên đa phần ngọc giản giới thiệu về trồng linh thảo Kỳ Phong cũng chỉ xem qua một lượt rồi thôi.

Đến khu vực ngọc giản luyện đan, Kỳ Phong hiện tại còn không có ý định luyện đan nhưng chưa chắc sau này hẳn sẽ không đi thử vì hiện tại

trong không gian hãn cũng có kha khá các loại thảo dược nhưng nếu để cho hãn hiện tại tốn thời gian đi học tập luyện đan là không có khả năng ít nhất chờ cũng phải chờ thực lực hãn tăng thêm một bậc rồi tính sau. “Nhưng mà đã mất công đến đây một chuyến vẫn nên đọc kỹ để chuẩn bị cho sau này thì tốt hơn.” Kỳ Phong nghĩ thế.

Đại sư huynh trước khi đi chẵn phải đã nói bốn tháng sau là kỳ khảo hạch mỗi năm một lần cho đệ tử mới nhập môn sau, với tu vi hiện tại thì hãn không sợ, chỉ là lấy lý do gì để trong vòng bốn tháng tăng lên mấy cấp đây, nghĩ thôi cũng đã thấy đau đầu rồi. Thôi kệ đi “thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng” không cần suy nghĩ nhiều nữa.

Quyết định đến Đan Trúc Các của hãn hôm nay quả nhiên là đúng, hãn thu thập được không ít chỗ tốt, để Kỳ Phong bất ngờ nhất là thì ra linh thảo không phải từ khi sinh ra đã là linh thảo mà cũng chỉ là dược thảo bình thường trải qua năm tháng hấp thu thiên địa nguyên khí trở nên có linh tính mới thành linh thảo, còn có loại linh thảo ngàn năm hoá thành hình người, quả thật quá thần kỳ đi.

“Nếu như vậy những loài khác thì sao?”

Mà cũng đúng con người còn có thể hấp thu thiên địa nguyên khí tu luyện thành tiên thì không có lý do gì các loài khác không thể hấp thu thiên địa nguyên khí tu luyện thành người được.

“Tiểu Kim, tiểu Hoả chẵn những có khả năng tu luyện mà còn có linh tính, là một minh chứng tốt nhất không phải sao.”

.....

Trở về phòng nhỏ lần nữa bố trí trận kỳ, cảm thấy an tâm một chút lúc này Kỳ Phong mới tiến vào không gian.

“Tiểu Kim người đâu rồi?” Kỳ Phong biết hẳn là quá tùy hứng đi mới ép tiểu Kim trở về không gian.

“Giận rồi sao, ta xin lỗi không nên ép người về lại không gian nha.”

Thì ra loài nào cũng có linh tính chỉ là thời gian tu luyện dài hay ngắn hoá hình hay chưa hoá thành hình người mà thôi, biết được điều này tâm cảnh của Kỳ Phong lần nữa biến hoá.

Với tiểu Hoả hay với tiểu Kim Kỳ Phong điều sẽ không cùng ký kết khế ước chủ tớ, vì những con vật này hẳn xem như đồng bạn của hẳn hay nói đơn giản là bạn cùng hẳn đồng hành, cái Kỳ Phong muốn là sự tự nguyện làm đồng bọn chứ không phải ép buộc làm đồng bọn theo hẳn, cho nên... “tiểu Kim người định làm phản hả, ta điếm đến ba người còn không ra có tin ta lột áo giáp của người ra không hả”

“Một...”

“Người gào cái gì, ta còn chưa có hết giận đâu” Hẳn là chưa nói được mấy câu đã bị tên tiểu tử này đá trở về không gian, hẳn không giận mới là lạ.

“Ah...người là rắn không phải chó, làm sao lại cắn ta, mà có độc không đấy” nhìn hai cái dấu rắn đỏ đỏ biết ngay cái con rắn này là lại phát điên mà.

“Có độc thì người đã chết rồi còn có thể ở đây nói nhiều như thế, không nói nữa người sắp đột phá, người đi bế quan đi bên ngoài có ta thủ hộ người yên tâm đi.”

“Không nói với người ta đi bế quan” để lại hai bình tích cốc đan Kỳ Phong tiến vào nhà gỗ.

Hắn là sẽ không nói cho Kỳ Phong biết vừa rồi hắn là truyền nguyên lực linh xà cho Kỳ Phong nha, trong không gian mặt dù có nồng đậm linh khí nhưng cũng không thể một lúc hấp thu hết nha. Không gian này cần phải được bổ sung nguyên linh khí, có lẽ chờ Kỳ Phong tu vi ổn định hắn cần phải trở về xà tộc một chuyến rồi.

.....

Kỳ Phong trong nhà gỗ nhớ lại những chuyện hôm nay đã trải qua, thì ra làm đệ tử tông môn cũng có mặt tốt của nó, còn những cái không vui thì đã bị Kỳ Phong quăn ra sau đầu. Huỳnh Kỳ Phong hắn là người lạc quan, mặt kệ cho ai có nói gì hắn tự hiểu mình là được.

Kỳ Phong cũng biết hắn cần phải cố gắng nhiều hơn nữa, tu vi của hắn hiện tại rất thấp có thể dễ dàng bị người chà đạp, hắn cũng có tự tôn, chỉ là thực lực không bằng người nên vẫn phải cúi đầu.

Vậy thì đã sau, thực lực là do tự thân mình cố gắng, hắn biết con đường tu luyện là phải luôn tiến về phía trước, Kỳ Phong hắn là không sợ gian nan, hắn còn có mục tiêu không phải sau.

“Không nghĩ nữa, nếu chuyện nhỏ lớn gì cũng phải lo nghĩ thì đầu hắn sẽ nổ tung mất.”

Ổn định tốt tâm tình Kỳ Phong tiến vào nhập định. Kỳ Phong là biết mình sắp đột phá, vận chuyển Thiên Địa Hoàng Quyết theo từng vòng chu thiên, từng luồng linh khí không ngừng cuốn về phía nhà gỗ cuối cùng xoay quanh Kỳ Phong càng ngày càng nhanh, càng ngày càng đậm.

Để Kỳ Phong sợ hãi là hắn cảm nhận được cả Tử Khí cũng đang không ngừng kéo đến xâm nhập vào thân thể hắn nhưng mà dòng tử khí này cũng không gây đau đớn như trong tưởng tượng của hắn mà Kỳ Phong lại có cảm giác tử khí thâm nhập vào trong cơ thể như đang thanh lọc cọ rửa cùng mở rộng căn mạch cho hắn, cùng lúc theo sau là từng luồng linh

khí đang không ngừng tiến vào cơ thể, theo từng vòng chu thiên Thiên Địa Hoàng Quyết không ngừng bị Kỳ Phong hấp thu.

Lúc này Kỳ Phong không biết cơ thể hắn đang không ngừng đào thải tạp chất màu đen ra khỏi cơ thể.

Một tháng sau lúc này cơ thể Kỳ Phong gần như đã chịu đựng đến cực hạn, đúng lúc này thì tiếng “rắc” truyền đến, Luyện Khí chín tầng đại viên mãn, hắn cảm giác còn muốn đột phá nhưng cùng lúc linh khí đang yếu dần đi “chẳng lẽ không thể đột phá, tiếc quá đi” Kỳ Phong nghĩ, nhưng trong lúc đang muốn đình chỉ tu luyện thì có một luồng nguyên khí lạ cực mạnh đang không ngừng xâm nhập làm Kỳ Phong sợ hãi, cơ thể cắn đến phát đau nếu không cứ để nguyên khí lạ này xông loạn thì cơ thể hắn có lẽ sẽ nổ tung mà chết mất.

Kỳ Phong lúc này còn có chỗ nào muốn đi nghiên cứu luồng nguyên khí lạ đó là từ đâu đến, hắn giờ là đang điên cuồng vận chuyển Thiên Địa Hoàng Quyết chuyển hoá thành linh khí dồn nén vào trong đan điền “chỉ có thể phá tan bình cảnh.”

Có kinh nghiệm từ lần trước trong lúc luyện Sơ Khai Chi Địa tử khí là từ bên ngoài xâm nhập còn lần này là phát sinh từ trên thân hắn mà thôi nên Kỳ Phong chỉ là bất ngờ lúc đầu rồi từng vòng chu thiên điên cuồng vận chuyển lên “rắc” hắn đột phá đến Luyện Khí mười tầng, nhưng vẫn chưa dừng lại.

Kỳ Phong là không có thời gian để phân tâm đi kiểm tra xem luồng nguyên khí này là đến từ nơi nào trên cơ thể, hắn chỉ có thể không ngừng vận chuyển chu thiên...

Ba tháng sau bước ra nhà gỗ. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Phong Lam Cầm

“Tiểu Kim sao vậy” ba tháng không gặp, vừa ra đến nơi thì thấy cảnh tiểu Kim nằm trong vũng máu, tình trạng lại trong như sắp chết đến nơi, thân rắn thì biến lớn nhưng thân thể đầy vết nứt, “đây là làm sao a.” Kỳ Phong thật sự hoảng sợ.

Kỳ Phong lao đến ôm lấy thân rắn hăn không biết làm gì ngoài truyền linh lực cho tiểu Kim cả, nhưng hăn truyền bao nhiêu linh lực cũng như muối bỏ biển, Kỳ Phong lúc này thật rất muốn khóc.

“Phong nhi, ta không sao, chỉ là muốn đột phá thôi.”

“Có thấy ai đột phá mà thê thảm như người không?”

Nội tâm Xà Vương Huyền cười khổ không biết nên giải thích như thế nào với Phong nhi cả.

“Ta biết, người là vì không muốn tranh linh khí với ta nên cố chịu đựng có phải không” không phải hỏi mà là Kỳ Phong hăn là hoàn toàn khẳng định. Ôm chặt lấy thân rắn Kỳ Phong thốn thức “người...cái con rắn gốc nghiệt này.”

Kỳ Phong nghĩ mà sợ, “nếu như hăn còn không có tỉnh lại vậy...” thật sự Kỳ Phong cũng không dám nghĩ tiếp nữa.

“Phong nhi mau đưa ta vào Tử Hồ”

Xà Vương Huyền là sẽ không nói cho Kỳ Phong biết hẳn là truyền một phần linh lực của mình cho Kỳ Phong cộng với xà thể tái sinh còn rất yếu, lần tái sinh này cũng là lần hẳn phục hồi tu vi chậm nhất a.

Khi Kỳ Phong đột phá nhìn cảnh tượng kinh tâm động phách này hẳn theo quán tính không kịp chế được mà hấp thu linh khí tới khi giật mình tỉnh lại hẳn mới nhận ra mình là đang đoạt linh khí với Kỳ Phong.

Kỳ Phong là đang đột phá, linh khí trong không gian không thể bị chia tách mà hẳn hấp thu quá nhiều như vậy đối với đột phá của Kỳ Phong sẽ bị ảnh hưởng, nghĩ như thế hẳn lập tức áp chế đình chỉ hấp thu linh khí mới dẫn đến lực phản phệ mới có tình trạng thâm không chịu nổi như bây giờ.

Cũng may hẳn là Kim Xà thể chất không dễ gì bị thương, nhìn hẳn thâm thâm nhưng thật ra trụ cột của hẳn còn không có bị ảnh hưởng nặng lắm, hẳn vẫn còn có khả năng áp chế một thời gian nữa, chỉ là hẳn hiện tại không dám vận dụng linh lực a.

“Ách...nhìn trạng huống thâm hiểm tại của mình hẳn nghĩ có lẽ hẳn là Xà Vương mất hình tượng nhất trong lịch sử đi.”

Thấy Kỳ Phong còn chần chờ, Xà Vương Huyền như hiểu ý giọng yếu ớt truyền đến: ‘Yên tâm nước Tử Hồ không thể ảnh hưởng đến ta mà tử khí trong Tử Hồ ngược lại còn có lợi cho ta nữa.’

Nghe được đảm bảo từ tiểu Kim lúc này Kỳ Phong mới an tâm nói: “Được tiểu Kim chờ ta.” Dùng linh lực bao lấy nâng lên tiểu Kim từ từ đưa tiến nhập Tử Hồ, nhìn tiểu Kim dần dần chìm vào đáy hồ mà không có biến cố nào xảy ra lúc này Kỳ Phong mới yên tâm.

Dưới đáy hồ không ngừng tỏa ra từng luồng kim quang chói mắt, Kỳ Phong là không thể nhìn được nữa, hẳn chỉ biết tiểu Kim là Kim xà thượng

cổ nhưng lại không nghĩ Kim xà thượng cổ khi tu luyện sẽ loé kim quang nha, hoà quyện cùng màu tím Tử Hồ trong cảnh tượng thật là quý dị.

Kỳ Phong còn không biết hẳn đây là may mắn vì tiểu Kim hiện tại ở trong không gian thăng cấp nếu thật sự ở bên ngoài thăng cấp với tình trạng hiện giờ của tiểu Kim mà không có ẩn nấp trận bảo vệ vậy thì kim quang phát ra sẽ kinh động như thế nào.

Phải biết rằng Kim Xà Vương Tộc đã tồn tại hàng vạn năm nhưng ba ngàn năm trước không biết vì sao Kim Xà Vương Tộc, Linh Hồ Nhất Tộc, Bách Linh Thần Tộc bỗng dưng biến mất. Bách Linh Thần Đế cũng mất tích kèm theo đó là pháp bảo bản mệnh Băng Âm Thần Tuyến tất cả trong một đêm hoàn toàn biến mất.

Còn có Nhật Nguyệt Thần Tháp là trấn tộc chi bảo của Bách Linh Thần Tộc cũng hoàn toàn sụp đổ và biến mất vô tung. Những điều này Kỳ Phong biết được là từ một phần phong ấn truyền thừa, muốn giải tầng phong ấn thứ hai thì phải chờ hẳn có thực lực mới có khả năng phá giải.

.....

Không xem tiểu Kim nữa, hẳn cũng không muốn bị kim quang làm mù mắt đâu, nước Tử Hồ là có khả năng chữa trị cùng tăng cường linh lực mặt dù vậy nhưng Kỳ Phong vẫn không yên tâm lắm nhưng lại không biết phải giúp như thế nào. Chỉ là hẳn nhớ rõ tiểu Kim có nói qua tử khí Tử Hồ có thể hỗ trợ tiểu Kim, tiểu Kim cùng tiểu Hoả đều không bị nước Tử Hồ ảnh hưởng, điều này thì Kỳ Phong hiện tại còn không thể giải thích được.

“Haiz...cũng một đoạn thời gian rồi tiểu Hoả không biết hiện giờ ra sau nữa.”

Ở một cánh rừng nào đó có một con tiểu hồ ly nào đó đang lạc đường “chi..chi..”, nó chính là tiểu Hoả a. Vốn là cùng Kỳ Phong một đường đi tới, lúc gặp Huyền Linh thú tấn công Kỳ Phong nên nó lao ra ngăn cản

thành công dời đi lực chú ý của Huyền Linh thú nhưng nó cũng bị thương còn bị Huyền Linh thú đuổi theo mất mấy ngày mới cắt đuôi được chỉ là giờ nó lạc đường rồi nha.

.....

Trở lại nhà gỗ Kỳ Phong là sau khi đột phá cũng đã ổn định tu vi, vốn định đình chỉ tu luyện ra bồi tiểu Kim một đoạn thời gian nhưng không nghĩ lại gặp tình trạng này, hẳn cũng không còn tâm trạng tu luyện nữa.

Nhìn qua thấy Phong Lam cầm, đưa tay lấy tới ôm vào trong lòng, hàn băng toả ra từ Phong Lam cầm tuy rằng lạnh lẽo nhưng với Kỳ Phong trước đây luôn cảm thấy mình thật cô độc, từ khi đến thế giới này gặp được phụ thân Lam Thanh mặt dù chỉ là thần hồn cũng đủ làm Kỳ Phong cảm thấy ấm áp.

Đánh lên cách âm cấm chế, đưa tay đặt lên dây đàn, mười ngón tay thon dài trắng nõn tuyệt đẹp không ngừng lướt trên dây đàn khảy nhẹ “tang..tang..tang..” theo tâm trạng của Kỳ Phong từng đợt tiếng réo rất không ngừng truyền đến.

Thanh âm vừa ra xung quanh Kỳ Phong tràn ngập âm sắc, từng luồng bạch quang như ẩn như hiện bao lấy Kỳ Phong cùng Phong Lam cầm từ từ toả ra khắp căn nhà gỗ, Kỳ Phong hiện giờ tâm hồn còn đắm chìm trong tiếng nhạc, hẳn như được trở lại hiện đại được đàn cho thầy của hẳn cao thủ cổ cầm Tống Ngọc Long nghe, như được hoà mình với thiên nhiên cỏ cây vạn vật mà không biết rằng cách âm cấm chế vừa bị bạch quang phá vỡ, từng luồng âm sắc bạch quang đang không ngừng khuếch tán ra ngoài nhà gỗ lan tràn đến đâu cỏ cây vạn vật không ngừng hồi sinh cùng tăng trưởng đến đó.

Kỳ Phong còn không biết không gian của hẳn hiện tại lấy tốc độ chống mặt không ngừng sinh trưởng cùng lúc đó tiểu Kim cũng không ngừng biến

đôi. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Phong Lam Cầm Bí Mật?

Từ khi tiếng đàn dừng lại cũng đã được mười lăm phút có thừa mà Kỳ Phong vẫn còn chưa định thần lại được, dùng thần niệm kiểm tra bên ngoài nhà gỗ Kỳ Phong còn không dám tin vào mắt mình, hấn trọn tròn mắt kinh ngạc không thôi, cái không gian rách nát này vậy mà phủ không ít mảng xanh trong sinh khí bừng bừng nha.

Kỳ Phong kinh ngạc là hấn vừa mới thời điểm đánh đàn là có chuyện gì xảy ra, hấn rõ ràng chỉ là buồn quá đánh đàn giải sầu mà thôi, cũng nghĩ như bình thường đàn một bản cũng là vì từ khi đến thế giới này hấn đã không động đến cổ cầm rồi.

Với Kỳ Phong hấn mà nói mặt dù không phải cao thủ cổ cầm như thầy Tống Ngọc Long một vị cầm si cao thủ đứng nhất nhì trong giới cổ cầm, theo học ba năm nhờ sự nỗ lực cùng cố gắng hấn cũng có được một chút thành tựu, từng đàn cho thầy Tống nghe còn được thầy khen gằn bằng thầy rồi, nhớ lúc đó hấn rất vui vẻ thật muốn lập tức đàn cho cha nghe. Kỳ Phong biết cha hấn là thích nghe đàn cổ nên mới bí mật nhờ ông ngoại giới thiệu thầy dạy cho mình chỉ vì muốn cha một lần nhìn lại và nhớ đến đứa con vẫn còn tồn tại này, nhưng cũng đúng ngày đó cha mang thêm người lạ về nhà...

Người không phải cỏ cây sắt đá, cũng có hi có bi, cũng muốn được yêu thương được quan tâm, Kỳ Phong cũng vậy chỉ là với Kỳ phong mà nói thì những thứ xa xỉ đó giờ chỉ còn trong mơ tưởng mà thôi.

Từng dòng hồi ức cứ như dòng suối không ngừng chuyển động làm cho Kỳ Phong không khống chế được linh lực trong cơ thể làm phá vỡ phong ấn của Phong Lam cầm.

Nghĩ tới đây thôi Kỳ Phong đã thấy toát hết mồ hôi, hãn không ngừng sợ hãi, may mà là ở trong không gian đánh đàn, may mà phòng nhỏ của hãn bên ngoài có bày trận, may mà...nhiều cái may mắn mà Kỳ Phong không thể diễn tả thành lời hết được.

Kỳ Phong còn nhớ Phụ Thân Lam Thanh từng nói Phong Lam cầm không phải là vật bình thường, một khi hãn còn chưa đủ năng lực khống chế thì không nên chạm vào, hãn lúc chạm vào đàn thì nào còn có tâm trạng nhớ đến lời nhắc nhở của phụ thân cơ chứ.

Ôm Phong Lam cầm vào lòng vuốt ve một cách dịu dàng như một người bạn tri kỷ rồi nói: “Ta thật rất muốn biết người có bí mật gì mà phụ thân phải cẩn thận dặn dò ta như vậy.”

.....

Kỳ Phong ở trong không gian tu luyện mấy tháng bên ngoài cũng mới chỉ trải qua thêm một tháng thời gian mà thôi, thu thập sơ qua Kỳ Phong ra ngoài nhà gỗ đi xem một chút tiểu Kim, thấy tiểu Kim vẫn tu luyện bình ổn dưới đáy hồ nên Kỳ Phong yên tâm, chuẩn bị một chút rồi đi Hỗn Độn Không Gian.

Xem một chút trận pháp cấm chế còn không có ai động qua lúc này Kỳ Phong là triệt để yên tâm, ở trong tiểu phòng Kỳ Phong thu lại trận kỳ, ẩn tu vi về Luyện Khí một tầng hậu kỳ lúc này mới mở ra cấm chế đi ra bên ngoài, vừa ra bên ngoài thì cùng lúc Trần Kiến Huân sư huynh cũng đúng lúc tìm tới nên ôm quyền cung kính chào hỏi.

“Kiến Huân sư huynh đã lâu không gặp.”

Kỳ Phong sau khi trải qua thoát thai hoá cốt càng trở nên thanh thoát, mặt dù khuôn mặt bị tóc che khuất một phần nhưng với làn da bạch ngọc đẹp không tì vết, khí chất tựa tiên nhân thế này làm Kiến Huân nhìn đến ngẩn người.

“Cũng may thanh âm của Kỳ Phong giúp hẳn tỉnh táo trở lại.”

Nghe Kỳ Phong chào Kiến Huân còn đang nghĩ đối với tu luyện giả hai tháng thì cũng chỉ là một cái chớp mắt mà thôi, nhưng nghĩ lại có thể Kỳ Phong sư đệ mới tu luyện nên thời gian nhập định còn không nhiều nên mới thấy thời gian hai tháng là dài đi.

“Ách..Kỳ Phong sư đệ đã lâu không gặp, chúc mừng sư đệ, sư đệ thật giỏi nha có thể dùng thời gian hai tháng đã đạt được luyện khí kỳ là rất giỏi rồi nha.”

Kỳ Phong còn không biết hẳn ở trong không gian hơn một năm nhưng đối với Kiến Huân thì mới chỉ trải qua có hai tháng mà thôi vì vậy hẳn mới nói đã lâu không gặp a.

Trần Kiến Huân hẳn đây là thật lòng khen ngợi Kỳ Phong, phải biết là Kỳ Phong sư đệ là bị trúng độc ảnh hưởng đến khả năng tu luyện nhưng bây giờ thì tốt rồi, có thể dẫn khí nhập thể thành công đã là một đại may mắn rồi không phải sao, chỉ là có thể đi tới đâu còn phải nhờ vào sự nỗ lực của đệ ấy mà thôi.

Kỳ Phong biết là Kiến Huân sư huynh là thật lòng chúc mừng hẳn nên hẳn nói cảm ơn mặc dù trên thực tế hẳn đã là Luyện Khí mười tầng rồi nha, và hẳn cũng nhận ra Kiến Huân sư huynh tu vi cũng tăng tiến không ít chỉ là hẳn còn không dám đi chúc mừng vì làm gì có chuyện Luyện Khí một tầng nhìn ra được thực lực chân chính của Luyện Khí tám tầng mà chúc mừng cơ chứ.

“Lần trước ta có nói với đệ hai tháng sau mang đệ đi phường thị, đệ chuẩn bị xong chưa, hôm nay đúng ngày Dịch Thần phường thị mở phiên ta mang đệ đi qua xem một chút.”

Dịch Thần phường thị là Dịch Thần tông mở ra cho đệ tử tông môn làm nơi trao đổi cùng mua bán, từ lúc hình thành cũng chỉ có đệ tử trong tông môn đến đây mà thôi, nhưng theo thời gian lâu dài thì hầu như tu sĩ từ khắp tu chân giới đều biết đến và có không ít tán tu thường đến đây giao dịch.

“Dạ đệ chuẩn bị xong rồi sư huynh” Kỳ Phong bình tĩnh trả lời, thật ra Kỳ Phong là nhớ rõ hôm nay có hẹn với Kiến Huân sư huynh cùng đi phường thị nên định đi qua tìm huynh ấy nhưng chưa kịp đi thì huynh ấy đã đến trước rồi.

Vốn lo lắng không gian bị phát hiện nên trước khi ra ngoài không gian hắn đã đào một ít cấp thấp linh thảo để vào trong túi trữ vật rồi, mặt dù trong không gian có một ít cấp cao linh thảo nhưng hắn là không dám lấy ra a, hắn nghĩ với thực lực của mình lấy ra một ít cấp thấp linh thảo cũng có khả năng bị người chú ý rồi nhưng là hắn còn không có sợ đâu, hắn đã nghĩ ra được biện pháp che dấu rồi, còn nếu hắn thực sự lấy ra cấp cao linh thảo vậy cũng không đơn giản rồi nha.

Hắn không muốn bị phiền toái đâu, vả lại hắn còn có tám viên linh thạch và một vài bình đan dược như vậy đối với hắn cũng đủ rồi, hắn là không muốn bị cường giả chú ý không thể thoát thân nha.

Kỳ Phong biết với thực lực của hắn bây giờ đối phó Trúc Cơ kỳ tu sĩ còn có hơi cố sức nhưng nếu thật sự có cao thủ cường giả hỏi thăm thì hắn chỉ có khả năng là chạy trốn chết nha.

Tu sĩ của thế giới này tu luyện là chín tầng cảnh Trúc Cơ mà Kỳ Phong là phải trải qua mười tầng cảnh mới Trúc Cơ nên đối với thực lực

của mình Kỳ Phong vẫn là rất tự tin. Kỳ Phong biết con đường hãn đi từng bước gian nan vì thế hãn càng phải rất cẩn thận. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Lần Đầu Ngự Kiểm Phi Hành

Trong phạm vi nội tông Dịch Thần tông là không được phép phi hành vì toàn bộ đại tông môn Dịch Thần Tông là có cấp cao trận pháp bảo vệ, bên trên Dịch Thần tông còn bày cấm không cấm chế đệ tử là không có cách nào dùng phi hành pháp khí được.

Thật ra từ ba ngàn năm trước đây cao tầng Dịch Thần Tông cũng không có cách nào phi hành trừ khi tông chủ mở ra hộ trận, chỉ là từ khi vị Hoá Thần cuối cùng phi thăng sau ba ngàn năm theo thời gian trận pháp hao mòn nên mới có chỗ sơ hở chỉ là thế hệ sau này cũng không có biện pháp nào khắc phục nhưng vẫn luôn được bảo vệ.

“Vậy ba ngàn năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không một ai biết.”

Đệ tử muốn rời đi tông môn chỉ có thể tự mình ra cổng nên Kỳ Phong cùng Kiến Huân điều bắt buộc phải đi bộ, nói là đi bộ nhưng thật ra đệ tử thường vận dụng linh lực nên đi rất nhanh.

Đến được cửa tông Môn đã là nửa giờ sau, Kỳ Phong từ xa đã nhận thấy có rất nhiều người đang tụ tập thành từng nhóm nhỏ, có lẽ là đang chờ đồng bạn đi.

Đệ tử muốn hạ sơn rất đơn giản chỉ cần có ngọc bài chứng minh thân phận cùng mục đích hạ sơn mà thôi, nhưng cũng không hẳn là như vậy vì tông môn có quy định hạn chế tu vi đến Luyện khí ba tầng là không được tự một mình xuống núi, ví như Kỳ Phong là Luyện Khí một tầng đệ tử không có khả năng tự đi một mình, nếu muốn xuống núi hoạt động còn

phải có người dẫn dắt cùng chịu trách nhiệm cũng chính vì như thế đệ tử đến Luyện Khí ba tầng là không được phép hạ sơn trừ khi có người bảo hộ.

Kỳ phong đi theo Kiến Huân sư huynh đi đến một nhóm đứng lẫn trong đó, đây là nhóm các sư huynh có hện trước với Kiến Huân sư huynh gồm có ba người, tuổi cũng không thua kém Kiến Huân sư huynh là bao nhiêu, cũng đều là luyện khí từ tám đến chín tầng. Kiến Huân sư huynh giới thiệu qua một lượt đặc biệt Kỳ Phong chú ý nhất là vị sư huynh mặc đạo bào xanh lam đệ tử nội môn Đan Phong tên gọi Thường Ngôn mà Kỳ Phong chưa từng gặp qua là Luyện Khí chín tầng hậu kỳ.

Thường Ngôn sư huynh có khuôn mặt rất thanh tú, sống mũi cao thẳng trong rất hài hoà, phong thái khí chất cực kỳ tao nhã. Thường Ngôn sư huynh nhìn thấy Kỳ Phong rõ ràng tu vi rất thấp nhưng vẫn nhiệt tình chào hỏi không có xem thường Kỳ Phong hẳn. Kỳ Phong cảm thấy Thường Ngôn sư huynh như vậy thân thiết hẳn cũng rất vui vẻ.

Thường Ngôn nội tâm thì lại nghĩ khác, hẳn quan sát và có cái nhìn người rất chuẩn, hẳn thấy Kỳ Phong tuy rằng tu vi thấp nhưng không có dáng vẻ tự ti mặt cảm nói năng khép nép gì mà lại có một loại tự tin cùng cả người khí chất lại tựa như tiên nhân mặc dù ẩn đi khuôn mặt nhưng hẳn biết tiểu sư đệ là cố tình che dấu đi, Thường Ngôn nghĩ vị sư đệ này rất có ý tứ.

Nếu Kỳ Phong mà biết tạo hình hoá trang hẳn chuẩn bị lâu như vậy liền bị người vừa nhìn đã phát hiện ra ngay thì hẳn dứt khoát không cần đi hoá trang nữa cho rồi, chỉ là hẳn còn không biết cái tạo hình vụng về của hẳn sớm đã bị người nhìn thấu.

Nhận thấy đã có nhiều người lục tục rời đi, nên cả nhóm cũng nhanh chóng xuất ra ngọc bài thân phận cho gác môn đệ tử, ra khỏi tông môn là đã có thể phi hành.

Kỳ Phong thấy từng đạo phi kiếm chợt loé rồi nhanh chóng biến mất hẳn hâm mộ không thôi. Phải biết là Kỳ Phong tu luyện đến trình độ này rồi mà còn không biết phi hành nha.

Có thể vấn đề phi kiếm chỉ là chuyện nhỏ hoặc cũng có thể Lam Thanh phụ thân là không dùng phi kiếm cho nên trong truyền thừa không có nhắc đến truyền dạy phi kiếm cho hẳn vì thế dù là ở Tu Chân Giới tu sĩ trình độ Luyện Khí năm tầng là đã có thể phi kiếm mà hẳn hiện tại Luyện Khí mười tầng mà còn không biết gì về phi kiếm nha, nói ra chắc thiên hạ sẽ cười vỡ bụng mất thôi.

Nhìn Kiến Huân sư huynh, Thường Ngôn sư huynh cùng các vị sư huynh xuất ra phi kiếm sau đó biến lớn như kỳ tích làm Kỳ Phong hâm mộ không thôi.

Thường Ngôn đứng kề bên nhìn thấy Kỳ Phong tỏ ra hâm mộ nên nói, “Kỳ Phong sư đệ có muốn sư huynh dạy cho đệ cách điều khiển phi kiếm không?” Thường Ngôn nhìn tiểu sư đệ tỏ ra hâm mộ không hề che dấu hiển hiện hết lên trên mặt hẳn thật rất muốn cười nhưng phải kìm nén vì sợ chọc giận tiểu sư đệ mới nhận thức mà đáng yêu vô cùng này.

Kỳ Phong mà biết biểu tình hiện tại của hẳn bị Thường Ngôn sư huynh nghĩ là đáng yêu hẳn nhất định sẽ mẫn “huynh mới đáng yêu, cả nhà huynh mới đáng yêu,” dù gì hai đời cộng lại hẳn cũng đã trưởng thành rồi nha, ở đâu còn dùng đáng yêu chứ, đáng tiếc là Kỳ Phong không hiểu được nội tâm của vị Thường Ngôn Sư huynh này a.

Vừa muốn gật đầu đáp ứng lại sức nhớ mình đến đây cùng Kiến Huân sư huynh nên đưa mắt nhìn sư huynh như hỏi ý kiến. Kiến Huân thấy tiểu sư đệ vậy mà còn rất tôn trọng hỏi ý kiến mình làm hẳn rất là vui vẻ quay qua Thường Ngôn nói: “Ngôn để Kỳ Phong sư đệ phi kiếm cùng ta sẵn tiện ta dạy đệ ấy luôn.” Thường Ngôn không nói gì chỉ nhìn Kiến Huân rồi nhẹ nhàng cười dấm lên phi kiếm cùng mọi người rời đi.

“Ách...”Ngôn” gọi thân mật như vậy hai người này có thấy ở đây có chút gì đó mờ ám không vậy, ha...nhìn biểu tình của họ cứ thấy kì kì sao ấy, kệ hẳn mới không thêm quang tâm.”

Kỳ Phong nhanh chóng quăng cái ý nghĩ kì quái ra sau đầu, Kỳ Phong vui vẻ ngự kiếm cùng Kiến Huân sư huynh, hẳn là dân thể thao nên bay trên bầu trời là môn mà hẳn yêu thích nhất chỉ có điều ngồi phi kiếm là lần đầu tiên trải nghiệm nên cảm thấy mới lạ vô cùng.

Hẳn nhớ lúc còn ở Phục Sơn, ở trong rừng lần đầu học được cách sử dụng linh lực bay trên những ngọn cây mặc dù rất tiêu hao linh lực nhưng hẳn nghĩ hẳn cũng học được khinh công trong truyền thuyết nha, lúc đó hẳn toàn tranh tốc độ với tiểu Hoả, khi đó hẳn bỗng tự cảm thấy tự hào về chính mình nhưng giờ được ngự kiếm phi hành hẳn mới thấy mình đúng là thiên cận giờ nghĩ lại tự nhiên cảm thấy rất muốn cười chính mình.

Lúc đến Dịch Thần tông Kỳ Phong còn hôn mê nên không biết tông môn là cái dạng gì, bây giờ từ trên cao nhìn xuống mới thấy Dịch Thần Tông không hổ là đại tông môn đứng đầu Tu Chân Giới.

Nhìn từng ngọn sơn phong cao lớn sừng sững khí thế bàn bạc chọc thủng tầng mây, cỏ cây vươn mình đón gió, linh khí vờn quanh làm phong cảnh càng thêm sinh động. Khi nhìn đến một ngọn sơn phong Kỳ Phong có một loại cảm giác dường như người đứng trên đỉnh sơn phong đó nhìn về phía chính mình, “ha...ảo giác, chỉ là ảo giác thôi, xa như vậy ai có thể nhìn thấy hẳn chứ.”

Cùng lúc này tại một sơn phong: Thế nào rồi? “Thưa người đã rời núi” người áo đen nói. “Phái Ảnh đi theo, ta không muốn thấy người trở về.” Người áo đen cung kính “Thưa vâng”, sau khi nói xong lập tức biến mất tại chỗ.

Nửa tiếng sau lúc này Kỳ Phong cùng các vị sư huynh cũng đã hạ xuống phi kiếm đứng tại cổng vào Dịch Thần phường thị. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Ngụy Trang

Dịch Thần Phường Thị không hổ là phường thị do đại tông môn xây dựng nên, có hai cổng ra vào tùy ý. Hiện tại người chủ quản Dịch Thần phường thị là một vị Nguyên Anh cường giả còn có ba vị chấp pháp cao thủ tọa trấn, phía sau lại có Dịch Thần tông đứng đầu nên tu sĩ đến đây giao dịch thường rất tuân thủ quy tắc không một ai dám làm loạn do đó đệ tử tông môn đến đây giao dịch cũng thường rất an toàn.

Nhìn từ phía ngoài vào đã thấy hai bên đông đảo người đi lại tấp nập nhưng lại rất có trật tự, cứ việc cho rằng ở bên ngoài người thế nào là cao thủ, nếu có xung đột có thể giải quyết từ bên ngoài nhưng đã bước vào Dịch Thần phường thị là phải tuân thủ theo đúng quy định Dịch Thần phường thị.

Tiến vào phường thị mới thấy hai bên phố dày đặc cửa hàng tất cả đều phục vụ cho tu chân giả, nhìn người mua kẻ bán tấp nập, nhiều người y phục cổ quái Kỳ Phong có một loại ảo giác mình như đi lạc vào thế giới game ấy, ở bên trong tay áo dùng sức néo một cái “ah...đau...ha ha đây là hiện thực nha”, gọi chính mình tỉnh lại Kỳ Phong tiếp tục đi theo các sư huynh quan sát hai bên đường.

Kỳ Phong là đang tìm nhà mua bán đan dược nha, đi cũng một lúc lâu rồi nhưng còn không tìm thấy, hẳn rất muốn tách ra tự mình hoạt động nhưng lại không biết phải tìm lý do gì a.

Đúng lúc này hai vị sư huynh đi cùng Thường Ngôn sư huynh trước đó đồng loạt tách ra, tranh thủ lúc này Kỳ Phong cũng nói: “Kiến Huân sư

huynh cùng Thường Ngôn sư huynh nếu như có việc xin cứ đi trước, đệ ở đây từ từ xem thôi”

“Không được tu vi đệ thấp một mình đi lại không an toàn vẫn là đi cùng sư huynh đi, tuy là phường thị rất an toàn nhưng đệ tu vi quá thấp, vẫn là đi chung có các sư huynh bảo vệ là tốt nhất” Kiến Ngôn sư huynh nói.

“Đúng vậy Kỳ Phong sư đệ, nhìn phường thị có vẻ an toàn nhưng ở đây tam giáo cửu lưu cái gì điều có, hay là đệ đi cùng các sư huynh đi.” Đây là lời quan tâm của Thường Ngôn sư huynh.

Kỳ Phong biết hai vị sư huynh là thật lòng quan tâm lo lắng cho hẳn nhưng chỉ có Kỳ phong hẳn mới tự biết hẳn tu vi còn cao hơn cả hai vị sư huynh a, nhưng hẳn còn không dám nói ra chỉ có thể cảm động trước sự quan tâm của hai vị sư huynh dành cho mình mà thôi.

“Ách... thật ra đệ cũng không có gì cần thiết để mua, đệ chỉ đi xem một vòng cho biết rồi tìm chỗ nghỉ chân thôi, các huynh cứ đi việc của các huynh đi đừng lo lắng cho đệ, đệ mặc đạo bào đệ tử Dịch Thần tông đảm bảo không có ai dám khó xử đệ tử Dịch Thần tông đâu ạ.”

“Đùa gì chứ, hẳn có nhiều bí mật cùng đến phường thị hẳn còn có kế hoạch riêng của chính mình, đi chung với các huynh hẳn làm sao có thể tự do hoạt động.” Tiếng lòng của Kỳ phong hiện giờ đang ba đào dậy sóng a.”

Với lại Kỳ Phong cũng biết đến phường thị mỗi người điều có mục đích của chính mình, hẳn cũng không muốn mình làm cản trở hai vị sư huynh đâu.

Suy nghĩ một lúc cuối cùng hai vị sư huynh cũng đồng ý tách ra hẹn buổi chiều khi trời vừa tắt nắng sẽ gặp lại, trước khi đi hai vị sư huynh còn dặn dò một đóng thứ rồi đưa cho hẳn hai con hạc bằng giấy gọi là Truyền Tin Hạc dặn xảy ra sự tình thì rút linh khí vào hạc giấy truyền tin cho hai huynh, rồi bla bla...cuối cùng dặn nếu không có chuyện gì thì hẹn cuối ngày

gặp ở cổng vào phường thị lúc này mới chịu song hành rời đi, “ha...thật là hai đại nam nhân kỳ quái.”

Cuối cùng cũng tự do, tự cảm thán một câu, đợi hai người đi xa Kỳ Phong lúc này mới tiếp tục cất bước.

Dịch Thần phường thị san sát cửa hàng ngoài ra còn có vô số sạp nhỏ bên đường của tán tu bày bán. Nơi này cũng không cấm tán tu bày hàng chỉ cần tuân thủ quy định là được.

“Bảo Y Các, Y Bào Các chậc tên cũng thực tế quá đi”, chọn đại y bào các tên bình thường một chút bước vào.

Xin hỏi vị khách nhân muốn mua gì ạ, ta là tiểu nhị của Y Bào Các.” Hãn thấy Kỳ Phong mặc đạo bào của đệ tử Dịch Thần tông mặt dù tu vi thấp nhưng cũng không thể đắc tội nha.

Chỉ vào một bộ y phục Kỳ Phong hỏi giá, “ách...pháp y cấp một một trăm hạ phẩm linh thạch, mới cấp một đã một trăm hạ phẩm linh thạch, vậy cấp cao hơn thì sao? Đùa gì chứ, hãn rất nghèo nha, hãn là không tiền nha, cấp một hãn còn mua không nổi mơ chi cấp cao ha ha.” Trong nội tâm Kỳ Phong âm thầm than thở.

“Có y bào nào ít linh thạch hơn một chút không?”

“Ah dạ có khách nhân chờ một chút” ôi hãn cứ ngỡ người của đại tông môn sẽ giàu có lắm chứ ai ngờ gặp phải ma nghèo, tiểu nhị thầm mắng nhưng vẫn nhanh chóng chạy vào lấy y phục ra cho Kỳ Phong xem.

Kỳ Phong không biết mình bị mắng, hãn oan quá mà, hãn là mới đến tông môn, ở đâu ra có nhiều linh thạch chứ.

Tiểu nhị đem ra ba bộ y bào cho Kỳ Phong nhìn rồi kiên nhẫn giải thích “đây là y bào bình thường nhất của tiệm chỉ có kích cỡ được điều

chính lớn nhỏ cho vừa người nhưng không có phòng ngự công kích, như bộ lúc này ngày xem có pháp trận phòng ngự từ ba lần công kích của yêu thú khi bị yêu thú cấp thấp tấn công nha.”

“Oa thần kỳ vậy sao, như vậy chẳng phải pháp y phẩm cấp càng cao càng lợi hại hay sau?”

Kỳ Phong nhớ lại vậy có phải là bộ pháp y màu trắng lúc hấn xuyên không đến thế giới này luôn mặc trên người có phải cũng đồng dạng là một loại pháp y có khả năng chống lại công kích đúng không, lúc đó hấn còn cho rằng nguyên chủ thật nghèo y phục thiếu thốn, thì ra pháp y mặc là không cần giặt, chỉ cần một cái phất tay là sạch, hấn đúng là làm chuyện thừa mà?”

Tiểu nhị âm thầm khinh bỉ Kỳ Phong một phen mới nói bộ y bào này là rẻ nhất cũng chỉ có năm linh thạch mà thôi. Thật ra cũng không cần tiểu nhị khinh bỉ mà Kỳ Phong hấn hiện tại cũng đang tự cảm thấy khinh bỉ chính mình kia, đúng là nói ra thật mất mặt mà.

Kỳ Phong đối với tiền của thế giới này vẫn chưa có khái niệm gì nhiều nên tiểu nhị Y Bào Các nói bao nhiêu thì hấn biết bấy nhiêu thế thôi.

“Kỳ Phong hấn đúng là thật oan uổng, hấn chính xác là từ trên núi xuống có biết gì về thế giới này đâu, aiz...đúng là cọp xuống đồng bằng bị mèo nhà nó khinh mà.”

Kỳ Phong chọn một bộ y bào màu trắng đơn giản nhất, trả linh thạch sau đó mượn dùng phòng thử đồ của tiệm khoác ra bên ngoài bộ y phục trắng che đi đạo bào đệ tử ngoại môn Dịch Thần tông lúc này Kỳ Phong mới rời đi Y Bào Các.

Rời đi Y Bào Các về sau Kỳ Phong mua bên đường một cái mũ sa có chống thần niệm cấm chế mất thêm ba viên linh thạch nữa đội lên lúc này mới yên tâm đi tìm Đan dược các.

Kỳ Phong tìm một góc khuất kiểm tra không có ai để ý điều chỉnh tu vi về Luyện Khí chín tầng hậu kỳ đi ra góc khuất tiếp tục trên đường lung tung đi dạo.

Giờ hẳn mới chính thức là nghèo nha ha ha...cười cho số phận của mình mà nhưng Kỳ phong không hề cảm thấy chút nào bi quan.

Thôi không than vãn nữa, hẳn còn nhiều việc phải làm, bi quan hay than vãn rồi mặt cho số phận đó không phải là phong cách sống của Kỳ Phong hẳn.

Kiểm tra lại lần nữa phần ngực trang không có sơ hở lúc này hẳn mới chính thức đi dạo Dịch Thần phường thị. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Vào Đan Dược Đường

Trên đường đi dạo lung tung một lúc Kỳ Phong để ý có vài nhà đan dược nhìn thì to lớn nhưng rất ít người ra vào giao dịch nên hăn bỏ qua, cuối cùng Kỳ Phong cũng tìm được một nhà đan dược tuy nhìn có vẻ bình thường nhưng có nhiều người chọn giao dịch nhất.

Nhìn từ bên ngoài không mấy khí thế tuy nhiên khi bước vào Đan Dược đường này hăn mới biết mình lại đánh giá sai lần nữa, nhìn không thể nhìn vẻ bề ngoài nha, tầng một là nơi bán ra các loại Đan dược còn tầng hai dùng làm nơi thu mua Đan dược cùng dược liệu các loại.

Biết được Kỳ Phong là đến bán linh thảo tiểu nhị không dám tự mình quyết định nên dẫn Kỳ Phong lên tầng hai, mời vào phòng dành cho khách ngồi chờ còn hăn thì chạy đi mời quản sự.

Bình thường dược liệu quản sự sẽ để cho hăn tự mình thu sếp giá cả với người bán nhưng về linh thảo thì hăn không thể quyết định được nha, hiện giờ hăn chỉ mới là luyện khí năm tầng và cũng chỉ mới phân biệt được thảo dược thông thường mới hơn một năm mà thôi, còn về linh thảo như thế nào phân biệt thì hăn còn chưa được tiếp xúc nên không thể phán bừa a.

Chờ đợi không bao lâu thì quản sự Đan Dược đường đến, quản sự là một vị lão giả mập mạp, khuôn mặt phúc hậu mà Kỳ Phong không nhìn ra tu vi, nhưng nhìn linh vận vờn quanh có lẽ vị quản sự này đã là Trúc Cơ kỳ tu sĩ đi.

“Xin chào tiểu bằng hữu, ta là Thạch Chuyên quản sự Đan Dược đường này, tiểu nhị nói tiểu bằng hữu đến là bán linh thảo, mời tiểu bằng hữu lấy

ra cho lão hữu xem qua một chút được không?”

Kỳ Phong nhìn lão giả trước mặt có vẻ là người thành thật hẳn không chút do dự lấy ra hai gốc Lạc Tiên Thảo và Diệp Cô Thảo hai gốc linh thảo này theo như trong ngọc giản hẳn xem ở Đan Các là dùng luyện chế tinh thần Đan nha, chỉ là hiện tại Tinh Thần Đan rất khó luyện chế thêm một phần là linh thảo luyện chế Tinh Thần Đan rất khó.

Thật ra hẳn cũng không phải là muốn đem hai gốc linh thảo này bán mà vì đây là một trong những gốc linh thảo giá trị có lẽ thấp nhất trong vườn linh thảo của hẳn mà hẳn lại có rất nhiều hai gốc linh thảo này nha.

Từ lúc nhìn thấy hai gốc linh thảo Thạch Chuyên không còn giữ được bình tĩnh, tay hẳn còn không ngừng run rẩy, đây là linh thảo thuộc hàng khan hiếm rất khó tìm được, phải biết rằng hai gốc Diệp Cô Thảo cùng Lạc Tiên Thảo có thể luyện chế ra bao nhiêu Tinh Thần Đan nha.

Tinh Thần Đan là dùng cho tu sĩ ổn định tinh thần khi thăng cấp, Thạch Chuyên hẳn hiện tại là Trúc Cơ hậu kỳ hẳn cần nhất là Tinh Thần Đan khi trùng kích lên Kim Đan, bởi vì tinh thần không ổn định tu sĩ rất dễ nhập ma và hẳn cũng rất sợ điều đó vì thế bao nhiêu năm qua hẳn vẫn luôn đi tìm hai loại linh thảo này nhưng còn không có tìm được.

Bình ổn tâm tình kích động xem xét hai gốc linh thảo, “hai gốc linh thảo này thuộc linh thảo năm trăm năm, mỗi gốc năm trăm hạ phẩm linh thạch, hai gốc là một ngàn hạ phẩm linh thạch xin hỏi tiểu bằng hữu muốn bán sau.”

“Ách...nếu như hẳn thật không vào Đan Các còn không có xem qua ngọc giản thảo dược cũng sẽ không biết gì về giá trị của hai gốc linh thảo này có lẽ hẳn sẽ chấp nhận cái giá này nha, đáng tiếc hẳn cũng không phải là người dễ dàng bị tiền chi phối nha.”

Kỳ Phong cuốn lên hai gốc linh thảo nắm vào trong tay rồi nói: “Tuy ta không phải là Đan Sư nhưng ta cũng biết giá trị hai gốc linh thảo này không thấp, nếu quản sự ngài không có ý định mua thì tại hạ xin cáo từ.” Còn rất nhiều nhà Đan dược, hẳn cũng không tin không bán được hai gốc linh thảo này.

“Tiểu bằng bằng hữu xin dừng bước, thật ra hai gốc linh thảo này là ta thật sự muốn mua, như vậy đi ta lấy cá nhân ta mua hai gốc linh thảo này với giá bảy trăm hạ phẩm linh thạch một gốc tổng cộng hai gốc là một ngàn bốn trăm hạ phẩm linh thạch, tiểu bằng hữu cảm thấy thế nào?”

Giả bộ do dự cuối cùng Kỳ Phong cũng đồng ý, thật ra nhiều linh thạch hơn nữa hẳn cũng muốn vì không ai chê mình có nhiều tiền cả, chỉ là với Kỳ Phong hẳn mà nói bao nhiêu đây linh thạch đã đủ rồi, hẳn cũng phải chừa cho mình một con đường lui.

Hai gốc linh thảo không dễ gì có được đến trong tay Thạch Chuyên kích động không thôi, hơn ai hết hẳn là người biết rõ nhất hẳn đây là cờ nào may mắn. Phải biết hẳn là vì tìm hai gốc Lạc Tiên Thảo cùng Diệp Cô Thảo mà phải trải qua bao nhiêu nguy hiểm cũng chỉ có hẳn mới biết, may mắn lần này hẳn trở về sớm hơn dự định một tháng vậy mà để hẳn tìm được hai gốc linh dược cần tìm, nếu không có thể nói hẳn hẳn là đã bỏ lỡ, thật đúng là ông trời cũng giúp hẳn mà.

Kỳ Phong còn không biết là Thạch Chuyên quản sự Đan Dược đường là gần hết thọ nguyên, nếu như không trùng kích Kim Đan kỳ vậy thì Thạch Chuyên quản sự cũng coi như kết thúc. Nếu để Kỳ Phong biết hẳn nhất định sẽ không mạo hiểm đem hai gốc linh thảo này ra bán mà đổi thành hai gốc thảo dược bình thường khác, chỉ là hiện tại bây giờ Kỳ Phong nên cảm thấy may mắn vì Thạch Chuyên làm người không tệ nếu không hẳn có khả năng phải cùng người liều mạng a.

Vì nhờ Kỳ Phong đưa tới hai gốc linh thảo rất quan trọng với Thạch Chuyên hẳn nên với Kỳ Phong thì lại càng sẵn đón.

Xin hỏi tiểu bằng hữu có còn linh thảo nào muốn bán nữa hay không? Nếu còn có thể bán cho bốn tiệm không? Ta chắc chắn dùng giá cao mua lại.

“Thật có lỗi ta cũng chỉ có hai gốc này, lần sau tìm được ta nhất định nhớ đến tiệm của ngài đầu tiên. “

Đạt được mục đích Kỳ Phong bước ra khỏi Đan dược các với tâm trạng vui vẻ. Tâm trạng người có tiền thật tốt, quyết định không bỏ đi lớp nguy trang bên ngoài này vì Kỳ Phong nhìn thấy trên đường có khá nhiều tu sĩ giống hẳn, nếu giờ hẳn chỉ mặc đạo bào đệ tử ngoại môn Dịch Thần tông đầu đội mũ sa với tu vi trở về luyện khí một tầng hậu kỳ đi tới đi lui người ta không cho rằng hẳn có bệnh mới là lạ đó, chẵn những vậy có khi còn làm trò cười cho thiên hạ, hay là thôi đi, cứ giả dạng thành tu sĩ của gia tộc nghèo nào đó thế này là được rồi đi.

Kỳ Phong còn không biết cũng may hẳn là không có dờ bỏ lớp nguy trang nên tránh được không ít phiền phức vì ở một góc khuất nào đó có kẻ đang nhìn xem người qua kẻ lại với một nhận định phải tìm kiếm cho được trong đó áo màu xám tu sĩ với tu vi luyện khí một tầng. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Bảo Vật Kêu Gọi

Một ngàn hạ phẩm linh thạch đã được Kỳ Phong chuyển vào trong không gian, bên ngoài túi trữ vật cũng chỉ để lại bốn trăm hạ phẩm linh thạch mà thôi, hẳn nghĩ để bên ngoài bao nhiêu đây hạ phẩm linh thạch cũng đã đủ rồi.

Kỳ phong cũng không phải là người kỹ tính chỉ là hẳn nghĩ không cần thiết để nhiều tiền bên ngoài rất dễ gây chú ý, hẳn là không thích có thêm phiền phức mà thôi.

Nhìn hai bên đường tấp nập người qua lại mới có thể thấy được nơi này kinh doanh đúng là không tẻ, đi ngang qua quầy hàng của một vị tán tu không có gì nổi bật Kỳ Phong lúc đầu định đi lướt qua luôn nhưng vừa mới nhất chân định bước đi thì trong lòng hẳn như có thứ gì đó kêu gọi nếu kéo hẳn phải dừng lại.

Trước mặt Kỳ Phong là vị tán tu lão giả xung quanh bày la liệt vô số mặt hàng nhìn thì Kỳ Phong thấy tất cả đều là những thứ lạ lẫm, nhưng Kỳ Phong có thể khẳng định âm thanh như kêu gọi hẳn là từ quầy hàng này phát ra.

Ngồi xuống quan sát những món đồ kỳ lạ này, Kỳ Phong để ý có một thanh sắt mục nát nhìn như một đoạn kiếm bị tàn phá không có gì gọi là nổi bật như đang kêu gọi hẳn nên đưa tay cầm lên xem.

“Xin hỏi lão giả vật này giá bao nhiêu linh thạch?”

“Ai tiểu bằng hữu ta nói thật với người đến ta cũng không biết nó có tác dụng gì, ta tìm được nó trong một động cổ chỉ là bày ở đây cũng mười mấy năm rồi mà không có ai hỏi tới, ta nghĩ nó chỉ là vật vô dụng hay tiểu bằng hữu chọn món khác đi chỗ ta có rất nhiều đồ tha hồ cho tiểu bằng hữu lựa chọn ta để giá rẻ cho.”

Aiz...hắn thật đúng là không muốn người trẻ tuổi này mất tiền vô ích a. Hơn mười năm trước hắn mạo hiểm từ trong động cổ đem ra được rất nhiều đồ vật, có rất nhiều tu sĩ đã phải bỏ mạng lại động cổ này, chỉ có hắn và vài người may mắn thoát thân.

Chỉ là có một số vật đem ra từ động cổ hắn bán ở đây thường là vật hắn không có giá trị với hắn hoặc là vật hắn không xác định được, thường hắn không biết được đó là vật gì vậy thì hắn sẽ đem bán để tìm tài nguyên tu luyện khác.

Kỳ Phong cúi đầu xem đồ vật nên không ai nhìn thấy khi Kỳ Phong cầm vật mà hắn cho là thanh sắt lên tay thì đôi mắt hắn chuyển sang màu tím trong một giây thoáng qua rồi biến mất cùng lúc đó thanh sắt trên tay Kỳ Phong cũng hơi run lên rồi yên tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra cả. “Đây có thể là bảo vật mà bị xem như đồ phế thải a.”

Nghe vị tán tu lão giả nói Kỳ Phong cũng chỉ là cười cười rồi tiếp tục hỏi giá. Hơn ai hết là biết rõ vừa khi này là có chuyện gì xảy ra với vật trên tay hắn, thật ra Kỳ Phong còn không biết biến hoá nhỏ trên đôi mắt của mình.

“Aiz..aiz..người trẻ tuổi đúng là người trẻ tuổi thật cố chấp mà, thôi vậy ta lấy ba viên hạ phẩm linh thạch thôi.” Đẳng nào hắn cũng có dự định đem bỏ cái vật không có tác dụng gì kia, nếu như không phải hắn đem vật này từ động cổ ra làm cho hắn luyện tiếc không vức bỏ thì hắn đã vức đi từ lâu rồi a.

“Ông chủ hai mươi hạ phẩm linh thạch bán cho ta vật mà thiếu niên đang cầm đó.”

“Hả người này ở đâu nào ra vậy, có nói lý lẽ hay không đây, cái này là hẳn nhìn thấy trước, cũng là hẳn ra giá trước có được hay không?” Nội tâm Kỳ Phong đang buồn bực vì có người tự nhiên chen ngang còn vô lý như vậy nữa, rõ ràng là đến trước mà.

Kỳ Phong không biết nó là vật gì chỉ biết khi cầm vật này lên tay thì tim hẳn đập thành thịch tựa như chủ nhân tìm được món đồ thân thiết bị thất lạc vậy, hẳn là không có khả năng nhường vật này ra nha.

“Xin lỗi vị đạo huynh này có thể hay không tìm vật khác, vật này ta đã chọn rồi, cũng đã giao dịch xong với lão giả rồi.”

“Mười ba mươi hạ phẩm linh thạch đưa nó cho ta.” Hãn An Xương Lâm từ trước đến nay chưa từng có ai dám làm trái ý hẳn, vậy mà tên tiểu tử ăn mặc bình thường đã không phải người của đại tông môn càng không phải người của tứ đại gia tộc thế mà dám đắc tội hẳn.

Nhìn người thanh niên này ăn mặc phú quý nhất định là công tử con thế gia đại tộc nào đó rồi, vậy thì sao chứ, có đại gia tộc chống lưng thì coi trời bằng vụn sao, có thể ở đây mọi người sợ tên công tử này nhưng Huỳnh Kỳ Phong hẳn còn không có sợ đâu, nơi này là Dịch Thần phường thị trực thuộc Dịch Thần tông có cường giả toạ trấn, hẳn cho dù có lớn lối mấy đi nữa cũng không có khả năng gây sự ở nơi này.

“An Xương Lâm công tử, hay chọn món khác đi ta đã bán vật này cho vị tiểu bằng hữu đây rồi.”

“Ta mới không thèm vật gì khác, ta chỉ muốn vật trên tay tiểu đạo sĩ này, những thứ bày ở quầy của lão còn không vào được mắt ta trừ vật hẳn đang cầm trên tay kia.”

“Aiz...hắn chỉ là một tán tu nếu không có mắt nhìn người thì có lẽ hắn cũng không sống đến bây giờ, đừng nhìn người trẻ tuổi diện áo bào trắng thiếu niên này mặc không đán tiền nhưng mũ sa thì lại khác nha, không ai ăn mặc bình thường lai đi che mũ sa cả, cũng chỉ có người của mấy đại gia tộc thích đi một mình sẽ che dấu thân phận mà thôi, tốt nhất là để họ tự giải quyết, hai bên hắn đều không thể đắc tội nha.”

“Vật này ta cũng thích xin lỗi không thể nhường, ông chủ đây giao dịch trước đó của ta và ông còn tính chứ?”

“Còn tính còn tính.”

“Vậy đây là ba hạ phẩm linh thạch.” Trả tiền xong cất đi món đồ vừa mua được vào túi trữ vật, tìm cơ hội chuyển vào không gian sau.

Kỳ Phong cũng muốn đi nơi khác tìm kiếm vận may. Chưa kịp đi thì bị gọi giật lại.

“Người đứng lại đó cho ta, đem vật để lại người có thể đi.” An Xương Lâm hẳn là cảm thấy vật này rất trọng yếu với hắn, hắn nhất định phải có được, từ trước đến nay chưa có vật yêu thích nào mà hắn không lấy được đến tay, lần này cũng phải như vậy.

“Có ý gì, người định cướp đồ vật của ta tại đây sao?” Kỳ Phong hẳn là không có khả năng nhường, vật đã tới tay lai còn là vật kêu gọi hắn, làm sao hắn có thể nhường ra.

“Đồ đó ta cũng muốn, mau đem đồ trả lại cho ta.”

Buồn cười cái tên này sao giống trẻ con vậy, “ta không nợ người cái gì cả, ta không có thời gian bồi người chơi đùa, đồ là ta tự bỏ linh thạch ra mua không thể bán lại cho người nha.” Kỳ Phong là không thích tên họ An ở đâu chạy ra gây sự với hắn nên cũng không thêm khách khí.

“Ha...được người được lắm, dám xem thường An gia ta.”

“Hả chuyện ở đâu thành An gia rồi hả.” Mặt kệ tên họ An nhà hấn, có gia tộc chống lưng thì hay lắm sau, hấn mới không sợ, hấn cũng không phải là dễ bị người ta bắt nạt.

Có lẽ do nhiều người bắt đầu chú ý đến bên này nên tên họ An chỉ bỏ lại một câu rồi bỏ đi.

Cái tên họ An đi rồi Kỳ Phong cũng không tiếp tục đi nữa, vì lúc này hấn nhìn được thêm vài món đồ nữa nhưng vì cái tên An Xương Lâm xuất hiện không đúng lúc nên hấn mới định bỏ qua, giờ thì có thể không cố kị gì tự do mua sắm rồi.

Sự việc phát sinh vừa rồi với tên họ An đối với Kỳ Phong đó cũng chỉ là một bước nhạc đệm mà thôi, cũng không có gì ảnh hưởng đến tâm trạng của Kỳ Phong hấn cho lắm.

Kỳ Phong ở quầy của vị tán tu chọn thêm được ba món, một miếng da dê không có chữ, một hòn đá màu đen không biết có tác dụng gì và cuối cùng là một cái gương có vẻ lạ hấn thích nên mua. Trả tất cả ba món là hai mươi hạ phẩm linh thạch lúc này Kỳ Phong mới rời đi quầy hàng của vị tán tu lão giả. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tiết Mộ Bạch

Đến thế giới này đã lâu như vậy lại sinh hoạt chủ yếu ở nơi núi rừng, đến bây giờ mới gặp được cảnh tượng đông đúc như thế này, chẳng bù cho lúc hẵn còn sống ở thời hiện đại lúc nào đi đến đâu cũng thật nhiều người.

Nhìn cảnh này hẵn lại nhớ đến kiếp trước bất quá nơi đó với Huỳnh Kỳ Phong hẵn mà nói cũng chỉ còn là kỷ niệm buồn mà thôi, mọi thứ với hẵn có lẽ chỉ khi đến thế giới này mới thật sự là lúc bắt đầu.

Suy nghĩ mong lung vô tri vô giác đi đến nơi này, là trà lâu sau. Nghĩ đi nghĩ lại hẵn đi lâu như vậy cũng nên ngồi nghỉ một lúc rồi.

Bước vào trà lâu tìm một góc khuất không người chú ý ở tầng một ngồi xuống. Kỳ Phong gọi một bình linh trà cùng một đĩa điểm tâm. Với Kỳ Phong hẵn mà nói, có lẽ khi còn ở thời hiện đại đã quen với cuộc sống độc hành thì việc ngồi một mình thế này đã thành thói quen.

Tầng một là nơi đông người phức tạp Kỳ Phong lại không thích bị người chú ý nên chọn chỗ ngồi yên tĩnh này.

Thật ra từ lúc hẵn bước chân vào trà lâu đến lúc hẵn gọi linh trà thì hẵn đã biết hẵn lại là gây chú ý rồi, Kỳ Phong rất là bất đắc dĩ.

Ở Hiện Đại gia tộc Kỳ Phong cũng thuộc hàng danh gia vọng tộc, tuy hẵn không được yêu thương nhưng vẫn được nuôi dạy theo phong cách giới thượng lưu vì vậy với người ngoài nhìn vào sẽ thấy ở Kỳ Phong luôn mang theo vẻ điềm đạm cùng toát lên nét cao quý thanh nhã thoát tục xuất trần mà khi đã gặp qua rồi là không dễ dàng gì quên đi được.

Thật ra Kỳ Phong còn không biết là trên tầng hai trà lâu tại trong phòng bao có hai nam nhân điều vận một thân áo bào màu trắng, từ lúc Kỳ Phong bước vào trà lâu thì đã luôn chú ý đến hắn rồi.

Hai đại nhân vật trên tầng hai họ đều là Kim Đan trung kỳ cao thủ cường giả, một người trong đó chú tới Kỳ Phong là vì Kỳ Phong trong giống khí chất người mà hắn để ý chỉ là tu vi người đó còn quá thấp trong khi người dưới lầu thì tu vi đã gần một bước Trúc Cơ, đây căn bản là hai người hoàn toàn khác nhau nên chỉ chú một lúc rồi thôi, chỉ là hắn cũng ngồi đây chờ lâu rồi nhưng căn bản còn không nhìn thấy người đó xuất hiện.

Người này chính là Diệp Lạc Thần, hắn là từ lúc gặp Kỳ Phong ở Đan Các thì luôn bế quan chữa thương đến hôm nay đã hoàn toàn khỏi hẳn, không ngờ vừa xuất quan đã nghe nói hôm nay Kỳ Phong đi phường thị nên hắn mới đến nơi này.

“Lạc Thần người quen biết thiếu niên kia sau, tuy không thấy rõ dung mạo nhưng khí chất xuất trần thế này đến cùng là người như thế nào mà phải dùng mũ sa ẩn đi khuôn mặt?” Người nói chuyện chính là Tiết Mộ Bạch đại đệ tử Thiên Kiếm phong của Linh Vân tông. Tiết Mộ Bạch tự hỏi, với tu vi của hắn là có thể dễ dàng dùng thần niệm quan sát được khuôn mặt ẩn sau mũ sa kia chỉ là hắn không muốn làm vậy vì như vậy sẽ không còn thú vị nữa.

Tiết Mộ Bạch cùng Diệp Lạc Thần quen biết nhau từ mười lăm năm trước khi hai người cùng tham gia tông môn thí luyện, thời điểm đó hắn hai mươi còn Diệp Lạc Thần cũng chỉ mười tám, cả hai cũng vừa mới thành công Trúc Cơ.

Thật ra cả hai cũng là biết nhau trước đây chỉ là không có liên hệ gì với nhau chỉ đến khi cả hai cùng dẫn đội có sự cạnh tranh hơn thua nên lúc này mới thật sự quen biết nhau mà thôi.

Diệp Lạc Thần lắc đầu tỏ vẻ không biết gì về người thiếu niên có khí chất xuất trần mà hẳn có cảm giác rất quen thuộc kia.

“Ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy sự xuất hiện của thiếu niên này.” Trong thâm tâm Diệp Lạc Thần là không cho phép có người khác xuất hiện cùng khí chất với người mà hẳn thích, nhưng hẳn không biết hiện tại nội tâm Diệp Lạc Thần hẳn rất là mâu thuẫn, hẳn nữa muốn biết người dưới lầu là ai nữa lại cố tình không nghĩ đến đi khám phá.

“Thiếu niên lại dẫn hoa đào tới rồi.” Tiết Mộ Bạch là vẫn luôn chú ý tới thiếu niên khí chất xuất trần kia nên có người lạ tiến về phía thiếu niên hẳn lập tức phát hiện ra ngay.

“Hẳn thật rất mong đợi không biết thiếu niên sẽ ứng phó như thế nào, hy vọng thiếu niên sẽ không làm hẳn thất vọng, người Tiết Mộ Bạch hẳn để ý cũng có người dám đến cạnh tranh với hẳn, không có khả năng nha.”

Những suy nghĩ của Tiết Mộ Bạch Huỳnh Kỳ Phong hẳn là hoàn toàn không biết, hẳn hiện tại cảm thấy thật đau đầu mà, ai có thể nói cho hẳn biết vì cái gì hẳn đi đến đâu cũng gặp cái tên An Xương Lâm ôn thần này không vậy hả?

Trúc Cơ thì đã sao, Huỳnh Kỳ Phong hẳn mới không sợ, từ khi tu vi tăng lên cấp mười hẳn còn chưa có đi thử trình độ tu vi của mình như thế nào đâu. Trước đây sau khi thăng cấp hẳn toàn ra ngoài tìm yêu thú đánh nhau. Ách nghĩ đến đây hình như hẳn chưa bao giờ đánh nhau thật sự với tu sĩ chân chính thì phải a.

“Thật là trùng hợp, chúng ta lại gặp, chúng ta thật là có duyên nha.” An Xương Lâm vừa nói đồng thời vừa ngồi vào chỗ đối diện với Kỳ Phong.

“Duyên duyên cái đầu người á, tầng này còn rất nhiều chỗ trống sau cái tên họ An này không ngồi lại đến chiếm chỗ này của hẳn, tên này đúng

là đồ mặt dày mà.” Nội tâm Kỳ Phong đang ba đào dậy sóng, dù vậy mặt ngoài hẳn vẫn rất bình tĩnh và không nói gì.

Kỳ Phong vẫn là rất bình tĩnh thưởng thức linh trà không để gì có được này làm như người trước mặt một dạng không tồn tại vậy.

“Này ta đang nói chuyện với người đó người không nghe thấy sao.”

Hẳn thật đúng là không có kiên nhẫn với cái tên họ An chuyên đi gây rắc rối này, nếu Dịch Thần thường thị không phải có quy định ở nơi này là không được gây chuyện mà hẳn lại không muốn bị người chú ý nếu không hẳn nhất định sẽ đánh tên họ An này một trận vì cứ luôn kiếm chuyện gây sự với hẳn.

“Aiz đúng là mỹ nhân hay quên mà, tiểu mỹ nhân không nhớ chúng ta gặp nhau thế nào sao.”

“Rắc”, “rắc” hai tiếng vỡ một trước một sau lần lượt truyền đến từ phòng bao tầng hai nhưng Kỳ Phong lại không để ý vì lực chú ý của hẳn đúng là bị cái tên họ An này chi phối hết rồi.

Hẳn chỉ là muốn uống một ly linh trà rồi nghỉ ngơi một lúc lại tiếp tục đi dạo có được hay không.

Kỳ Phong hiện tại đang rất là tức giận, cái gì mà mỹ nhân với tiểu mỹ nhân cho hẳn xin đi, hẳn là nam nhân là đại nam nhân trưởng thành hàng thật giá thật đó, hẳn khi nào thì biến thành tiểu mỹ nhân rồi hả. Kỳ Phong hẳn quyết định rồi sao này cái tên An Xương Lâm này xuất hiện ở đâu nhất định chỗ đó sẽ không có hẳn.

Rõ ràng lúc đầu còn tranh dành đồ vật với hẳn vậy mà bây giờ lại làm như thân thiết lắm ấy, nhất định là có gian trá không thể không phòng bị nha.

Trên tầng hai trà lâu trong phòng lúc này lại trở nên yên tĩnh đến đáng sợ.

“Người coi trọng thiếu niên đó.”

“Không phải.”

“Vì có gì lại phản ứng giống ta, ta nhớ người là tên tu luyện cuồng, mấy chục năm cũng không thấy người quen ai bao giờ, làm sao định cùng ta cạnh tranh.” Tiết Mộ Bạch hẳn là lần đầu tiên để ý một người, là thiếu niên dưới lầu nha, đừng có nói cái tên thích sạch sẽ này cũng giống như hẳn nha.

“Ta không biết, không phải Tiết Mộ Bạch người cũng là tên kiếm tu cuồng à.” Diệp Lạc Thần hẳn thật không biết vì sao khi nghe người dưới lầu mập mờ nói quen biết thiếu niên hẳn bỗng nhiên tức giận, cũng có thể là do thiếu niên bên dưới khí chất giống với khí chất người hẳn để ý đi.

“Ta không ngờ người cuồng tu luyện như người có ngày cũng thất thố đến trình độ này” Tiết Mộ Bạch là lần đầu thấy bạn tốt có biểu hiện thất thố như vậy trước mặt hẳn nha, ha...thật là thú vị mà.

“Người cũng vậy không phải sao, cả hai giống nhau thôi.”

“Ách đúng ha...ha ha...”

Phòng bao tầng hai là có cách âm cấm chế chỉ là người nào đó cố tình để tiếng động vang đến tầng dưới mà thôi.

Không nói về chuyện này, lần này Nhất Tinh trong Ngũ Tinh bí cảnh mở ra người có dự định gì không? Tiết Mộ Bạch hỏi. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Bí Mật Quả Cầu Tử Quang?

Ba trăm năm một lần Tinh Tử trong Ngũ Tinh bí cảnh là sẽ mở ra, mỗi lần mở ra là một năm thời gian bí cảnh sẽ tự động đóng lại, những ai đến thời hạn bí cảnh đóng lại còn không ra ngoài sẽ tự động bị tống xuất đi ra.

Và không ai biết trước khi nào Ngũ Tinh Tử tập hợp cùng lúc hiện thế vì từ khi Tứ Tinh đầu tiên mở ra thì được điểm ngược cho đến hôm nay Nhất Tinh cuối cùng cũng mở ra.

Ba ngàn năm trước đây trên thiên không bỗng nhiên xuất hiện vết nứt không gian, năm ngôi sao lần lượt rơi xuống Tu Chân Giới mang theo quả cầu tử quang, bên trong quả cầu tử quang bao lấy một người như ẩn như hiện.

Sao khi quả cầu tử quang biến mất cũng là lúc hình thành nên Ngũ Tinh Tử từ tổ hợp năm ngôi sao này mà người Tu Chân Giới gọi là Ngũ Tinh bí cảnh, lúc đó toàn bộ Tu Chân Giới cơ hồ là ba đào dậy sóng.

Tu chân giả từ khắp nơi đổ về Ngũ Tinh bí cảnh dẫn đến tranh đấu kịch liệt máu chảy thành sông, cường giả Tu Chân Giới thấy tình thế không ổn nên đặt ra quy định hạn chế người tiến vào bí cảnh.

Từ khi Tinh Tử trong Ngũ Tinh bí cảnh mở ra đến nay thì chỉ cho phép tu sĩ từ Luyện Khí bảy tầng tu vi đến Trúc Cơ kỳ tu sĩ đi vào và cũng chỉ cho phép hai ngàn tu sĩ đi vào mà thôi.

Nói là cho phép Trúc Cơ kỳ đi vào trên thực tế mỗi đại tông môn cũng chỉ được phái năm đệ tử Trúc Cơ đi theo bảo hộ an toàn cho đệ tử tông môn

của mình. Vì số lượng danh ngạch hạn chế như vậy nên mỗi khi Tinh Tử trong Ngũ Tinh bí cảnh mở ra là một hồi tranh đoạt.

Chỉ là cho đến hôm nay cũng không ai biết được quả cầu tử quang sao khi xuất hiện rồi đột ngột biến mất cùng người bên trong sau ba ngàn năm hiện tại có còn trên nhân thế hay không thì không ai biết được.

Những điều này là bí mật chỉ có cao tăng các đại tông môn cùng cao tăng các đại gia tộc truyền giữ qua thời gian lưu lại.

Ba ngàn năm nay họ luôn phái người tìm kiếm nhưng vẫn không tìm ra được manh mối người được bảo hộ trong vòng tròn tử quang hạ xuống nơi nào.

Thời hạn Ngũ Tinh bí cảnh mở ra chỉ còn hơn một năm mà thôi, nhưng từ lúc này các đại tông môn là đã bắt đầu rục rịch chuẩn bị cho đệ tử của mình tranh đoạt danh ngạch tiến vào bí cảnh lần này.

Cường đại như Dịch Thần Tông cũng không bỏ qua bí cảnh mở ra lần này, vì đệ tử của mình cần tăng lên thực lực chuẩn bị cho thời kỳ Ngũ Tinh Tử tập hợp.

Mỗi đại tông môn sẽ có hai trăm danh ngạch đệ tử tiến vào Ngũ Tinh bí cảnh, số lượng còn lại phân phát cho các tông môn nhỏ lẻ cùng các đại gia tộc và Tán Tu Liên Minh Đoàn giữ hai mươi danh ngạch cuối cùng tiến vào Ngũ Tinh bí cảnh.

Vì số lượng danh ngạch hạn chế như vậy nên việc cạnh tranh để có được danh ngạch đi vào Ngũ Tinh bí cảnh là không thể nào tránh khỏi.

“Còn hơn một năm nữa Nhất Tinh cuối cùng trong Ngũ Tinh là sẽ mở ra, Lạc Thần người có dự định gì không? Thực lực của ta và người hiện tại còn quá yếu, khả năng là phải xử xuất toàn lực.”

“Lần này bên ta đi Lãnh Sương Cốc người đi cùng ta đi.” Lãnh Sương Cốc có Cam Tuyền Hà ngoại trừ hẳn cùng Tiết Mộ Bạch ra không ai biết đến, hiện tại nếu muốn nhanh chóng đề cao thực lực cũng chỉ có thể mạo hiểm một chuyến mà thôi.

“Được.” Cơ hồ là trả lời ngay không cần do dự.

Tiết Mộ Bạch hẳn biết Diệp Lạc Thần lần này là thật sự muốn đi mạo hiểm. Nhớ mười lăm năm trước hai người vì tranh đoạt yêu thú mà rơi vào Cam Tuyền Hà chịu bao đau đớn tưởng chừng như chết đi nhưng hai người ai cũng không muốn chịu thua trước người kia nên cố gắng chống đỡ, vậy mà sao khi đau đớn qua đi bọn họ hợp lực thoát ra khỏi Cam Tuyền Hà cả hai ai cũng không muốn quay lại nơi đó lần nữa chỉ là sau này cả hai tu luyện tu vi tăng lên rất nhanh họ biết là do Cam Tuyền Hà mang lại.

“Người nói khi nào tất cả Tinh Tử trong Ngũ Tinh đồng loạt mở ra thì ngày đó Tu Chân Giới sẽ gặp đại loạn, ta không biết cao tăng sẽ phải chống đỡ thế nào vì Nhất Tinh cuối cùng cũng sắp mở ra rồi, ba ngàn năm trước còn có cường giả chống đỡ vậy ba ngàn năm sau thì sao.” Ai cũng biết Tu Chân Giới hiện tại không còn nhiều cường giả nữa.

Nhất Tinh trong Ngũ Tinh bí cảnh cuối cùng sắp mở ra, đồng thời cũng cảnh báo Ngũ Tinh sẽ lần nữa hiện thế, không ai biết trước được điều gì sẽ xảy ra cho Tu Chân Giới nếu Ngũ Tinh lần nữa hiện tập hợp, mà người kia thì vẫn chưa tìm được.

Người kia là ai hiện giờ Kỳ Phong có biết hẳn cũng sẽ không rảnh đi quan tâm, hẳn là đang cảm thấy phiền vô cùng vì cái tên họ An mặt dày nào đó còn không chịu rời đi.

“Ai thật sự là buồn bực mà không có chỗ phát tiết a.”

“Ta không quen biết người, không cần gọi loạn.” Cái gì mà tiêu mỹ nhân, mọi người nghe thấy không phải sẽ hiểu lầm hẳn sao.

Đừng thấy người tu chân lúc nào cũng đạo mạo khí chất như tiên nhân mà nhầm, họ cũng thích nghe chuyện thiên hạ, cho dù có nói nhỏ thế nào họ cũng nghe thấy được, muốn họ không nghe trừ khi ngồi phòng bao có cách âm cấm chế nha.

Không muốn nhiều lời khi mà hãn từ đầu đã có ấn tượng xấu về cái tên An Sương Lâm này, nếu không phải từ đầu tên họ An không tranh đồ vật với Huỳnh Kỳ Phong hãn thì còn không bị hãn nghi ngờ, nhưng một khi đã để lại ấn tượng không tốt ngay từ đầu bây giờ lại đến tiếp cận hãn chắc chắn có mục đích không minh bạch.

Là một người hiện đại lại là con em thế gia những việc như thế này Kỳ Phong gặp qua quá nhiều không phải chỉ một lần hai lần mà rà gặp rất nhiều lần. Với những trường hợp này hãn thật sự không đủ kiên nhẫn để tiếp chuyện, thường Kỳ Phong sẽ lựa chọn lịch sự rời đi, nhưng có một số người mặt dày hãn là không cần nể mặt.

Muốn giáo huấn tên họ An này không khó, góc khuất hãn ngồi rất dễ ra tay, nghĩ thì chậm nhưng hành động thì nhanh, một ngón tay đảo qua lập tức hình thành tầng thứ nhất Sơ Khai Chi Địa trong Thiên Địa Vân Vũ Hoàng Công Pháp khoá lại không gian.

Kỳ Phong biết công pháp tu luyện của hãn rất đặc biệt, tu sĩ bình thường nhìn từ bên ngoài không có khả năng biết được hãn vừa mới là làm gì, còn người bị không gian giam cầm chỉ biết mình bị định trụ tại chỗ không thể cử động mà thôi.

Để lại linh thạch trả tiền linh trà, trước khi rời đi trà lâu hãn cũng không quên làm chút gì đó. Sơ Khai Chi Địa là không có khả năng giết người nhưng đây là thế giới do hãn tạo ra, thêm một chút linh lực vẽ rùa lên mặt lại không thể làm khó Kỳ phong hãn, “hừ...xem lần sao người có còn dám triều chọc ta không?”

Kỳ Phong rời đi với tâm trạng vui vẻ mà không biết phòng bao trên tầng hai có hai nam nhân vô cùng tuấn mỹ đang dõi theo hẩn, một người nhìn theo hẩn với ánh mắt thú vị, người còn lại thì nhìn theo hẩn với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Người Không Phạm Ta Ta Không Phạm Người

Rời khỏi trà lâu với tâm trạng vui vẻ nhưng Kỳ Phong cũng biết, không gian giam cầm của hắn có thể khoá lại tên An Sương Lâm bao lâu hắn còn không biết vì từ khi tu vi tăng lên hắn cũng chưa lần nào thi triển nên không thể xác định chính xác thời gian Sơ Khai Chi Địa giam cầm là bao lâu, hắn chỉ biết một điều là phải lập tức rời đi nơi này càng nhanh càng tốt.

Kỳ thật Kỳ Phong cũng không muốn dây vào tên An Sương Lâm đó chỉ là hắn thì muốn tránh phiền phức nhưng cái tên họ An cứ đem phiền phức đến cho hắn, Kỳ Phong hắn là người nếu có thể tránh phiền phức hắn nhất định sẽ tránh. Không phải hắn sợ hãi hay nhát gan yếu đuối mà hắn sống có quy tắc của hắn “người không phạm ta ta không phạm người.”

Không trì hoãn tại nơi này thêm nữa, Kỳ Phong bước nhanh di chuyển vòng qua vòng lại mấy con đường khác, lúc này hắn mới cảm thấy an tâm một chút là không có người sẽ đuổi theo hắn, bây giờ Kỳ Phong mới có tâm tình nhìn ngắm xung quanh.

Đi dạo một vòng hắn mua được thêm một ít hoá phù cùng bạo phù cấp thấp ở quầy hàng của mấy vị tán tu cùng một Đan đỉnh nhỏ kèm hỏa thạch. Kỳ Phong biết hắn không phải thuộc hỏa linh căn nên muốn học luyện Đan là cỡ nào khó khăn nhưng nếu có thời gian hắn cũng muốn đi thử một chút biết đâu có thể luyện chế ra Đan dược.

Thật ra Kỳ Phong hắn cũng không phải muốn mình trở thành một luyện Đan Sư được người người biết đến mà chỉ là vì muốn thử đi luyện

chế những Đan Phương phụ thân truyền lại, một phần cũng là vì tài nguyên tu luyện của hắn qua ít cũng chính vì vậy hắn căn bản không có sự lựa chọn mà bắt buộc bản thân hắn phải không ngừng cố gắng.

Hắn không có người thân, ở thế giới này Kỳ Phong hắn là người cô độc chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình không ngừng cố gắng, dù vậy Kỳ Phong vẫn luôn lạc quan, đây là thế giới tu chân cường giả vì tôn thì sao chứ, Kỳ Phong hắn cũng không sợ. Hắn chỉ sợ bản thân một đường đi tới quá mức thuận lợi sẽ làm hắn ỷ lại mà thôi, con đường đại đạo thăng thang phải trải qua sóng gió người ta mới thật sự trưởng thành không phải sao.

Đi được một lúc thì hắn thấy phía trước bị một nhóm người tụ tập ồn ào cản trở lối đi. Tu sĩ sao lại để mất hình tượng như vậy nhỉ?

“Xin hỏi đạo huynh phía trước xảy ra chuyện gì sao lại có đông người tụ tập như vậy.” Kỳ Phong là muốn đi về phía trước chỉ là không biết phía trước có chuyện gì xảy ra nên kéo một người đi ngược về phía hắn hỏi, hắn thật sự không muốn quay lại đường cũ vì có khả năng lại phải giáp mặt với cái tên họ An phiền phức mà hắn chạm mặt kia.

“Vị bằng hữu này phía trước là đệ tử Dịch Thần tông đang tranh chấp vật phẩm với người của An gia nha, An gia là một trong tứ đại gia tộc, tán tu như ta và người không có khả năng chọc tới tốt nhất bằng hữu người đừng có dây vào mà mau tránh đi đi, ta không nói với người nữa ta cũng phải đi rồi.

Kỳ Phong ôm quyền đa tạ, Kỳ Phong hắn không cần biết gia tộc họ An mạnh đến đâu lại có thể làm mưa làm gió dưới chân Dịch Thần tông như vậy, hắn là không thích người họ An, họ An tứ đại gia tộc thì hay lắm sao mà đi gây chuyện khắp nơi, nếu vậy cũng thôi đi đã vậy giờ còn gây chuyện với sư huynh đệ đồng môn của hắn hắn nhất định phải qua đó xem sao mới được.

Thì ra cả đám người rảnh rỗi đứng xem hai nữ tử tranh chấp một con Linh thú. Nghe mọi người bàn tán thì hai vị nữ đệ tử này đều cùng nhìn trúng con linh thú kia nhưng không ai chịu nhường ai nên mới xảy ra tranh chấp.

Phía sau hai vị nữ đệ tử này còn có nhiều người cường đại như vậy vây quanh mà vẫn để cho hai người này náo loạn, mà trong hai vị cô nương này có một người hẳn biết, không phải ngũ sư tử La Giai Ân thì còn có thể là ai.

Đây cũng không phải việc Kỳ Phong hẳn có thể giải quyết, tốt nhất hẳn nên rời khỏi đây thì hơn, chỉ là việc của con gái cứ để họ nháo hẳn cũng không không muốn tiếp tục ở lại đó xem náo nhiệt nên quay người rời đi.

Đi được một đoạn hẳn bỗng nghe thấy tiếng nói quen thuộc truyền đến: “Muội muội náo loạn ở đây là có chuyện gì?” Kỳ Phong không ngờ thực lực tên họ An đó lại mạnh như vậy, dùng thời gian một khắc phá vỡ không gian giam cầm của hẳn, phải biết rằng thực lực hiện tại của hẳn đã là rất mạnh vậy mà tên họ An có thể dễ dàng thoát ra như vậy, xem ra hẳn nên tránh xa tên họ An này càng xa càng tốt a.

Cũng may mà hẳn vừa lúc rời đi nếu không thì đã giáp mặt rồi, người này rõ ràng cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài nhìn thấy như vậy, khả năng tu vi người này còn cao hơn Trúc Cơ sơ kỳ đi, thì ra trên đời này không phải chỉ có hẳn mới biết che dấu thực lực nha.

Kỳ Phong biết người tu chân không hề đơn giản như biểu hiện bề ngoài, người nào cũng có bí mật cần che dấu không muốn để người biết đến, Kỳ Phong hẳn cũng vậy không phải sao.

Hẳn đi rồi cũng không biết tên họ An đó sẽ giải quyết chuyện này như thế nào, với cái tính tình đại tiểu thư của ngũ sư tử lần này tên họ An lại

gặp rắc rối rồi đây. Mà đó cũng là việc của tên họ An không liên quan đến hần hẩn là suy nghĩ quá nhiều rồi đi.

.....

Hiện tại thứ Kỳ Phong hẩn thiếu chính là vũ khí phòng thân, hẩn phải nhanh chóng đi tìm nơi bán, trên đường hẩn cũng đã trì hoãn không ít thời gian rồi, ở thế giới này thực lực mạnh với hẩn thật sự còn chưa đủ, linh lực dùng nhiều rồi cũng sẽ cạn nhưng có vũ khí trong tay thì lại khác.

Kỳ Phong là người hiện đại, hẩn có suy nghĩ rất thực tế, hẩn cũng từng học kiếm pháp chỉ là không giỏi nhưng nếu chăm chỉ rèn luyện hẩn nghĩ nhất định không tệ, vì thế hẩn mới không đi Tầng Kinh Các trong tông môn tìm Kiếm Quyết, hẩn có sẵn tinh hoa mấy ngàn năm trong đầu sau phải cần thứ khác chứ.

Tìm được một nhà Bảo Khí Các Kỳ Phong không do dự bước vào, nơi này có đầy đủ từ kiếm phổ thông cho tới linh kiếm, từ không có phẩm cấp đến cấp cao gì điều có, Kỳ Phong hẩn nhìn mà muốn hoa cả mắt.

Đây là linh kiếm nha, hẩn mới thấy Kiến Huân sư huynh sử dụng linh kiếm, nơi này nhiều kiếm thế này nên thế nào lựa chọn, Kỳ Phong hẩn là muốn có một thanh linh kiếm thuộc riêng về mình nha.

Ẩn sau mũ sa là ánh mắt mở to ẩn hiện tử quang đang loé sáng. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 29: “Bách Đế Linh Thần”

Nhưng mà nhiều linh kiếm thế này làm thế nào để chọn đây, quan sát trước vậy. Kiếm là để hộ thân mà hãn cũng không phải là nữ tử nên không cần phải chọn một thanh linh kiếm quá mức xinh đẹp. Kỳ Phong thật sự nghĩ hãn nên chọn một cây kiếm có vẻ ngoài bình thường là được rồi.

Trước Kỳ Phong nhìn đến một thanh hạ phẩm linh khí trong có vẻ bình thường nhất sau đó lại tìm thêm một thanh kiếm có phẩm cấp cao hơn. Hãn nghĩ rất đơn giản chỉ là mua dự phòng mà thôi. Kỳ Phong thật ra là không nhớ thanh sắt hãn vừa mua lúc trước, không những vậy hãn còn tranh đoạt thanh sắt kia với tên họ An nào đó nữa nha.

Nhìn ngắm một lúc Kỳ Phong thấy bên trong cùng có một vật tỏa sáng lấp lánh, đi tới cầm lên nhìn kỹ thì hoá ra là một thanh trường kiếm, không những thế thanh kiếm này còn bị phong ấn trở thành một thanh kiếm hoàn toàn bình thường lại bị trộn lẫn trong nhóm linh kiếm này là sao.

Trường kiếm rất nhẹ cũng chỉ nặng bốn năm cân mà thôi, trong khi kiếm ở đây thanh kiếm nào cũng phải vài trăm cân là ít nhất. Cầm trên tay có cảm giác lạnh lẽo như kiếm đã bị chủ nhân bỏ rơi từ rất lâu rồi, nhìn thanh kiếm trên tay làm Kỳ Phong có cảm giác thân thiết như trước đây hãn đã từng thấy qua ở đâu rồi vậy.

Ảo giác có thể là ảo giác đi, hãn đến thế giới tu chân này được bao lâu chưa, linh kiếm hãn còn chưa từng tiếp xúc qua lấy đâu ra nhìn thấy thanh kiếm này.

“Không có khả năng, sao một thanh kiếm như thế này lại bị vức bừa trong góc thế kia, không phải nói thần khí ở thế giới này là bảo vật trấn tông sao, lý nào lại đem bảo vật xem như cỏ rác mà vức bừa bãi thế này.”

Cái này không phải là các người không tôn trọng bảo vật sao, “Ta cảm giác người rất thân thiết, nếu đã không có ai cần người vậy thì người theo ta đi.”

“Tiểu nhị ca thanh kiếm này giá bao nhiêu linh thạch?”

“Quý khách không chọn thêm linh khí khác ạ, hai thanh kiếm quý khách chọn điều là kiếm thường mà thôi ngài có chọn thêm không ạ.” Hẳn là quan sát người này từ lúc bước vào tiệm đến giờ lâu như vậy mà chỉ chọn hai thanh kiếm hạ phẩm, hẳn nghĩ người này nhìn khí chất cũng không tệ sao mắt nhìn lại kém thế.

Kỳ Phong nghe tiểu nhị nói vậy mới giật mình nhìn xem những người xung quanh cũng đang lựa chọn linh khí như hẳn, không ai nhìn thấy sự khác thường từ thanh kiếm trên tay hẳn sao, không lẽ chỉ có mình hẳn nhìn ra thanh kiếm trên tay có điểm đặc biệt.

Kỳ Phong không biết tròng mắt của hẳn từ khi chạm đến thanh sắt kia đang không ngừng biến đổi sang màu tím và cũng chỉ có hẳn mới có thể nhìn thấy bốn chữ “Bách Đế Linh Thần” trên thanh kiếm mà thôi.

“Bách Đế Linh Thần” bốn chữ này có ý nghĩa gì hẳn là không biết, nhưng Kỳ Phong biết hẳn là muốn thanh trường kiếm này.

Nói không cần với tiểu nhị, hỏi giá rồi trả tiền, có bảo vật ai mà không muốn thì đó mới là người ngu, Kỳ Phong trả hai trăm hạ phẩm linh thạch cho hai thanh kiếm mà một thanh được cho là hạ phẩm rồi rời đi Bảo Khí các, thì ra linh kiếm hạ phẩm thôi mà cũng đắt như vậy nha. Mà cũng phải thôi, kiếm do linh khí sư luyện chế có cái nào không đắt cơ chứ.

Rời đi Bảo Khí các nhìn sắc trời cũng không còn sớm, có lẽ nên đến trước điểm hẹn chờ các sư huynh thôi, xem nhiều hẳn có chút nhàm chán rồi.

Tìm một góc khuất thay đổi diện mạo, bỏ đi áo bào trắng bên ngoài, trút đi mũ sa hẳn lại trở về làm đệ tử ngoại môn có tu vi thấp kém nhất Dịch Thần tông.

Đi một đoạn mới sức nhớ, ha...hẳn là không biết đường nha, vì tránh cái tên họ An nào đó nên hẳn đã đi loạn, bây giờ thì hay rồi hẳn không biết mình đang ở đâu a.

Kỳ Phong nghĩ bây giờ tìm đường trở về đường chính có khả năng sẽ gặp lại cái tên họ An nhưng hẳn không sợ, thay đổi diện mạo giờ cũng không ai có khả năng nhận ra hẳn đi.

Tự tin lần dò tìm trở về đường cũ Kỳ Phong đúng là chạm phải cái tên họ An thật. Kỳ Phong vẫn bình tĩnh bước đi qua xem như không có chuyện gì xảy ra giữa hai người nhưng mà ông trời thật không hiểu thấu lòng người mà.

Tên đệ tử Dịch Thần tông kia, người đứng lại đó.

“Ách...Cái tên An Sương Lâm âm hồn bất tán này trên đường có biết bao nhiêu người qua lại sao người không gọi họ lại gọi ta làm gì”, Kỳ Phong cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi mắng thăm.

Nghĩ trong lòng như thế thôi chứ bây giờ trước mặt cái tên họ An này với tu vi của hẳn chỉ là Luyện Khí một tầng hậu kỳ con tép riêu mà thôi hẳn nào dám lờ đi đành phải ép mình đổi giọng trả lời: “Vị đạo huynh này, người gọi ta sao?”

“Đúng người ta gọi chính là người.” An Sương Lâm hẳn thật sự phẫn nộ, hẳn hôm nay ra đường là không coi ngày hay sao mà toàn gặp chuyện

không may, An Sương Lâm hẳn từ trước đến nay đã bao giờ chịu thua thiệt lớn như vậy, gặp phải cái tên đội mũ bạch sa đúng là hẳn xui xẻo quá mà, hẳn nhất định phải tìm được cái tên đó bắt được hẳn nhất định dạy dỗ một phen để cho tên đó biết thế nào là chọc giận hẳn.

Kỳ Phong không biết suy nghĩ trong lòng cái tên họ An này nếu không hẳn sẽ nói “còn chưa biết là ai dạy dỗ ai đâu nha.”

Kiểm chế âm thanh đến mức thấp nhất, “xin hỏi đạo huynh gọi ta là có chuyện gì?” Kỳ Phong hỏi cũng không cung kính, hẳn mặt ngoài dù tu vi thấp kém nhưng dù gì cũng là đệ tử Dịch Thần tông làm sao phải sợ tên họ An này chứ, còn nữa đây là địa bàn của Dịch Thần tông Kỳ Phong hẳn mới không sợ đâu.

“Người đi từ bên kia sang có nhìn thấy cái tên mặt áo bào đội mũ sa trắng không?”

Cái tên dở hơi này ở đây có cả ngàn người mặt đồ trắng đội mũ sa trắng, hẳn cứ tìm người như vậy tìm tới năm sau luôn đi. “Có a, ta từ đường bên kia sang đây, ta là thấy hẳn đi hướng ngược lại nha.” Kỳ Phong vui vẻ chỉ đường, “cho người đi tìm, cho người đi hỏi đường ta hừ..”

“Được rồi người đi đi”

“Xì ra lệnh cái gì mà ra lệnh hẳn mới không thèm chấp, đã bị hẳn chinh như vậy còn dám đi tìm hẳn, cái tên họ An này đúng là không biết trời cao đất dày mà, không hiểu hẳn làm là làm sao sống được đến tận bây giờ nữa.”

Nghĩ thế thôi chứ Huỳnh Kỳ Phong hẳn cũng biết tên họ An cũng không phải là người dễ chọc, hẳn hiện tại là cần đi nhanh rời khỏi chỗ này vì ai biết cái tên họ An đó đến lúc nào thì thông minh trở lại biết mình bị lừa quay về tìm hẳn tính sổ chứ.

Đệ là Kỳ Phong sư đệ phải không, Kiến Huân sư đệ có nhờ ta trên đường nhìn thấy đệ thì đưa đệ đi gặp đệ ấy, Kiến Huân tìm đệ lâu rồi đệ ấy nói đệ mới lần đầu đến đây sợ đệ bị lạc đường.

Chưa kịp nhất chân rồi đi Kỳ Phong đã gặp được đồng môn sư huynh, nhìn ra người này mặt đồng phục nội môn đệ tử Dịch Thần Tông tu vi lại là Trúc Cơ sơ kỳ, dù sao hẳn cũng phải đi gặp Kiến Huân sư huynh đi theo người này hẳn đỡ phải mò đường nữa rồi nên đáp ứng đi theo. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Chém Giết Trúc Cơ Kỳ

Đi theo vị sư huynh nội môn đệ tử cùng tông môn Kỳ Phong cũng không nghĩ nhiều. Nhưng càng đi hẳn càng cảm thấy có gì đó không đúng, đây hẳn không phải đường đến điểm hẹn với Kiến Huân sư huynh mới phải, vì cái gì vị sư huynh này lại đưa hẳn đi đường này, đây căn bản cũng không phải là đường tắt.

Đường đi càng ngày càng vắng, Kỳ Phong bắt đầu đề cao cảnh giác cho đến khi nhìn thấy phía trước là rừng cây âm u. Huỳnh Kỳ Phong đến bây giờ mà còn không biết hẳn là trúng kế rồi thì hẳn mới đúng là kẻ ngốc.

Ngoài mặt Kỳ Phong vẫn làm như không biết gì nhưng bên trong lại bắt đầu đề phòng, hẳn không biết người này giả mạo truyền tin dẫn dụ hẳn đến đây cuối cùng là muốn làm cái gì.

Bình tĩnh phân tán sự chú ý của vị sư huynh giả mạo này, Kỳ Phong hỏi: “Sư huynh cùng Kiến Huân sư huynh hẹn nhau ở đây sau?”

“Không phải ta mà là sư đệ, rất nhanh thôi sư đệ sẽ gặp đệ ấy, ta đã truyền tin cho đệ ấy, bây giờ để ta tiễn đệ đi trước.”

“Ách... không chờ Kiến Huân sư huynh đến rồi cùng đi một lượt sau, mà sư huynh xuất kiếm ra làm gì nha, ta cũng không muốn cùng phi kiếm với người lạ a.”

Vừa nói Kỳ Phong vừa lùi lại giữ khoảng cách với vị sư huynh này.

“Ta không biết ngươi là ngây ngô thật không biết hay là giả ngây ngô không biết ta là muốn giết ngươi.”

“Ngạc nhiên chưa, không tiếp tục trang làm sư huynh ta nữa sao, ngươi muốn diễn ta lại tiếp tục diễn với ngươi a.”

Kỳ Phong hẳn không ngốc, người này từ đầu đã không nói tên cho hẳn biết vì nếu là Kiến Huân sư huynh nhờ tìm hẳn thì ít nhất cũng phải xưng danh bởi vì đó là phép lịch sự tối thiểu còn người này rất không kiên nhẫn muốn kéo hẳn đi ngay.

Ngoài ra người này còn không biết Kiến Huân sư huynh cho hẳn Truy Tung Hạc vậy thì ở đâu ra sư huynh sợ hẳn bị lạc đường cơ chứ.

Lại nữa vị sư huynh giả mạo này có lẽ nghĩ rằng Huỳnh Kỳ Phong hẳn thực lực là quá yếu đi nên không thể cảm nhận được sát khí từ trên người hẳn phát ra mà không thềm thu liễm sát khí.

Thật ra cái làm Kỳ Phong lo lắng nhất là tên này biết Kiến Huân sư huynh thân cận với hẳn nên mới lợi dụng huynh ấy đến dẫn dụ hẳn, nếu như tên này muốn đối phó với hẳn thì cũng thôi đi nhưng động đến người bên cạnh Kỳ Phong hẳn là không thể được.

Kỳ Phong đến thế giới này người duy nhất hẳn biết đến và là người quan tâm chăm sóc khi hẳn trúng độc còn giúp đỡ hẳn nhiều như vậy cũng chỉ có vị sư huynh này, nếu tên gia hỏa này dám làm tổn thương huynh ấy dù chỉ một sợi tóc hẳn nhất định sẽ không bỏ qua.

“Ngươi...đi chết đi.” Không chịu nổi sự khiêu khích của Kỳ Phong nên lập tức động thủ, chỉ là con tép riu mà thôi cũng dám làm càn trước mặt hẳn.

Linh lực phá không mà tới. “Thật mạnh, không ngờ tu vi của Trúc Cơ tu sĩ lại mạnh như vậy, may mà hẳn vận linh lực đề phòng nên tránh kịp.”

Đây lạc suy nghĩ trong đầu Kỳ Phong.

Không có thời gian nghĩ nhiều Kỳ Phong đồng thời xoè tay ra, thanh linh kiếm hần nhìn thấy đầu tiên ở Bảo Khí các xuất hiện trong tay hần, rút linh lực cùng lúc vạch một đường đánh thẳng về phía tên Trúc Cơ giả mạo sư huynh kia.

“Ah...vì cái gì...người không phải là Luyện Khí sơ kỳ sao, vì cái gì lại mạnh như vậy?” Tên này lại có thể làm hần bị thương.

Lúc đầu hần không đồng ý nhận nhiệm vụ này, lấy hần Trúc Cơ kỳ đi giết một tên luyện khí sơ kỳ đúng là vũ nhục hần, nhưng đây là lệnh của chủ thượng hần không thể không tuân, nhưng hần sai rồi, chủ thượng cũng sai rồi. Người chủ thượng muốn giết không hề đơn giản.

“Sai một tên Trúc Cơ kỳ đi giết một tu sĩ mới bước vào Luyện Khí kỳ. Người sai người giết ta thật đúng là quá coi trọng ta mà.” Kỳ Phong nói.

“Hộc...không được vũ nhục chủ thượng của ta, ta muốn giết người.”

“Muốn ta chết vậy trước khi giết ta, người cũng phải nói cho ta biết lý do vì sao muốn giết ta chứ, ta không muốn chết một cách không minh bạch nha.”

“Vì người chọc phải người người không nên chọc cho nên người đáng chết.” Nói chưa hết câu hần đã chém tiếp một kiếm mang theo cuộn cuộn linh lực đánh về phía Kỳ Phong.

Buồn cười, Kỳ Phong hần đến thế giới này không bị thương cũng là bệ quang tu luyện, người hần tiếp xúc có mấy ai hần có khả năng đi trêu chọc người ta cơ chứ.

“Người này biết hần che dấu thực lực, lại còn muốn giết hần, đối với kẻ thù Kỳ Phong tuyệt đối không nhân nhượng, người này hần không thể

để lại.”

“Hừ đã như vậy người muốn giết ta, vậy cũng đừng trách ta.”

Nghĩ như vậy nên Kỳ Phong cũng không chần chừ cùng chém ra một kiếm, một kiếm này mang theo linh lực bàn bạc ẩn trong đó là một tia tử khí.

Kỳ Phong hẳn là muốn lập tức giết chết người này tránh để bị tên sư huynh giả mạo này truyền tin ra ngoài làm lộ bí mật của hắn.

Linh lực bàn bạc chạm vào nhau nổ vang, không dừng lại ở đó tử khí một đường đánh thẳng về phía Trúc Cơ tu sĩ, Trúc Cơ tu sĩ không có cơ hội kêu lên một tiếng đã là không còn hơi thở.

Không có thời gian lục soát tên này, cuốn lên túi trữ vật, đánh ra một cái hỏa phù hỏa thiêu thi thể xoá sạch dấu vết hắn lập tức rời khỏi hiện trường.

Kỳ Phong biết nơi này không xa phường thị, hắn làm ra động tĩnh quá lớn phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Vận linh lực đến cực hạn Kỳ Phong lập tức lao đi.

.....

Nửa khắc sau tại nơi Kỳ Phong rời khỏi có hai nam nhân mặt áo bào trắng cùng lúc xuất hiện.

Một người trong đó nói: “Theo dấu vết còn để lại người này hẳn là người chúng ta cần tìm.”

Kỳ Phong đi vội nên không biết một kiếm kia của hắn đã để lại trên mặt đất một vết cắt dài kèm theo tử khí tức nhàn nhạt còn chưa tiêu tán hết.

Kỳ Phong vì biết khả năng rất nhanh cường giả sẽ kéo tới nên chỉ kịp hoá đi thi thể mà bỏ qua chi tiết nhỏ này nên mới bị hai người này nắm bắt được.

Hai nam nhân sau khi tra xét qua lập tức đuổi theo hướng Kỳ Phong ly khai.

Chỉ là hiện tại Kỳ Phong cũng đã thu lại khí tức tử khí nên hai người này có đuổi theo cũng không lần ra được hãn.

Kẻ muốn giết chết Kỳ Phong là ai, có lai lịch như thế nào Kỳ Phong không biết, hãn đến thế giới này gần hai năm thời gian nhưng người hãn biết cũng không nhiều, hãn cũng chưa từng gây ra động tĩnh gì vì sao có người lại muốn giết hãn, còn phải dùng cao thủ đến giết hãn tức người này là thật muốn Kỳ Phong hãn phải chết.

Nếu Kỳ Phong hãn thật sự chỉ là Luyện Khí kỳ tu vi vậy hãn là có mấy cái mạng đến cho người này chém giết.

Chỉ là người phía sau màn còn không biết Kỳ Phong hãn cũng không như vẻ bề ngoài yếu đuối đến như vậy, người này đến bây giờ có lẽ đang nghĩ rằng Kỳ Phong hãn hãn là đã bị hạ sát thủ rồi đi. Người sai khiến này thật sự cũng là quá độc ác.

Bay đi một đường khá xa, lấy ra Truy Tung Hạc có khí tức của Kiến Huân sư huynh, rót vào một tia linh lực truyền đi, Kỳ Phong cùng lúc lập tức lao theo.

(Vì không có nhiều thời gian nên ta thêm chương cũng không có trình tự cùng thời gian nhất định, vì sau khi viết xong còn phải kiểm tra lỗi cùng chỉnh sửa khá mất thời gian nên có một số chương ta sẽ chèn thêm ảnh minh hoạ và có chương không có vì thêm ảnh minh hoạ sẽ mất thêm một đoạn thời gian nữa, chỉ hy vọng các vị bằng hữu xa gần thích và đọc truyện của ta không trách ta là được. Nếu bằng hữu nào muốn xem Tu Chân Chi

Giới chương mới và nhanh nhất thì vào blog kyphonglai của ta, vì ta cập nhật ở blog trước rồi mới đưa lên webtruyenonline nha. Thân :)" Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Nam Nhân Này Cũng Quá Tuán Mỹ Đi

Sau khi Kỳ Phong giải quyết tên giả mạo sư huynh dẫn dụ hãn ra khỏi Dịch Thần phường thị với ý định giết chết hãn kia xong cũng đồng thời xoá sạch dấu vết lập tức dùng Truy Tung Hạc đi tìm Kiến Huân sư huynh.

Kỳ Phong không biết tên sư huynh giả mạo có thật sự truyền tin gì cho Kiến Huân sư huynh hay không thì hãn không biết, nhưng hãn cần ngăn chặn lại trước khi sư huynh đến điểm hẹn.

Mặt dù tên Trúc Cơ đã bị Huỳnh Kỳ Phong hãn giết chết nhưng động tĩnh lúc đó thật sự không nhỏ, chắc chắn sẽ đưa tới không ít cường giả, để tránh phiền phức không cần thiết hãn vẫn là nhanh chóng tìm ra Kiến Huân sư huynh trước tiên.

Kỳ Phong cũng không để cho tên sư huynh giả mạo đó có cơ hội truyền tin ra ngoài, trước đó hãn cũng đã kịp dùng thần niệm quan sát xung quanh không còn có ai khác nên chắc chắn tên đó hành động một mình.

Mà cũng phải thôi, đối phó với hãn chỉ là tên tép riêu Luyện Khí một tầng thì cần gì phải phái nhiều người tới chặn giết hãn cơ chứ, vì nếu hãn chỉ là tên Luyện Khí một tầng vậy dùng tu sĩ mạnh hơn hãn một chút thôi cũng đủ giết chết hãn rồi, đáng tiếc hãn không phải a.

Có vẻ như thời gian tới Kỳ Phong hãn nếu có ra ngoài hoạt động cần phải dịch dung thật kỹ mới có thể tự do hành động rồi.

Kỳ Phong hãn cảm thấy thật sự là khó chịu, kẻ địch trong tối trong khi hãn ở ngoài sáng, mà Kỳ phong cũng tự nhận hãn chưa từng đi triều chọc lý

do vì sao lại xuất hiện kẻ muốn giết hãn Kỳ Phong thật sự không cách nào lý giải?

....

Nắm bắt được khí tức của Kiến Huân sư huynh, dùng thần niệm quét qua thì là gần cổng vào Dịch Thần phường thị. Kỳ Phong không nghĩ tới sư huynh đến điểm hẹn sớm hơn hãn dự đoán, có lẽ là ở chờ Kỳ Phong hãn đi.

Thu lại Truy Tung Hạc, thả chậm lại tốc độ, chỉnh lại đạo bào lúc này Kỳ Phong mới nhẹ nhàng thở ra bình thản đi đến chỗ hẹn với Kiến Huân sư huynh.

Nơi cổng vào có khá đông tu sĩ đang tụ tập chuẩn bị rời đi nên hãn cũng không lo mình bị phát hiện.

“Kỳ Phong đệ tới rồi, không thấy đệ đâu làm huynh lo quá, mọi người có việc nên đã về tông môn trước rồi, chúng ta cũng nên trở về thôi trở về thôi.”

“Ah...sư huynh không hỏi hãn vì cái gì lại đến chậm như vậy sau? Nhưng hãn cũng nên lấy lí do gì đó giải thích một chút.” Kỳ Phong nghĩ.

“Để sư huynh chờ lâu rồi, đệ là bị lạc đường ạ.” Kỳ Phong ngại ngùng nói nhỏ.

“Sư huynh cũng đoán là như thế.” Kiến Huân cười nhìn biểu hiện của tiểu sư đệ nhà mình trong mới đáng yêu làm sao.

“Hả...tin rồi, huynh ấy thật sự tin hãn lạc đường mà không phải vì vấn đề khác.” Ah...mà lúc đầu hãn thật đúng là lạc đường thật mà, hãn cũng đâu có nói dối đâu a.

Kỳ Phong nhẹ nhàn thở ra, hẳn là một đường lo lắng cho huynh ấy, may mà sư huynh vẫn an toàn ở đây vậy là hẳn yên tâm rồi.

Hai sư huynh đệ đang chuẩn bị lên phi kiếm rồi đi thì thấy hai thanh phi kiếm đang từ xa bay vụt tới hạ.

Từ trên phi kiếm bước xuống hai nam tử vận áo bào trắng đẹp tựa tiên nhân. Kỳ Phong lăm bắm thật là loá mắt.

Kỳ Phong nhìn thì phát hiện ra một người trong đó hẳn biết tới đó chính là Diệp Lạc Thần đại sư huynh, người đồng hành cùng đại sư huynh hẳn không biết nhưng nam nhân này thực lực hẳn là nhìn không thấu.

Chỉ nhìn thoáng qua rồi lập tức cúi đầu, có phải hẳn nghĩ nhiều rồi không, tại sau hai người này đến cùng phương hướng nơi hẳn vừa li khai, nếu thật như vậy thì cũng quá nhanh rồi đi, không bị phát hiện ra cái gì đó chứ, cũng may tốc độ hẳn nhanh nếu không có phải thực lực mà hẳn che dấu sẽ bị lộ rồi không.

Không có khả năng hẳn sẽ bị phát hiện, hẳn hẳn là sử lý tên đó rất sạch sẽ đảm bảo không để lại dấu vết mới đúng, kể cả túi trữ vật của tên Trúc Cơ cũng bị hẳn tiện tay ném vào không gian vì vậy hẳn cần không có khả năng bị phát hiện.

Thập phần bình tĩnh, dù là lần đầu giết người nhưng đó là người muốn giết hẳn, không lẽ người ta muốn giết hẳn hẳn lại phải đứng im đưa cổ mặt người chém giết.

Kỳ Phong nghĩ nếu thật sự xảy ra việc tương tự hẳn vẫn sẽ chọn sử lý người đó.

Kết thúc mạch suy nghĩ, như cảm nhận được có ánh mắt quét về phía mình Kỳ Phong nâng đầu, bình tĩnh nhìn qua.

“Ah...là người đi cùng Diệp đại sư huynh mà. Hẳn cũng đâu có quen người này đâu nha, sau lại cười với hẳn.

Kỳ Phong không biết Tiết Mộ Bạch là hiếu kỳ vì cái gì cái tên họ Diệp cứ chú ý đến vị tiểu bằng hữu có tu vi thấp kém Dịch Thần tông kia nha. Thú vị ha ha thú vị thật.

Nhưng sau càng nhìn hẳn càng cảm thấy vị tiểu bằng hữu này hình như hẳn đã gặp ở đâu rồi.

Tiết Mộ Bạch còn không biết hiện tại tâm trạng Kỳ Phong cũng giống như hẳn vậy.

Bất tri bất giác khi nhìn thấy vị người này Kỳ Phong nghĩ hẳn dường như đã gặp qua ở đâu rồi nhưng tạm thời không nghĩ ra được.

Kỳ Phong hẳn là người có trí nhớ cực tốt, hẳn đã gặp qua là không bao giờ quên nhưng bây giờ lại không nhớ được người này là ai, mà người này lại đi cùng Diệp đại sư huynh, có thể cùng đại sư huynh xuất hiện có lẽ là bằng hữu Diệp đại sư huynh, nam nhân này cũng quá tuấn mỹ đi.

Hai nam nhân tuấn mỹ đứng chung một chỗ trong đám người thật sự là nổi bật, đúng là muốn làm mù mắt hẳn mà, tranh thủ hai người nọ đang quan sát xung quanh Kỳ Phong không ngại nhìn họ nhiều một chút.

Aiz...cái thế giới này sao có thể sinh ra nhiều người đẹp như thế không biết, đã đẹp trai rồi thì cũng thôi đi tu vi lại còn cao như vậy, ông trời thật bất công quá mà.

Nghĩ thì nghĩ vậy thôi chứ nếu như không nhìn thấy vị sư huynh này thì cũng coi như thôi đi, đã nhìn thấy hẳn vẫn là nên gật đầu với người này coi như chào hỏi.

Kỳ Phong thật ra không nhận ra cũng phải vì đây là vị ngồi trong trà lâu cùng hãn chỉ là người ta ngồi trên tầng hai phòng bao có thể quan sát hãn mà hãn thì không nhìn thấy người ta mà thôi, người ta lại còn cố tình thả ra khí tức thần niệm liên tục quan sát hãn chỉ là Kỳ Phong hãn hiện giờ còn không nắm bắt được mà thôi.

Diệp Lạc Thần không nghĩ một đường đuổi theo khí tức người đó đến đây lại mất đi dấu vết. Đáng tiếc không thể tìm ra tung tích của người đó nhưng chí ít hãn có thể biết được người đó nhất định ở rất gần.

“Mộ Bạch đi thôi.” Diệp Lạc Thần nói với Tiết Mộ Bạch.

Tiết Mộ Bạch nhìn về phía Kỳ Phong với vẻ tìm tòi nghiên cứu rồi cũng nhanh chóng ly khai.

Còn Diệp đại sư huynh hình như không phát hiện ra hãn, từ đầu đến cuối cũng không thấy nhìn lấy hãn một lần, hãn chỉ là ngoại môn đệ tử có tu vi thấp bé người ta không nhớ đến hãn cũng phải, hãn bỗng nhiên có cảm giác chua xót không giải thích được.

Trong lòng khó chịu nhìn theo hướng hai vị sư huynh ly khai Kỳ Phong thật muốn ngay lập tức rời khỏi nơi này. Không nghĩ nhiều nữa, cùng Kiến Huân sư huynh bước lên phi kiếm nhanh chóng trở về tông môn.
Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Lôi Nguyên Công Pháp

Một đường phi kiếm Kỳ Phong vì có tâm sự nên không nói gì với Kiến Huân sư huynh mà là lựa chọn trầm mặt. Kiến Huân tựa hồ cũng cảm nhận được tiểu sư đệ của mình có tâm sự nhưng tiểu sư đệ không nguyện ý nói ra, hẳn cũng không thể làm bộ mặt dày đi hỏi. Hẳn là tôn trọng sự riêng tư của tiểu sư đệ nhà mình a.

Hôm nay có rất nhiều chuyện xảy ra Kỳ Phong cũng không còn tâm trạng tụ tập cùng các vị sư huynh, tạm biệt Kiến Huân sư huynh hẳn tự mình đi về hướng Đan Phong.

Trở lại tiểu phòng đánh lên cấm chế Kỳ Phong mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Thả người xuống giường lúc này Kỳ Phong mới có thời gian suy nghĩ về những gì xảy ra.

Hôm nay nếu như hẳn không lợi dụng tử khí thì không có khả năng dễ dàng giải quyết tên Trúc Cơ đó nhanh như vậy mà phải là một hồi chiến đấu cùng đổ máu, đừng nói động tĩnh lớn đưa tới người khác chú ý mà ở hẳn tu vi cực lực áp chế trước mặt người khác cũng sẽ bị bại lộ lúc đó hẳn nhất định không thể giải thích với tông môn vì cái gì tu vi hẳn lại cao như vậy. Cũng may mà hẳn ngay lập tức làm ra quyết định xử lý nhanh tên cái kẻ muốn giết hẳn. Kỳ Phong nghĩ đến đây thôi đã thấy sợ rồi.

“Nhưng ai là người muốn hẳn chết như vậy, hẳn chưa từng gây thù chuốc oán với ai a.”

Nghe tên Trúc Cơ tôn xưng người đứng sau màn, người thật sự muốn giết chết hẳn là chủ thượng, rõ ràng người người này theo dõi hẳn, người có

thể làm cho một Trúc Cơ tu sĩ đi làm việc cho mình vậy có thể khẳng định người này thực lực hẳn là rất cao đi.

“Là ai, là ai có thể sai khiến một Trúc Cơ tu sĩ đến giết hẳn?”

Nếu như tên Trúc Cơ không coi thường hẳn mà ngay từ đầu đã dốc hết toàn lực thì một kiếm đầu tiên đúng là không có khả năng giết chết hẳn được nhưng cũng sẽ làm hẳn bị thương đi.

“Không nghĩ tới lần đầu tiên hẳn chiến đấu với con người lại cũng là lần đầu tiên giết người ha, thật đáng buồn.”

Không nghĩ nữa, không thể để những việc như thế này ảnh hưởng tới đạo tâm của hẳn. “Nước đến đất ngăn thôi.” Nếu cứ lẩn quẩn việc này trong lòng hẳn làm thế nào đi tu luyện, làm thế nào tăng lên thực lực, làm thế nào chống lại người trong tối.

Người trong tối càng cường đại vậy hẳn càng phải cường đại hơn, hẳn càng phải tăng lên thực lực của chính mình.

Kỳ Phong không phải là người yếu đuối, đừng nhìn vẻ ngoài tựa như cần được bảo hộ của hẳn như vậy mà lầm, “hẳn tuyệt đối không phải là người dễ bị bắt nạt như vậy.”

“Muốn giết hẳn vậy phải hỏi xem hẳn có đồng ý hay không đã.”

Bỏ lại mọi việc không vui ra sau đầu, lấy ra trận kỳ lần nữa bày ảo trận lúc này Kỳ Phong mới yên tâm tiến vào Hỗn Độn không gian.

“Chung quy Hỗn Độn không gian mới là nhà của hẳn.”

Tiểu Kim vẫn không có động tĩnh, nhìn quanh không gian một mảng màu xanh tươi tốt, Kỳ Phong lại như quên hết mọi buồn phiền.

Trở lại nhà gỗ cũng không vội kiểm tra xem hôm nay hãn đã thu hoạch được những gì từ Dịch Thần phường thị, mà lấy tới túi trữ vật thu được từ trên thân tên Trúc Cơ hãn tiện tay ném vào trong không gian.

Mở ra túi trữ vật dùng thần niệm quét vào bên trong, vậy mà bên trong còn có ba chiếc túi trữ vật khác, vật chứa đựng bên trong vẫn còn nguyên chứng tỏ tên này trước khi đến tìm hãn nhất định đã giết qua những người này mà còn chưa kịp tra xét túi trữ vật thì đụng phải Kỳ Phong hãn đi.

Dịch Thần phường thị không có khả năng chém giết vậy chỉ có thể nói tên này là chặn giết những người này đoạt bảo thôi.

Nhưng mà tính ra tên Trúc Cơ này cũng xem như giàu có, nhìn đồng linh thạch có không biết có bao nhiêu ngàn viên kia thì biết, cũng có thể những linh thạch này là từ giết người đoạt bảo mà có. Lại còn đủ loại linh phù cùng đan dược, nhưng cũng chỉ là linh phù cấp một cấp hai mà thôi.

Chuyển hết tài vật ra khỏi túi trữ vật này hãn xem đến ba chiếc túi trữ vật còn lại, cũng không có gì nhiều nhưng có một số vật làm Kỳ Phong chú ý. Có thể chính những vật này đã đưa tới họa sát thân cho họ cũng nên.

Trong số những vật tìm được trong ba túi trữ vật này có một vật làm Kỳ Phong thập phần chú ý đó chính là ngọc giản Lô Nguyên Công Pháp cái mà Kỳ Phong hiện tại đang rất cần nhưng vẫn chưa tìm được hay nói đúng hơn là thế giới hay Lô Linh Căn là cực kỳ ít mà công pháp dành cho Lô Hệ lại càng ít hơn nữa nên những ai sở hữu Lô Nguyên Công Pháp người đó tuyệt đối sở hữu bảo vật.

Ném hết mọi thứ vào túi trữ vật của mình trừ linh thạch lúc này Kỳ Phong mới chuyên tâm xem xét ngọc giản Lô Nguyên Công Pháp. Để Kỳ Phong hơi thất vọng là công pháp này cũng chỉ là Huyền giai công pháp mà thôi.

“Kỳ Phong còn không biết ở thế giới tu chân này, công pháp cao cấp nhất chính là Huyền giai nha, hãn cứ nghĩ ai cũng như hãn tu luyện Hoàng giai có lẽ thế giới này lại là một hồi xảy ra loạn thế.”

.....

Phụ phân truyền thừa hầu như là Băng hệ công pháp nên Kỳ Phong đoán Lam Thanh phụ thân hãn là Băng linh căn vì không có cho hãn công pháp linh căn khác, hãn lại là song hệ Băng Lôi linh căn, có vẻ phụ thân nghĩ hãn hãn cũng là Băng hệ linh căn giống người đi.

Thật ra đây cũng chỉ là công pháp Huyền giai hãn chỉ dùng một buổi là đã lãnh ngộ hết, ai thật đáng tiếc nếu là Hoàng giai công pháp thì thật tốt a.

“Haha...Hãn nghĩ cũng thật đẹp đi, Hoàng giai công pháp cũng không phải là rau cải trắng cho hãn đến lựa chọn a.” Tự cười nhạt một phen sau đó thu thập chính mình, trừ bỏ đạo bào thay bằng y phục thường lúc này Kỳ Phong mới cảm thấy thỏa mãn.

Nằm lên giường gỗ lấy thanh sắt mua từ chỗ vị tán tu nọ ra xem, hãn không thấy có gì đặc biệt mà sao lại kêu gọi Kỳ Phong hãn. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Đoạn Hồn Thần Binh

Thanh sắt gỉ sét cầm trên tay lại nhẹ tênh này có cái gì đặt biệt đáng chú ý đâu nhỉ, vật này vậy mà lại kêu gọi hản.

Dùng mắt thường không quan sát được gì, thả ra thần niệm cũng nhìn không thấu, Kỳ Phong không có kiên nhẫn đang định ném qua một bên thì một làn bạch quang mang theo hơi sương lạnh từ trong thanh sắt khuếch tán mà ra càng ngày càng nồng đậm bao lấy Kỳ Phong như muốn đóng băng hản lại vậy.

Kỳ Phong không ngừng dùng linh lực hộ thể. Hản chỉ sợ mình khả năng không thể chống cự thêm được bao nhiêu thời gian mà đã bị đóng băng chết đến mất.

“Đừng dùng linh lực chống lại ta.”

“Người..người là ai?” Đây là thế giới tu chân sao lại có oan hồn, đừng nhát hản thế chứ.

“Người là ai tại sao lại ẩn trong thanh sắt này?” Ách...đây không phải là oan hồn của ai nhập vào thanh sắt đó chứ.

Kỳ Phong nhất thời đề phòng, hản tu vi còn yếu nếu như bị đoạt xá hản làm sao chống trả.

“Tiểu chủ nhân vô lương tâm, để người ta tìm cả ngàn năm.”

“Hả...ta khi nào trở thành chủ nhân của người rồi hả?” cái gì mà tiểu chủ nhân, hẳn làm sao quen biết lại còn là chủ nhân của oan hồn này nha.

“Tiểu chủ nhân không cần đề phòng ta làm gì, ta là thần khí của người mà, người lại dám lần nữa quên ta.”

“Đã quen hồi nào đâu mà quên vậy trời.”

“Ngàn năm, ta lần này phải chờ đến cả ngàn năm mới tìm được tiểu chủ nhân người đó, vì bảo vệ chính mình ta đã phải tự phong ấn lại còn làm cho chính mình trong xấu xí cũ kĩ đi nữa.”

“Người là tự phong ấn có liên quan gì đến ta đâu, tố khổ với ta làm gì?” Nghĩ là nghĩ vậy thôi chứ Kỳ Phong hẳn không dại gì mà nói ra, ai biết oan hồn này tự nhiên nổi điên điều khiển kiếm đánh hẳn chứ.

“Tiểu chủ nhân ta là Đoạn Hồn mà, người lại quên ta lần nữa rồi. Từ khi tiểu chủ nhân người được sinh ra Đại chủ nhân đã dùng Đoạn Hồn Thần Bình là ta mang theo từ Linh Giới cùng một giọt huyết tinh của người kết hợp luyện chế ra ta, vì cảm ứng được khí tức của người nên ta mới thôi thúc tên tán tu nọ đem ta đến gần người a.”

Kỳ Phong mơ hồ như cảm nhận được sự quen thuộc cùng thân thiết từ thanh sắt phát ra, lúc này thì hẳn đã có thể dùng thần niệm quan sát rõ ràng.

Đoạn Hồn Kiếm đây không phải là hình đoản kiếm luôn ẩn trên ngực trái hẳn ở thời hiện đại sao.

Từ sao khi mẹ hẳn qua đời được một đoạn thời gian thì hẳn cũng phát hiện ra thanh đoản kiếm này xuất hiện trên ngực trái mình, hẳn rất sợ hãi từ đó hẳn nói với quản gia rằng mình đã lớn rồi không để cho quản gia tắm cho hẳn nữa.

“Tiểu chủ nhân không biết chứ ta cùng người là cùng thời điểm từ Hiện Đại xuyên không đến thế giới này a. Nhưng mà thật bất công, người ta bị tách ra khỏi chủ nhân cả ngàn năm đó, lúc không cảm ứng được Đại chủ nhân cùng Tiểu chủ nhân ta rất lo lắng huhu...”

Kỳ Phong từ khi xuyên không đến thế giới Tu Chân này hẳn cũng không nghĩ đến thanh đoản kiếm ẩn trong người hẳn nữa, vậy mà cũng xuyên không theo hẳn đến thế giới này.

Chỉ là xuyên không cùng lúc với hẳn nhưng lại lệch nhau cả ngàn năm, hẳn cùng lắm cũng chỉ mới xuyên đến thế giới này gần hai năm thời gian mà thôi.

“Aiz... đừng khóc trong đầu hẳn nữa có được không, thật nhức đầu quá mà.”

“Theo lời người nói như vậy thì ta sinh ra là ở thế giới tu chân này mà không phải sinh ra ở thế giới hiện đại phải không?”

“Phải nha, lúc ta có linh tính thì Đại chủ nhân đã sinh người rồi, nhưng lúc người sinh ra thể chất rất yếu do sinh non, mà thần hồn tiểu chủ nhân lại quá lớn mạnh nên đại chủ nhân dùng ta đến tách thần hồn của người ra đưa đến nơi khác nuôi dưỡng, một phần thần hồn còn lại phong ấn cùng Thần Thể của người vào trong Tử Liên Chi Hoa, tính ra cũng phải ba ngàn năm rồi đó.

“Ta già vậy sao?” Kỳ Phong đưa tay sờ lên mặt mình, đâu có hẳn mới không già a.

“Xì...” Người Thần Giới sống mấy chục vạn năm có ai chê mình già kia chứ, khinh bỉ Tiểu chủ nhân nhà mình một phen Đoạn Hồn mới nói tiếp.

“Ta được đưa theo chủ nhân, bảo vệ Thần Hồn người trải qua ngàn năm luân hồi chờ Thần Thể của người được nuôi dưỡng tốt sẽ đưa Thần Hồn người trở về, đến nay mới được Đại chủ nhân đưa về lại nơi này đó.”

“Đại chủ nhân đưa người đi cùng đón người về là phải dùng huyết tinh làm đường dẫn mà Đại chủ nhân người từ lâu lại bị thương nặng không biết...” nói đến đây nó nhất thời buồn bã.

Kỳ Phong thất thần, những gì hắn vừa nghe thấy có thật không, cái gì Linh Giới, rồi cái gì phụ thân tách Thần Hồn của hắn. Hắn không phải người là của thế giới Hiện Đại sao.

Sống ở Hiện Đại mười tám năm, đến thế giới này tính ra hắn cũng gần hai mươi tuổi lại nghe nói mình không phải là người Hiện Đại mà chỉ là linh hồn tạm gửi.

Đầu Kỳ Phong như muốn nổ tung, nói như vậy thân thể này mới thật sự là thân thể của hắn, phụ thân Lam Thanh không phải là thân sinh hắn sau.

“Vì cái gì, vì cái gì phụ thân phải hy sinh cho hắn nhiều như vậy. Người mười tám năm không có tình thân, Người ba ngàn năm chịu đựng đau đớn thà nhục thân thương tổn cũng phải bảo vệ hắn. Vì cái gì?”

Sự thật này thật sự quá lớn. Hai giọt nước mắt lăn dài trên má, cái cảm giác được mà mất này là như thế nào, tim hắn đau quá.

Trước mắt bỗng tối sầm, Kỳ Phong hoàn toàn mất đi ý thức. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Ngự Không Phi Hành

Trong mơ Kỳ Phong nhận thấy có một thanh kiếm bạch ngọc không ngừng xoay tròn tỏa ra hàn quang lam sắc, “đây là Đoạn Hồn bản thể sao, phụ thân vì hấn luyện chế đây sao, hahaha...đẹp thật.” Trong mơ là cười nhưng thực tế lại cười ra nước mắt.

Kỳ Phong không biết vì cái gì phụ thân không tiếc trả giá đại giới cũng phải bảo vệ hấn, hấn thật sự không thể chấp nhận được sự thật này, cái loại đau triệt nội tâm này có ai hiểu thấu.

Nhớ đến người nam nhân đẹp tựa thiên tiên ôm hấn vào lòng, nhớ bàn tay không còn hơi ấm sờ lên mái tóc, nhớ giọng nói ôn nhu dịu dàng quan tâm. Vì sao bắt hấn cùng phụ thân phải cốt nhục phân li? Ai có thể trả lại phụ thân cho hấn? Không thể a, người đi rồi, thật sự đã bỏ hấn mà đi rồi.

“Ahhhhh...ông trời sau lại bất công với ta như vậy?” Trong mơ không ngừng dâng lên từng đợt khóc than như ai như oán.

“Aiz...thật sự là nhìn không nổi nữa.” Nó là Đoạn Hồn Thần Binh dù cho nó có khai mở linh trí thì nó cũng chỉ là Thần Linh Khí không có khả năng giúp Tiểu chủ nhân đi xoa dịu nỗi đau, nhưng Đại chủ nhân cũng vì Tiểu chủ nhân mà hy sinh nhiều năm như vậy thôi thì cứ để Tiểu chủ nhân đau khổ một một đoạn thời gian đi.

Tốt nhất là trước dung hợp với Tiểu chủ nhân rồi hấn nói. Đoạn Hồn từ hư không hoá thành một luồng lam quang tiến vào thức hải Kỳ Phong kéo Kỳ Phong từ trong giấc mơ trở về thực tại.

Ở trong mơ Kỳ Phong nhìn thấy Đoàn Hồn biến thành một đoàn lam quang tiến nhập vào trong thức hải của hắn. Từng dòng hàn khí tỏa ra lại bị luồng tử hỏa từ ấn ký long vũ tràn ra từ ngực trái bao lấy như muốn tiêu diệt đi khí lạnh của Đoàn Hồn. Băng hỏa giao triền làm Kỳ Phong lúc nóng lúc lạnh bất thường vì chịu không nổi mà tỉnh lại.

Ngỡ ngác một lúc Kỳ Phong lúc này mới định thần lại, xem xét ngực trái thì biết ngay chuyện gì đang xảy ra.

Trước đây chẳng phải vì chưa tu luyện nên trong lúc hắn giải khai Tử Phương hộp, ấn ký hình long vũ trên Tử Phương hộp chuyển sang ấn ký lên người hắn sao, lúc đó ngực trái nóng rát như bị thiêu đốt lại được tử khí bao lấy xoa dịu, từ đó trở thành ấn ký trên ngực trái hắn đến bây giờ.

Nghĩ lại thời gian đầu khi rơi vào thế giới này hắn làm sao mà chống chọi được đau đớn cho tới bây giờ a.

Chỉ là sau này nhờ có linh lực hộ thể nên Kỳ Phong mới có thể cân bằng nhiệt hoá mà ấn ký long vũ tạo ra, không ngờ qua thời gian hắn gần như quên đi cảm giác đau đớn là gì giờ lại phải lần nữa chịu sự dày dò mà lại là hai thái cực một băng một hỏa cạnh tranh nhau. Nếu bọn chúng không hoà hợp được với nhau vậy chẳng phải hại hắn chết sao.

Tiến vào trạng thái nhập định, vận chuyển Thiên Địa Hoàng Quyết theo từng vòng chu thiên đem linh lực đến dẫn dắt băng hoá điều hoà cho nhau.

Có linh lực làm đường dẫn hai đoàn băng hỏa từ từ an tĩnh lại, lợi dụng cơ hội này Kỳ Phong tiếp tục dẫn linh lực đến bao lấy hai đoàn băng hỏa nhẹ nhàng xoa dịu như trấn an chúng, thôi thúc chúng điều hoà lại với nhau, cùng nhau chung sống hoà bình. Cuối cùng thì mọi thứ cũng an tĩnh lại.

Sau khi làm xong hết thấy Kỳ Phong cảm thấy cả người trở nên nhẹ nhàng thư thái, băng không còn quá lạnh, hỏa không còn quá nóng, Kỳ Phong thật sự chưa bao giờ thấy cơ thể hẳn lại thoải mái đến vậy. Mọi góc ngách trong linh hồn như được được gột rửa tẩy trừ. Từng dòng lam quang không ngừng tỏa ra bao lấy Kỳ Phong.

Kỳ Phong không biết đây là bước cuối cùng khi Đoạn Hồn trở về với hẳn cũng là lúc thần hồn hoàn toàn dung nhập cùng thần thể, những tạp chất lắng đọng trong thần hồn từ ngàn năm qua ở thế giới Hiện Đại dùng năm tháng thời gian gột rửa giờ đã hoàn toàn bị tẩy trừ.

Lam quang tán đi, mở mắt ra lần nữa lại là một mảnh thanh minh. Kỳ Phong biết giờ thân thể này mới thật sự hoàn toàn là của hẳn. Kỳ Phong đến thế giới này đây là lần đầu tiên hẳn có loại cảm giác nhẹ nhàng thư thái như vậy.

Nhẹ phát tay là có thể bay, chân đi có thể không cần chạm vào mặt đất. Thật ngạc nhiên a.

Ra ngoài nhà gỗ thử nhún nhẹ mũi chân Kỳ Phong nhẹ nhàng bay lên, “đây là cảm giác của thần thể sao, cảm giác không tốn nhiều linh lực đã có thể bay đây không phải là thêm một bảo mệnh, thật nhẹ, thật nhanh a.” Đây là cảm giác của Kỳ Phong vào lúc này.

Bây giờ Kỳ Phong chỉ muốn hét dài để xua tan hết mọi buồn phiền tích tụ trong lòng nhưng hẳn lại không thể làm ảnh hưởng đến tiểu Kiên tu luyện, chỉ có thể bằng vận tốc nhanh nhất đem chính mình tiêu hao đến cực hạn như vậy mới có thể giải tỏa được nỗi lòng của hẳn.

Bay một vòng quanh không gian, thì ra không gian của hẳn bây giờ lại rộng như vậy, phải rộng cả trăm cây số chứ không ít.

Đáp xuống một ngọn núi nhỏ, xung quanh ngọn núi cũng không có nhiều thực vật, có lẽ chỉ có khu vực quanh nhà gỗ mới chịu ảnh hưởng từ

dư quang của Phong Lam cầm kích thích sinh trưởng mà thôi.

Nhìn quanh khu vực này cơ hồ trống trải rất thích hợp cho việc luyện tập phi kiếm. Việc hãn có thể ngự không phi hành là một kỳ tích cũng như không gian nếu không phải vạn bất đắc dĩ hãn cũng không muốn để bị lộ ra ngoài bí mật này, hãn cũng không muốn trở thành tâm điểm khiến người khác chú ý.

Chuyện buồn nếu cứ luẩn quẩn mãi trong lòng cũng không thể giải quyết được việc gì, cái quan trọng với hãn hiện giờ là làm thế nào tăng lên thực lực.

Kỳ Phong hãn là thật muốn đi khám phá ra bí mật thân thể của mình, “nếu hãn không phải người Hiện Đại cũng không phải người Tu Chân Giới này vậy hãn rốt cuộc là ai, làm thế nào được sinh ra?”

Hiện tại kẻ muốn giết hãn còn không biết là ai, lưu lại thực lực bảo vệ bản thân mới là trọng yếu.

Việc quan trọng bây giờ là hãn cần phải biết phi kiếm. “Có thể dùng Đoạn Hồn để tập luyện không nhỉ? Hay là thôi đi, mất công nó lại khinh bỉ vì không biết phi kiếm cũng nên.”

Hiện tại Đoạn Hồn đã an vị trong thức hải hãn, Kỳ Phong cũng không muốn gọi nó ra hỏi vì có hỏi chưa chắc nó đã biết vì nó còn được chế tạo ra sau khi hãn ra đời nữa thì càng không có khả năng biết được nhiều việc như thế, hiện giờ hãn cũng vậy chỉ thể làm là việc chờ đến một ngày hãn có đủ thực lực để tự mình đi tìm lời giải đáp mà thôi.

.....

Haiz...không nghĩ nhiều nữa có thể dùng thanh kiếm hãn chém giết tên Trúc Cơ ra luyện tập vậy. Cũng chỉ có lao vào tập luyện mới làm Kỳ Phong quên đi mọi buồn phiền đau khổ mà thôi.

Thật ra phi kiếm cũng không phải là khó, chỉ khó ở chỗ giữ vững cân bằng và khống chế linh lực mà thôi.

Với thực lực của Kỳ Phong hiện giờ cao lắm cũng chỉ có thể phi hành pháp khí trong vòng vài canh giờ, nhưng Kỳ Phong hẳn mới không cần lo lắng, nếu đơn độc hành hẳn có thể ngự không phi hành, việc mất công mất sức hẳn là sẽ không đi làm nha.

Luyện tập trong không gian một tháng lúc này để Kỳ Phong vui mừng là hẳn chẳng những phi kiếm thuần thục mà ngay cả ngự không phi hành tốc độ tăng tiến cũng không ít.

Chỉ dùng vài hô hấp vận dụng thực lực lên đến tối đa hẳn đã có thể di chuyển một vòng quanh không gian, đây không phải nói theo ngôn ngữ Hiện Đại là hẳn có thể di chuyển với tốc độ ánh sáng sau.

Nếu như trước đây có người nói với Kỳ Phong rằng họ có khả năng di chuyển tức thời Kỳ Phong hẳn nhất định sẽ cho rằng người đó chắc chắn là bị điên rồi vì cái này cũng quá không chân thật đi, nhưng giờ nếu có người nói như thế với hẳn, hẳn nhất định sẽ không đi phản bác lại vì hẳn chính là minh chứng tốt nhất không phải sao.

Đây không phải làm tăng thêm cho hẳn một biện pháp bảo mệnh nữa sao. Không gian là không thể để người biết vì đây là bí mật của riêng hẳn, vì vậy nếu không phải vạn bất đắc dĩ Kỳ Phong tuyệt đối không đi dùng.

Giờ hẳn có thêm ngự không phi hành như vậy không phải là thêm một đảm bảo sao, nếu có nguy hiểm hẳn chỉ cần điểm nhẹ bước chân thì đã ra xa ngoài trăm dặm như vậy không phải hẳn sẽ có thêm cơ hội dễ dàng đào tẩu hơn sao. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Thiên Hoa Bãng Vũ

Thời gian một tháng trong không gian đắm mình trong tu luyện đủ để Kỳ Phong phần nào vơi đi nỗi thương cảm cho kiếp số của mình.

Lần đầu tiên trong gần hai mươi năm sống trên nhân thế Kỳ Phong hẳn mới có xúc cảm vui buồn lẫn lộn như thế này, vui là vì biết được thì ra ở thế giới này hẳn cũng có thân sinh phụ thân nhưng cũng buồn vì biết rằng phụ thân hẳn cũng chỉ được gặp một lần duy nhất rồi người cũng vĩnh viễn rời bỏ hẳn mà đi.

Kỳ Phong biết phụ thân hy vọng hẳn được sống, người hy sinh cho hẳn nhiều như vậy nếu hẳn không cố gắng sống tốt làm sau xứng đáng với sự thương yêu của người.

Có lẽ phụ thân cũng không mong muốn nhìn thấy đứa con thương yêu phải chìm trong đau khổ đi.

“Phụ thân, Kỳ Phong nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng cùng yêu thương của người, nhất định con sẽ trải qua thật tốt.” Nói ra những lời ẩn chứa trong lòng Kỳ Phong giờ mới cảm thấy như được phụ thân truyền thêm cho sức mạnh vậy, tinh thần Kỳ Phong cũng phần nào tăng lên.

Giữ vững tâm trí đây là Kỳ Phong nghĩ, Kỳ Phong biết khi gặp nguy hiểm không phải cứ việc bỏ chạy mới là cách tốt nhất mà phải biết học cách chiến đấu, cái hẳn thiếu chính là kinh nghiệm chiến đấu, thực tế chiến đấu của hẳn là quá ít.

Nếu có sự lựa chọn Kỳ Phong nhất định sẽ đi ra bên ngoài rèn luyện thực tế mà không phải luyện tập trong không gian, chỉ là hiện tại hẳn không có khả năng tự mình rời đi Dịch Thần tông, do hạn định tu vi từ tông môn trừ khi hẳn thật sự muốn bại lộ thực lực chân chính của mình mới rời đi ra bên ngoài nếu không tạm thời vẫn phải chọn phương pháp rèn luyện trong không gian là tốt nhất.

Thật ra tu luyện trong không gian cũng không phải là việc gì xấu, không gian có nồng đậm linh khí gấp mấy lần bên ngoài, ở trong không gian tu luyện so với tu luyện trong tiểu phòng không biết phải tốt gấp bao nhiêu.

Kỳ Phong cũng không phải đệ tử nội môn mà là đệ tử ngoại môn, nhưng hẳn may mắn được ở dưới chân Đan Phong, nơi này nguyên khí nồng đậm hơn so với những nơi dành cho đệ tử ngoại môn khác nơi có rất ít nguyên khí thì có thể được xem là thiên đường tu luyện của đệ tử ngoại môn rồi, Kỳ Phong thật ra cũng không có đòi hỏi gì hơn.

Có kinh nghiệm từ lần bị chặn giết vừa rồi để Kỳ Phong càng thêm giật mình là hẳn ngoài tầng thứ nhất Sơ Khai Chi Địa trong Thiên Địa Vân Vũ Hoàng Công Pháp ra hẳn đúng thật là không còn tu luyện một môn thuật pháp nào khác.

Không phải Kỳ Phong hẳn không có Pháp Quyết mà là hẳn nghĩ bây giờ hẳn cũng chỉ cần một môn thuật pháp là đủ rồi, nhưng không nghĩ tới trận chiến vừa rồi đúng là phải để Kỳ Phong hẳn suy nghĩ lại.

Đừng nhìn trận chiến với tên Trúc Cơ tu sĩ hẳn tỏ ra bình tĩnh nhưng thật ra thì trong nội tâm hẳn cũng có vài phần kiêng kỵ.

Một môn thuật pháp đối với Kỳ Phong hẳn như vậy đúng là chưa đủ, nhất là tầng thứ hai Áo Vân Trận, tầng thứ ba Càn Khôn Vũ, tầng thứ tư Thiên Địa Lôi trong Thiên Địa Vân Vũ Hoàng Công Pháp, một Giới Thiên

Địa này một khi còn chưa tu luyện thành vậy hẳn chỗ nào còn có thần thông, chỗ nào có thể bảo vệ được bản thân.

Suy nghĩ thông mọi việc, Kỳ Phong quyết định lựa chọn Thiên Hoa Băng Vũ trong truyền thừa từ phụ thân Lam Thanh đến tu luyện.

Vẫn chọn ngọn núi nhỏ làm chỗ tu luyện cho mình, Kỳ Phong bắt đầu bố trí kết giới, hẳn cũng không muốn mình một lần tu luyện lại đi phá nát cái không gian vất vả lắm mới có được chút sinh khí này.

Chuẩn bị xong tất cả mọi thứ Kỳ Phong tiến vào nhập định, vận chuyển Thiên Địa Hoàng Quyết theo từng vòng đại chu thiên hấp thu linh khí.

Dựa theo truyền thừa, Kỳ Phong bắt đầu ấn thủ quyết, từ lúc bắt đầu tay ấn thủ quyết còn chậm càng về sau tay ấn quyết càng lúc càng nhanh, từng tia băng khí không ngừng hình thành theo từng thủ quyết không ngừng xuất hiện quay quanh Kỳ Phong.

Đắm chìm trong tu luyện nên Kỳ Phong còn không biết thông tin về người trong quả cầu tử quang lần nữa xuất hiện, lại được giới tu chân giả truyền lưu với tốc độ chóng mặt, nhiều Đại Tông Môn cùng các đại gia tộc đều đưa ra nhiệm vụ tìm kiếm người trong quả cầu tử quang làm nhiệm vụ hàng đầu cùng rất nhiều phần thưởng được bày ra.

Có rất nhiều tu chân giả cùng tán tu nhận nhiệm vụ lao vào cuộc tìm kiếm người trong quả cầu tử quang này. Chỉ là không một ai biết người trong quả cầu tử quang này là ai, diện mạo ra sao.

Cùng lúc đó ở một ngọn sơn phong: “Nhiệm vụ không hoàn thành, Ảnh đã mất tích, xin chủ nhân trách phạt.” Người áo đen cúi đầu chấp tay cung kính nói.

“Ha...không nghĩ tới chỉ là một con chuột con nhắt thôi, các người lại để cho nó chạy thoát, đã vậy còn làm tổn thất một cao thủ.”

“Là thuộc hạ thất trách.” Người áo đen nói.

“Phế vật..”

“Đã điều tra ra được gì?”

“Thuộc hạ nghĩ tin đồn gần đây về người trong quả cầu tử quang xuất hiện là cùng thời điểm Ảnh mất tích có thể có liên quan đến nhau.” Người áo đen nói.

“Cho người một cơ hội, không cần biết người dùng phương pháp gì, tra ra chân tướng cho ta. Nhớ rõ không được để lại dấu vết.”

“Thuộc hạ lĩnh mệnh.” Người áo đen nói xong đồng thời biến mất.

.....

Năm tháng sau trong không gian nơi Kỳ Phong tu luyện là một mảnh băng lạnh, từng tia hoa băng không ngừng ngừng kết tạo thành từng đóa hoa băng. Bên trong hoa băng Kỳ Phong như thấy được cảnh băng thiên tuyết địa tung bay đầy trời như lúc hãn còn sống ở thời Hiệן Đại hãn từng được ngắm nhìn vậy.

Lại qua ba tháng theo từng thủ quyết từng đóa hoa băng không ngừng xoay tròn bay máu, tay Kỳ Phong cũng bắt đầu biến hoá theo từng thủ quyết hoa băng không ngừng phân tách thành hàng vạn cánh hoa băng nhỏ bay lượn tạo thành vòng xoáy quay quanh Kỳ Phong, Kỳ Phong biết Thiên Hoa Băng Vũ bước đầu đã định hình.

Lại tu luyện qua hơn một tháng, lúc này Kỳ Phong bắt đầu kết ấn, từng cánh hoa băng theo chuyển động tay của Kỳ Phong không ngừng bay

múa mang theo băng khí lạnh lẽo, cánh hoa băng bay múa xoay tròn cũng càng ngày càng nhanh.

Kết thúc thủ ấn cuối cùng, một chữ “phá” vang lên, hàng vạn cánh hoa băng hoá thành từng vệt lam quang phá không mà đi, cùng lúc đó là từng đợt tiếng vang không ngừng truyền đến “phốc..phốc..phốc..rắc..rắc..ầm..”

Thiên Hoa Băng Vũ hoàn toàn luyện thành.

Thở ra một hơi Kỳ Phong lúc này mới từ từ mở mắt ra, đập vào mắt hẳn là cảnh tan hoang như có cơn bão cấp mười hai vừa đổ bộ qua đây vậy.

Kỳ Phong nhớ trước khi tu luyện Thiên Hoa Băng Vũ hẳn rõ ràng là đã tạo một kết giới bảo vệ khu vực này, như thế nào một cái chớp mắt nơi này đã bị sang bằng bình địa rồi.

Lúc này thì Kỳ Phong triệt để giật mình vì uy lực của Thiên Hoa Băng Vũ. Không phải chứ, lúc kết ấn hẳn chỉ phát nhẹ tay thôi mà. Uy lực như thế này hẳn nhất định phải tiếp tục tu luyện đến độ thuần thực, không chế tùy ý mới có thể được xem là luyện thành được.

Thiên Hoa Băng Vũ thật sự uy lực quá mạnh, Kỳ Phong hẳn mới không cần dùng một chiêu đã phải rút hết một nửa linh lực của mình như vậy đâu, trừ khi gặp phải đối thủ quá mạnh nếu không hẳn vẫn muốn tiếp tục lĩnh ngộ môn thuật pháp này cùng không chế tùy theo ý muốn chính mình.

Kỳ Phong không chọn rời đi ngọn núi nhỏ mà tiếp tục ở lại nơi này tiếp tục tu luyện Thiên Hoa Băng Vũ vì nơi này dù sau cũng đã bị tàn phá.

Ngây ngốc nhìn mọi thứ xung quanh rồi tự mình lẩm bẩm “lại phải lần nữa làm kiếp con kiến rồi.” Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Xà Vương Huyền Biến Đổi

Tác giả: Phong Lai

Từ trong nhập định tỉnh lại đã là năm tháng sau để Kỳ Phong vui mừng là hẳn cuối cùng cũng đã lĩnh ngộ trọn vẹn Thiên Hoa Băng Vũ thuật pháp.

Thu thập chính mình một chút cùng tàn tích xung quanh, nhưng cũng vào lúc này phía nhà gỗ cùng khu vực Tử Hồ bỗng nhiên có biến động. Trận pháp phong ngự có dấu hiệu bị công kích.

Vì đề phòng đám động vật quấy nhiễu phạm vi tiểu Kim tu luyện cộng với việc hẳn cũng yêu thích yên tĩnh nên đã bố trí trận pháp bảo vệ vậy mà giờ trận pháp đang bị xao động dữ dội, “đây là có chuyện gì đang xảy ra, hay là tiểu Kim đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu Kim...”

Suy nghĩ thoáng qua Kỳ Phong cơ hồ hét lên rồi lập tức lao về phía Tử Hồ nhưng trong đầu luôn nghĩ, “tiểu Kim nhất định không được xảy ra chuyện, nhất định.”

Tiểu Kim từ lúc chìm vào đáy hồ đến nay đã gần hai năm thời gian mà không hề có động tĩnh gì, cứ việc cho rằng tiểu Kim xuất quan đi thì trận pháp phòng ngự cũng không có khả năng ảnh hưởng gì đến tiểu Kim mới phải, vì vậy tiểu Kim cũng không cần đi công kích trận pháp làm gì, vậy trận pháp phong ngự khả năng chỉ có thể bị lực tác động từ bên ngoài.

Kết thúc suy nghĩ cùng lúc đó Kỳ phong cũng là vừa đến bên ngoài khu vực bảo vệ Tử Hồ.

Nhìn vòng xoáy tử khí xoay quanh Tử Hồ như cơn lốc, đây rốt cuộc là làm sao. Vòng xoáy tử khí mang theo ánh vàng kim sắc này là như thế nào? Không lẽ tiểu Kim tấn cấp.

Kỳ Phong thật sự lo lắng cho tiểu Kim còn dưới đáy hồ, có lẽ cơn lốc xoáy tử khí này là do tiểu Kim làm ra cũng nên nếu thật là như vậy thì động tĩnh cũng quá lớn đi.

Nếu thật sự trận động tĩnh lớn này là do tiểu Kim làm ra vậy thì hẳn cũng không cần phải đi lo lắng nữa, vì tu vi tiểu Kim còn mạnh hơn hẳn, hiện tại hẳn có xông vào cũng không giúp được gì có khi còn ảnh hưởng tiểu Kim tấn cấp cũng nên.

“Vút...” há..hắn vừa nhìn thấy cái gì bay qua thế kia, đây chẳng phải thanh trường kiếm Bách Đế Linh Thần hẳn mua được ở Dịch Thần phường thị sao, mà quan trọng là nó tự bay về phía Tử Hồ.

“Ách... chẳng lẽ nó muốn làm hại tiểu Kim?” thời gian trước khi được mua về vì không làm cách nào giải được phong ấn trên thân kiếm nên hẳn mới vức luôn qua một bên rồi quên luôn từ đó, hôm nay nó lại một lần nữa xuất hiện là có vấn đề gì?

Đang định đuổi theo thì “ầm...” Kỳ Phong dù có trận pháp bảo vệ vẫn bị uy lực của tiếng nổ này đánh bật về phía sau ngã trên mặt đất.

Khiếp sợ vì uy lực của dòng khí lưu bạo phát vừa rồi còn làm cho đầu óc Kỳ Phong choáng váng mà không biết có một đôi chân đang từ từ tiến về phía chính mình.

“Người không sao chứ, ngã có đau không?” Cái tên tiểu tử này vẫn ngốc như vậy.

“Âm thầm mẫn người mà người này còn không biết cục diện vừa rồi là do chính hấn làm ra a.”

Một giọng nói ồm áp cùng bàn tay thon dài đưa đến trước mặt, Kỳ Phong nhất thời ngơ ngác không kịp phản ứng chỉ biết nhìn chằm chằm bàn tay đang đưa ra trước mắt này.

Định thần lại lập hấn tức đứng dậy lui về phía sau lúc này Kỳ Phong mới chú ý quan sát người trước mặt mình.

“Người là ai” Kỳ Phong nhất thời đề phòng cùng vận linh lực chờ phát động, nếu người trước mắt chủ động công kích hấn sẽ phản kích lại, Kỳ Phong hấn mới không sợ vì đây là không gian của hấn, người này ở đâu không rõ lai lịch lại bất ngờ xuất hiện trong không gian của hấn, làm sau có khả năng a.

Thấy Kỳ Phong đề phòng mình như vậy hấn cũng không trách vì nếu là hấn thì hấn cũng sẽ hành động giống như Kỳ Phong vậy mà thôi.

“Ta hỏi lại lần nữa người là ai, làm sau người vào được nơi này.” Mặt dù hấn còn không nhìn ra được tu vi của người thanh niên này nhưng Kỳ Phong hấn mới không sợ.

“Ta là ai không phải người là người rõ ràng nhất sau, chính người là người đưa ta vào đây a.”

Chỉ vào chính mình Kỳ Phong nói “ta đưa người vào đây?” Không có khả năng, hấn nếu đưa một người lớn như thế này vào không gian chẳng lẽ hấn còn không biết, nếu không phải hấn vậy người này là bằng cách nào vào được không gian, hay không lẽ là thanh trường kiếm biến thành, có khả năng đi, chỉ có như thế mới có thể giải thích đi.

Như đã xác định được người trước mặt là ai Kỳ Phong nói: “người là thanh kiếm Bách Đế Linh Thần biến thành đi.”

“Ha ha ha...Phong nhi, người xác định ta chính là thanh kiếm ngu ngốc này biến thành mà không phải là ai khác chứ?” Cho hẳn xin đi, cái gì mà từ kiếm biến thành người, mệt cho tên nhóc này vậy cũng có thể nghĩ ra a.

Nhìn thanh niên tuấn mỹ vận áo bào màu vàng kim vừa xuất ra thanh trường kiếm đang không ngừng xoay tròn tỏa sáng lấp lánh trước mắt này nhìn thì cũng chỉ lớn hơn hẳn có vài tuổi, Kỳ phong rất là nghi ngờ người này có quen hẳn không sau lại gọi hẳn là Phong nhi.

“Khoan đã, như đã nhận ra điều gì Kỳ Phong lập tức mở to hai mắt vô cùng ngạc nhiên cùng mừng rỡ.

Trên đời này ngoại trừ phụ thân đã tạ thế của hẳn ra người còn lại gọi hẳn là Phong nhi cũng chỉ có một.

“Tiểu Kim, người xuất quan đã vậy mà còn biến thành hình người.” Kỳ Phong vừa nói vừa định lao tới ôm lấy tiểu Kim nhưng lại bị một bàn tay vô hình trước ôm hẳn vào trong lòng.

“Người kích động cái gì, nói người bao nhiêu lần là không được gọi ta tiểu Kim, ta là Xà Vương Huyền gọi ta Huyền nghe rõ chưa...”

Đẩy ra người nào đó Kỳ Phong cười cười thầm nghĩ, “đây đúng là tính cách của con rắn xấu xí tiểu Kim của hẳn đây mà vậy mà giờ đã biến thành nam thanh niên tài tuấn tu vi cao thâm a”, hẳn mới không thèm chấp Huyền thì Huyền, tu vi cao thì cao cũng vẫn là con rắn xấu xí của Kỳ Phong hẳn mà.

“Rõ rồi, rõ rồi Huyền...”

“Hừ...”

“Phải rồi cái thanh trường kiếm này là thế nào với người vậy Huyền...?”

Đưa tay đón lấy thanh kiếm bạc đang tỏa ra linh quang Xà Vương Huyền trả lời: “Nó hả, sao này người sẽ biết.”

“Làm gì vậy chứ, cứ thần thần bí bí, người không biết thì nói đại không biết ta cũng đâu có cười nhạo người.” Biểu môi Kỳ Phong nói.

Xà Vương Huyền mới không thèm nói cho tên tiểu tử này biết lai lịch thanh kiếm bạc này đó, dù sau thì sau này cũng sẽ rõ “Thời gian này có chuyện gì xảy ra không?”

“Sao người lại hỏi ta như vậy?” Có rất nhiều việc cũng không phải là có thể nói hết cho Huyền nghe được.

“Vì đôi mắt của người?” Không ngờ hẳn chỉ là bề quan một đoạn thời gian vậy mà trong chớp mắt tên nhóc này cũng đã giả khai Tử Nhãn. Gặp kỳ ngộ a.

“Hả mắt ta làm sao?” Cái tên này có gì nói thẳng ra một lần không được sao, biến thành người rồi đổi tính luôn à, Kỳ Phong âm thầm khinh bỉ người nào đó trong lòng.

“Tử nhãn.” Xà Vương Huyền lẩm bẫm nói.

“Đôi mắt người chuyển sang màu tím đậm.” Tên tiểu tử này, màu mắt thay đổi cũng không phát hiện ra, nếu hẳn cứ mang đôi tử nhãn này xuất hiện ra bên ngoài Tu Chân Giới vậy cũng không biết sẽ gây nên chấn động gì đâu.

“Ah...ta đúng là không biết mà.” Âm thanh yếu ớt như có như không truyền qua Xà Vương Huyền thờ dài đưa tay vuốt tóc Kỳ Phong một cách đầy cương chiều, vẫn là cái biểu cảm này đáng yêu nhất.

“Được rồi Phong nhi không cần phải lo lắng, ta đã giúp người tạm thời ẩn đi tử hãn nhưng nếu như tìm được Châu Linh Quả là loại quả hình tròn màu trắng hồng mà thế giới này gọi Bạch Quả, quả này không có tác dụng nhiều với người tu chân nhưng cũng rất khó tìm lại có tác dụng rất lớn đối với mắt của người nên khi nhìn thấy người nhất định phải hái nó cho ta ta cần luyện chế Châu Linh Đan cho người thay đổi màu mắt.”

“Ta biết rồi.” Vẫn cứ thích nói nhiều như vậy mà không chịu thay đổi gì cả, “mà hãn đôi mắt thật sự có màu tím sau.”

“Sau khi xong việc của người ta phải trở về trong tộc một chuyến” như sợ Kỳ Phong lo lắng Xà Vương Huyền nói tiếp, “ta rất nhanh thôi sẽ quay trở lại tìm người.”

“Đã biết.” Kỳ Phong cúi đầu nói nhỏ.

“Trên người người có Huyết Ấn của ta, cho dù người có ở bất kỳ đâu ta đều có khả năng tìm được người cho nên Phong nhi người không cần lo lắng.” Xà Vương Huyền âm thầm nói. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Tông Môn Quảng Trường

Xà Vương Huyền biến đổi không bao lâu vẫn cần thời gian tu luyện ổn định nhân hình, Kỳ Phong không muốn đi quấy rầy để hấn chuyên tâm tu luyện, hiện tại hấn cũng đã yên tâm về Huyền rất nhiều nên cũng không đi lo lắng.

Lần nữa đánh lên cấm chế bảo vệ khu vực Tử Hồ Kỳ Phong đi ra không gian, rút đi ảo trận trận kỳ Kỳ Phong thả lỏng nội tâm lên giường nằm ngủ xem như việc hấn biến mất trong tiểu phòng mấy tháng nay như chưa từng xảy ra vậy.

Sáng hôm sau Kỳ Phong dậy thật sớm thu thập chính mình một chút, từ khi đến với thế giới này chưa bao giờ được ngủ một giấc không mộng mị như vậy, có lẽ là do tiểu Kim biến hình thành Huyền nên tâm trạng hấn trở nên tốt hơn một chút đi.

Hấn hiện giờ đã là Luyện Khí mười tầng trung kỳ chỉ còn một bước nữa thôi là sẽ Trúc Cơ nhưng giờ phải dùng Ấn Linh Thuật ẩn đi tu vi trở thành đệ tử ngoại môn thực lực ba tầng sơ kỳ.

Dùng hai tháng thời gian để từ Luyện Khí một tầng hậu kỳ tăng lên Luyện Khí ba tầng sơ kỳ chắc không có vấn đề gì đi, kiểm tra lại mọi thứ đã được chuẩn bị đầy đủ, thay đạo bào ngoại môn đệ tử lúc này Kỳ Phong mới mở ra cấm chế đi ra tiểu phòng.

Hôm nay là ngày tông môn khảo hạch, nếu như hấn không có đoán sai, Trần Kiến Huân sư huynh nhất định sẽ đến tìm hấn cùng đi bất quá hấn cũng nên đi trước một bước thì tốt hơn.

Vì tu vi hẳn thể hiện ra bên ngoài quá thấp, Kiến Huân sư huynh thật sự giúp hẳn quá nhiều rồi để tránh làm cho sư huynh gặp thêm rắc rối hẳn tốt nhất là nên tự mình đi thôi.

Rời đi phòng nhỏ nhìn vào ngọc bài thân phận có cập nhật chỉ dẫn đến Tông Môn Quảng Trường nơi đệ tử tham gia khảo hạch hôm nay sẽ tập trung tại nơi này nghe chỉ dẫn.

Trên đường đi Kỳ Phong thấy rất nhiều độn quang đang không ngừng hướng về phía Tông Môn Quảng Trường, chỉ là Kỳ Phong hẳn cũng rất muốn thi triển linh lực nhanh nhất đến nơi tập trung nhưng vì không muốn bị người nhìn ra hẳn ẩn nấp tu vi nên phải kiềm chế tốc độ thật chậm.

Khi Kỳ Phong đến được Tông Môn Quảng Trường thì đã có rất nhiều đệ tử đổ về hơn phân nửa quảng trường trong rất ồn ào náo nhiệt.

Lách mình vào bên trong tìm chỗ dành cho đệ tử ngoại môn lẫn khuất vào trong đó.

Kỳ Phong nhìn mà cảm thán cái này cũng quá khoa trương đi, Tông Môn Quảng Trường gần cả cái sân bóng đá ở thời Hiện Đại chứ không ít mà đệ tử thì đã đứng gần hơn phân nửa quảng trường, đây cũng không phải là tập trung đệ tử toàn tông môn đi. Đúng là Đại Tông Môn có khác a.

Hiếu kỳ không biết vì sao nói khảo hạch chỉ dành cho đệ tử mới nhập môn vậy vì sao nơi này lại đông đảo đệ tử đến như vậy.

Hỏi nhỏ người bên cạnh mình một chút: “Sư huynh có biết vì sao nơi này tập trung nhiều đệ tử như vậy không, không phải nói chỉ đệ tử mới nhập môn mới tham gia khảo hạch thôi sau?”

“Haiz...sư đệ người chắc là chuyên tâm bế quang tu luyện nên còn không biết đi.” Trả lời hẳn là một người ngoại môn đệ tử Luyện Khí năm tầng khoản chừng mười ba mười bốn tuổi, mặc dù người này nhìn nhỏ tuổi

hơn Huỳnh Kỳ Phong hẳn nhưng người ta tu vi cao hơn hẳn hiển nhiên người ta gọi hẳn là sư đệ hẳn cũng không thể trách người ta được.

“Thật ra đúng là hôm nay chỉ có đệ tử mới nhập môn mới đi tham gia tông môn khảo hạch nhưng hôm nay tất cả đệ tử tông môn chưa đột phá Trúc Cơ điều phải tham gia tông môn khảo hạch lần này nha.”

“Tại sao lại như vậy?”

Vị sư huynh này nhìn Kỳ Phong với ánh mắt ái ngại rồi nói tiếp, “sư đệ a ta nói với người sư đệ người cũng đừng có buồn, đợt này tất cả đệ tử chưa đột phá Trúc Cơ điều tham gia tông môn khảo hạch, sư đệ người tu vi còn quá thấp nhưng mà người cũng đừng lo lắng chờ người tu vi tăng cao thì sẽ có cơ hội thôi.”

“Chu Bản người nói như vậy sư đệ làm sao mà hiểu được, ta là sư tỷ Chu Hân luyện khí sáu tầng cũng là ngoại môn đệ tử, hẳn là Chu Bản Luyện Khí năm tầng thực lực, chúng ta điều là đệ tử mới nhập môn đợt này.”

“Sư đệ chắc cũng vậy đi nhưng sư đệ người cũng đừng lo lắng tư chất mình kém thì chịu khó tu luyện hơn người khác một chút thì tu vi sẽ lại tăng lên mà thôi.”

“Mà sư đệ tên là gì? Nếu như chưa có tổ đội thì tổ đội cùng với bốn người bọn ta, người thấy thế nào?”

“Đệ là Huỳnh Kỳ Phong, tu vi Luyện Khí ba tầng sơ kỳ, đệ tu vi thấp, sư tỷ sư huynh không ngại đệ gia nhập gây trở ngại cho mọi người chứ!”

“Ngại gì, chúng ta tu vi cũng không cao hơn người là bao nhiêu, nên người an tâm gia nhập tổ đội cùng chúng ta đi.” Chu Bản vỗ vai Kỳ Phong nói.

Chu Hân tự tin nói. “Đúng vậy, chúng ta tiến vào tông môn mới được một năm nên tu vi mới không cao như vậy, nhưng sư đệ người cũng đừng lo lắng, trong đội ta là thực lực cao nhất ta sẽ bảo vệ mọi người nên đệ cứ yên tâm đi cùng chúng ta đi.”

“Nếu đã như vậy vậy ta đồng ý gia nhập tổ đội với các vị sư huynh sư tỷ đây vậy.” Thở dài trong lòng, Kỳ Phong nghĩ không biết mình tham gia tổ đội thế này là đúng hay sai, nhưng mà dù sao cũng phải tìm đồng đội chọn đội trẻ con này cũng không có vấn đề gì đi.

Thay vì chọn một nhóm nào đó thì chọn nhóm tu vi thấp này cũng được, ít ra họ cũng không vì hãn tu vi quá thấp mà bài xích hãn, nhưng nhìn cái nhóm toàn trẻ con này sau hãn lại có cảm giác mình sắp trở thành bảo mẫu vậy không biết.

“À mà sư tỷ ta là đội trưởng sao này sư đệ giống mọi người trong đội gọi ta Hân sư tỷ là được rồi, dưới ta còn ba người, Chu Bân thì sư đệ đã biết rồi hãn cũng là đệ đệ của ta, Lý Khuyết Luyện Khí bốn tầng, Cô Tĩnh Lập Luyện Khí năm tầng hai người đó đang đi thu thập thông tin sẽ trở lại nhanh thôi.”

“Lại nói chuyện sư đệ người hỏi, ta trả lời luôn cho người. Đợt khảo hạch lần này không chỉ chúng ta những người mới gia nhập tông môn tham gia thôi đâu mà còn có đệ tử những đợt trước cũng tham gia tông môn khảo hạch cùng đợt này với chúng ta.”

“Vì cái gì?” Cái này mới là trọng điểm hãn muốn biết.

“Ta nghe nói lần này khảo hạch nếu thành tích tốt sẽ đạt được danh ngạch tham gia Nhất Tinh bí cảnh, đây là thông tin tạm thời chúng ta thu thập được.” Chu Hân sư tỷ giải thích.

“Nhưng mà ta nói Kỳ Phong sư đệ này, chúng ta đúng là chỉ đi rèn luyện là chính vì với tu vi của chúng ta thật sự không có cơ hội đoạt được

danh ngạch a.” Chu Bân nói.

“Cái tên đáng đánh đòn này nói cái gì đó hả, đệ lại ngứa da rồi có phải không, chúng ta tu vi thấp thì phải càng nỗ lực tu luyện hơn nữa, biết chưa.”

“Dạ biết, dạ biết Hân tỷ.”

Nơi này rất ồn ào nên hai tỷ đệ nhà này náo loạn cũng không có người đi quan tâm. Nhìn hai tỷ đệ họ Kỳ Phong hâm mộ vô cùng.

“Lý Khuyết, Cô Tĩnh Lập hai đệ đã trở lại, đến đây sư tỷ giới thiệu thành viên mới gia nhập của đội chúng ta cho hai đệ.”

Lý Khuyết, Cô Tĩnh Lập điều mới mười bốn mười lăm tuổi, người lớn tuổi nhất trong nhóm có lẽ là hăn đi nhưng hăn cũng là người tu vi thấp nhất nhóm.

“Đến đến Lý Khuyết, Tĩnh Lập giới với hai đệ đây là Kỳ Phong Luyện Khí ba tầng, bắt đầu từ bây giờ sẽ là thành viên mới trong tổ đội chúng ta.”

“Kỳ Phong gặp qua hai vị sư huynh.”

Sau màn chào hỏi mới biết được hai người họ là đi tìm hiểu thông tin hôm nay những ai sẽ tham gia dẫn đội, và họ còn kể thêm một vài thông tin mà Kỳ Phong cảm thấy thú vị.

“Kỳ Phong có cảm giác đội này không phải tham gia tông môn khảo hạch mà là đi làm tình báo thì đúng hơn a.” Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tông Môn Khảo Hạch

Quảng Trường Tông Môn lúc Kỳ Phong đến thì nơi này đã tập trung rất nhiều người. Kỳ Phong nhìn thoáng qua chỉ ít phải có gần ngàn người nhưng hầu như không có người nào tu vi thấp như hăn cả. Nhìn đại thế này mới biết đại tông môn là thế nào lớn mạnh.

“Mọi người nhìn kìa Đại sư huynh, Nhị sư huynh, Tam sư huynh, Tứ sư huynh, Ngũ sư tỷ họ đều đến rồi. Không lẽ tất cả họ đều dẫn dắt chúng ta trong đợt khảo hạch này.” Kỳ Phong không biết là vị đệ tử nào đang nói, chỉ có đều nghe thấy có sư huynh sư tỷ hạch tâm đến nên hăn cũng nhìn qua xem.

“Kỳ Phong có lẽ đệ còn chưa biết các vị sư huynh sư tỷ này đi, họ đều là con cưng của tông môn đó.” Lên tiếng chính là Lý Khuyết người vừa mới thu thập thông tin trở về.

“Đệ nhìn người đứng giữa là Đại sư huynh Diệp Lạc Thần, bên trái Diệp đại sư huynh lần lượt là Nhị sư huynh Mạc Thiên Hàn, Tam sư huynh Trang Hạo, còn bên phải Đại sư huynh chính là Ngũ sư tỷ La Giai Ân, còn có Tứ sư huynh Tô Khải hôm nay cũng đến a.”

“Nghe nói Ngũ sư tỷ rất thích Đại sư huynh nha, trong tông môn những nữ đệ tử nào có ý định tiếp cận Đại sư huynh đều sẽ gặp xui xẻo đó. Ta còn nghe nói sư tỷ Trình Khả Hân nội môn đệ tử đã là Trúc Cơ sơ kỳ vì tự ý tiếp cận đại sư huynh vậy mà bị làm cho hủy luôn cả khuôn mặt xinh đẹp. Chậc chậc..đệ thấy có quá đáng lắm không?” Lần này người nói chuyện lại chính là Chu Hân.

“Ha..thật là như vậy sao?” Kỳ Phong không tin trong tông môn lại có người ước hiếp người khác bậc này mà còn không có người đứng ra nói chuyện.

“Chứ sao, Ngũ sư tỷ rất được các sư huynh cưng chiều không ai nói gì Ngũ sư tỷ cho nên mới dưỡng ra một La ngũ sư tỷ tính tình hiếu thắng cùng kênh kiệu như vậy đó.” Chu Bân có vẻ không thích La Giai Ân lắm nói.

“Mọi người đừng nói về các vị sư huynh sư tỷ nữa, họ không dễ chọc, họ mà nghe thấy thì không được tốt lắm đâu.” Nghe Cô Tĩnh Lập nhắc nhở cả đội an tĩnh lại.

Đúng như vậy a, Ngũ sư tỷ La Giai Ân mới hai mươi lăm tuổi mà đã là Trúc Cơ hậu kỳ lại có hậu trường là La gia chống lưng, là gia tộc đứng hàng thứ nhất trong ngũ đại gia tộc ai nghe tới mà không kiên ky, lại còn được các sư huynh bảo vệ ai còn dám đi triều chọc chứ.

Những người xung quanh từ nãy giờ nghe chuyện của bọn họ cũng gật đầu đồng ý. Nơi này tụ tập toàn người tu luyện, có mấy ai thính giác là không nhạy bén đâu cho nên tốt nhất vẫn là im lặng quan sát thôi.

“Diệp đại sư huynh đừng nghe bọn họ nói bậy, muội mới không có ước hiếp Khả Hân sư muội đâu, việc Khả Hân sư muội bị hủy dung không liên quan đến muội mà.” Nghe mọi người thi nhau bàn luận về mình La Giai Ân nắm chặt tay quay sang Diệp Lạc Thần giải thích.

Mạc Thiên Hàn dùng dư quan liếc nhìn sang thấy Diệp đại sư huynh không lên tiếng gì thì quay qua nói với La Giai Ân. “Nếu như không có việc gì thì muội nên ít đi gây chuyện thì hơn, không phải lần nào cũng có các sư huynh kịp thời giải vây cho muội đâu.”

.....

Đưa mắt nhìn các vị sư huynh sư tỷ trên đài cao, nhìn họ đều vận đạo bào trắng dành cho hạch tâm đệ tử người nào cũng là tuấn nam mỹ nữ tu vi cao thâm Kỳ Phong nhìn mà thấy cảnh đẹp ý vui.

Ách...vừa rồi có phải Diệp đại sư huynh phát hiện ra hãn rồi không? Rõ ràng lúc hãn nhìn các sư huynh sư tỷ đã thấy sư huynh nhìn về hướng này a, chắc là không phải đâu, hôm nay hãn tạo hình rất kỹ trước khi đi ra khỏi phòng nhỏ, đặc biệt còn dùng thảo dược làm khuôn mặt đen đi một chút a.

Kỳ Phong không biết khi hãn cuối đầu xuống, các vị trên đài cao đều nhìn về phía hãn, có người nhìn với ánh mắt tò mò có người nhìn với ánh mắt đầy ghen tị nhưng cũng chỉ là nhìn lướt qua mà thôi không để lại dấu vết gì, mặt dù chỉ là ánh nhìn lướt qua như thế nhưng đối với một người nhạy cảm như Kỳ Phong cũng đủ để hãn nhận biết được có nhiều ánh mắt hướng mình mà đến, chỉ có điều hãn vẫn là nhận ra trong những ánh nhìn đó có một tia nhìn mang theo sát ý.

“Lại là ai đây, hãn thật chờ mong a.”

Ngước mặt lên đảo mắt nhìn quanh như không biết gì, để Kỳ Phong phát hiện đứng cạnh đài là Kiến Huân sư huynh cùng Thường Ngôn sư huynh cũng có mặt vậy Kiến Huân sư huynh đã có người quan tâm bảo vệ hãn không cần phải đi lo lắng nữa vì dù sau hai vị sư huynh thực lực cũng không thấp.

“Kiến Huân ta quan sát một lúc rồi vẫn không thấy Kỳ Phong sư đệ, hay là đệ ấy tu vi thấp nên không muốn tham gia đợt khảo hạch lần này a.”

“Ta cũng không biết, lúc ta đến tìm thì không thấy Kỳ Phong sư đệ ta nghĩ chắc sư đệ có việc nên đã đi trước rồi. Ngôn người vẫn cứ nên để ý tìm xem đệ ấy có tham gia kỳ khảo hạch lần này không đi vì với tu vi của

sư đệ ấy nếu có tham gia thì phải tìm được đệ ấy trước khi có chuyện xảy ra.”

“Người đừng lo lắng, ta sẽ chú ý tìm kiếm...mới là lạ đó.” Lời sau cùng hẳn cũng không có nói ra. Kỳ Phong cái tên nhóc đó hẳn nhìn cũng không phải đơn giản thuộc loại người dễ bị bắt nạt, nhìn cái hôm đi phường thị hoạt động một mình cả ngày ở nơi ngư long hỗn tạp như Dịch Thần phường thị mà vẫn không có vấn đề gì xảy ra thì có thể biết được tên tiểu tử này cũng không đơn giản.”

Nếu như Kỳ Phong biết được hẳn vậy mà vẫn bị Thường Ngôn sư huynh mà hẳn cho là nho nhã này suy luận ra hẳn không đơn giản hẳn nhất định sẽ tránh xa vị sư huynh quá mức thông minh này chỉ có đều Kỳ Phong hẳn là không có biết.

Nhìn các vị hạch tâm sư huynh tu vi cao thâm Kỳ Phong thở dài trong lòng, hẳn đến khi nào mới có thể đuổi kịp các vị sư huynh này đây a.

“Chúng đệ tử trật tự yên lặng.” Người này là ai, linh lực thật mạnh, người chưa tới mà âm lực mạnh mẽ đã từ xa vang vọng tới.

“Oạch...oạch...bịch...” rất nhiều đệ tử vì chống đỡ không nổi mà ngã ngồi xuống đất.

“Linh lực thật mạnh, hẳn tu vi còn một bước nữa là đã Trúc Cơ mà ngực vẫn cảm giác tức ngực khó chịu huống chi những đệ tử có thực lực thấp, nhưng hẳn vẫn phải giả vờ chịu không nổi mà ngã xuống.

“Sao lại có cảm giác như có người đang nhìn mình với ánh nhìn lo lắng nhỉ, thấy mọi người lục tục đứng lên Kỳ Phong cũng đứng lên đồng thời đưa mắt tìm kiếm ánh nhìn vừa rồi nhưng không phát hiện ra gì cả, có lẽ là hẳn cảm giác sai đi.”

Giờ Kỳ Phong mới nhìn thấy trên đài xuất hiện thêm một người, là một đại thúc cao lớn uy vũ có lẽ đây chính là người vừa phát ra âm thanh vang vọng mạnh mẽ chấn nhiếp các đệ tử đó đi. Đúng là người này định thị uy sau.

“Đây là Lục trưởng lão Lục Chấn là vị Nguyên Anh hậu kỳ cường giả, những sự kiện như thế này ở Dịch Thần Tông đều do lục trưởng lão đảm nhiệm.” Cô Tĩnh Lập nhỏ giọng nói. “Cái tên nhóc mặt lạnh này vậy mà biết nhiều ghê ha” Kỳ Phong nghĩ thầm.

.....

“Hôm nay là kỳ Tông Môn khảo hạch mỗi năm một lần dành cho đệ tử mới nhập môn, nhưng năm nay có chút thay đổi, thay vì chỉ có đệ tử mới nhập môn tham gia khảo hạch thì năm nay sẽ có thêm đệ tử tu vi chưa đến Trúc Cơ cũng cùng tham gia khảo hạch tại Lãnh Sương Cốc lần này.”

“Những đệ tử trong đợt khảo nghiệm lần này nếu đạt được thành tích tốt sẽ đạt được danh ngạch tiến vào Nhất Tinh trong Ngũ Tinh bí cảnh, mọi người cũng biết Nhất Tinh trong Ngũ Tinh bí cảnh một khi mở ra vậy thì trong đó không thiếu cơ hội cho mọi người tìm kiếm tài nguyên tu luyện, cho nên lần khảo nghiệm này mọi người nên cố gắng đạt thành tích tốt nhất cùng hoàn thành tốt nhiệm vụ Tông môn đưa ra.”

“Còn đó là những nhiệm vụ gì thì mọi người tự xem lại Ngọc bài thân phận rồi tự mình lựa chọn.”

“Lần này khảo hạch là ở Lãnh Sương Cốc, mọi người có thời gian hai tháng ở đây sau thời gian hai tháng kết thúc kỳ khảo hạch bất kể vì lý do gì đệ tử đó không có mặt tại điểm hẹn đệ tử đó xem như không thông qua khảo hạch đồng nghĩa với việc mất đi tư cách cạnh tranh danh ngạch tiến vào Nhất Tinh trong Ngũ Tinh bí cảnh.”

“Đợt khảo hạch lần này tông môn sẽ chia ra làm hai đội. Những đệ tử mới gia nhập tông môn lần này sẽ do Đại đệ tử Diệp Lạc Thần phụ trách hướng dẫn, những đệ tử còn lại theo ta.” Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Tiết Mộ Bạch Tiếp Cận

“Được rồi những gì cần nói Lục trưởng lão đã nói hết, ta chỉ muốn nhắc nhở các sư đệ sư muội, tuy nói Lãnh Sương Cốc là địa điểm khảo hạch lần này đã được tông môn thông qua nhưng ở trong cốc mọi người cũng nên chú ý cẩn thận một chút, trừ khi có nhiệm vụ nếu không tốt nhất nên đi cùng tổ đội của mình.” Diệp Lạc Thần là người không thích nhiều lời nhưng vì hôm nay hắn có nhiệm vụ dẫn dắt đệ tử đồng môn tham gia kỳ khảo hạch tông môn lần này nên vì sự an toàn hắn phải dặn dò một chút.

“Được rồi Mạc sư đệ cùng Trang tam sư đệ đi cùng ta, Tô tứ sư đệ cùng La ngũ sư muội đi cùng Lục trưởng lão không thể để Lục trưởng lão một mình được.”

“Đại sư huynh muội muốn đi cùng huynh bên này được không?”

“Không được, mỗi người đều có nhiệm vụ trong người, Tứ sư đệ cùng La sư muội đi thôi.”

Diệp Lạc Thần nói xong dẫn chúng sư đệ sư muội lên Phi Hành Khí chuẩn bị rời đi tông môn.

“Vâng đại sư huynh.” Tô Khải cung kính trả lời.

“Sư tỷ muốn đi cùng Đại sư huynh mà, sư tỷ không muốn đi qua bên Lục trưởng lão. Tứ sư đệ, sư đệ đi nói với Đại sư huynh để sư tỷ đồng hành cùng Đại sư huynh đi mà.”

“Ngũ sư tử chúng ta vẫn là nên đi cùng Lục trưởng lão thôi.” Haiz... Đại sư huynh đã truyền âm cho hẳn nói nếu như Ngũ sư tử không chịu đồng hành cùng hẳn và Lục trưởng lão dẫn dắt đồng môn đệ tử thì sư tử có thể ở lại tông môn không cần tham gia đợt khảo hạch lần này nữa, chỉ là hẳn không muốn nói ra làm sư tử đau lòng mà thôi.

“Nhưng mà ta không muốn qua bên Lục trưởng lão.” Nàng khó khăn lắm mới để Đại sư huynh cho theo dẫn dắt đệ tử khảo hạch lần này là vì muốn được gần Đại sư huynh sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy được chứ.

“Ngũ sư tử tội gì chứ, chẳng lẽ đến Lãnh Sương Cốc mọi người cũng sẽ tập trung cùng nhau bảo vệ chúng đệ tử vượt qua rừng Huyền Vụ mà, sau phải bận tâm làm gì chứ.”

“Tứ sư đệ nói cũng đúng, đi chúng ta đi thôi, qua Phi Hành Khí của Lục trưởng lão.”

.....

Kỳ Phong hẳn mới không thêm để ý vì sao La ngũ sư tử lại náo động như vậy, hẳn vẫn là đi theo Đại sư huynh tiến vào Phi Hành Khí cùng tổ đội của mình thì hơn.

Tiến vào Phi Hành Khí Kỳ Phong không thể thầm than Dịch Thần Tông lớn mạnh, cũng không hổ là một trong tứ Đại tông môn đứng đầu đến Phi Hành Khí cũng rộng lớn như vậy. Sức chứa gần ba trăm người mà vẫn có thể tự do hoạt động, bên ngoài còn có bày cấm chế, có lẽ dùng để bảo vệ Phi Hành Khí tránh bị công kích đi.

“Mọi người tự tìm chỗ cho mình đi, mười ngày sau sẽ đến bên ngoài Lãnh Sương Cốc khi đó kỳ khảo hạch sẽ chính thức bắt đầu.” Tam sư huynh Trang Hạo căn dặn mọi người. Kỳ Phong cũng không nhìn ra được Tam sư huynh tu vi, có thể là Kim Đan kỳ đi.

“Chắc...lần này Tông môn đúng là bỏ vốn lớn vì Nhất Tinh bí cảnh, đem cả hạch tâm đệ tử với tu vi từ Kim Đan kỳ đến Kim Đan hậu kỳ còn không tính, lại còn thêm một vị Nguyên Anh vậy mà chịu dẫn dắt Luyện Khí hậu bối đúng là chuyện không thể tin nhưng đây lại là sự thật a.”

Từ lúc lên Phi Hành Linh Khí đến giờ hẳn cũng không thấy Diệp Lạc Thần đại sư huynh cùng Mạc Thiên Hàn nhị sư huynh đâu cả, chỉ có Trang Hạo tam sư huynh dặn dò đôi câu rồi cũng biến mất. Kỳ Phong nghĩ có lẽ ba vị sư huynh là đi điều khiển chiếc Phi Hành Linh Khí này đi nên mới không có mặt ở nơi này. Mà cũng đúng thôi, để điều khiển được một chiếc Phi Hành Khí to lớn như thế này có lẽ sẽ tốn rất nhiều công sức a.

Nhìn mọi người tự tìm chỗ cho mình nghỉ ngơi, có người còn tranh thủ thời gian bắt đầu tu luyện, hẳn cũng tìm một chỗ ngồi xuống cách tổ đội một khoảng ngắn, Kỳ Phong hẳn chỉ là muốn được yên tĩnh một chút mà thôi.

“Xin chào, ta ngồi đây không làm phiền sư đệ người chứ.”

“Vị sư huynh này là ai, có thể vô thanh vô tức tiếp cận hẳn từ lúc nào mà hẳn không nhận ra.” Không có khả năng với tu vi luyện khí kỳ mà hẳn còn không biết có người tiếp cận hẳn, trừ khi người này ẩn nấp tu vi giống hẳn có nghĩa là người này tu vi phải trên hẳn rất nhiều đi, hẳn cũng thật quá thiếu cảnh giác đi.

Kỳ Phong ngược nhìn lên thì phát hiện thì ra người đến là dịch dung, hẳn cũng biết người này là ai cho nên nói “không phiền, sư huynh cứ ngồi đi.” Không phiền mới là lạ đó, hẳn vì không muốn tiếp xúc với nhiều người nên chọn ngồi cách tổ đội một khoảng trống vậy mà lại tạo điều kiện cho người khác chen vào, sặc...đúng là thất sách mà.

“Cám ơn sư đệ, giới thiệu một chút ta là Bạch Mộ, sư đệ tên gì? Ừm... sư đệ tu vi thấp thật, là mới gia nhập tông môn không lâu sau?” Người này

không phải ai khác mà chính là Tiết Mộ Bạch. Vừa hỏi Kỳ Phong, Tiết Mộ Bạch cũng đồng thời đánh lên cách âm cấm chế.

“Người này không phải tên là Mộ Bạch sao, hửn vẫn còn nhớ Diệp đại sư huynh từng gọi như thế mà sau hôm nay lại biến thành Bạch Mộ rồi? Sặc...chết cười hửn quá đi thôi, Bạch Mộ mệt cho huynh nghĩ ra cái tên này đã như vậy còn từ một Kim Đan kỳ thể nào tu vi rớt thê thảm xuống Luyện Khí kỳ thể này.” Nội tâm Kỳ Phong đang phi bán cái người nào đó đang trà trộn vào đội ngũ nhưng mà Kỳ Phong hửn cũng không đi vạch trần vì thực tế tu vi người ta chỉ cần dùng một ngón tay thôi cũng có thể búng chết hửn, hửn còn muốn hít thở không khí đâu.

“Nghĩ gì mà nhập thần vậy, mà sư đệ vẫn chưa cho ta biết tên a.” Tên nhóc con này nói chuyện với Tiết Mộ Bạch hửn vậy mà lại dám phân tâm nha, cái này là gap hửn chứ lỡ gặp người xấu thì như thế nào?

“Nếu Kỳ Phong mà biết nội tâm Tiết Mộ Bạch lúc này nhất định hửn sẽ nói “huynh không phải chính là người xấu sao?” người xấu hại hửn không được yên tĩnh đó, đáng tiết Kỳ Phong là không có thuật đọc tâm a.”

“Ách...đệ là Huỳnh Kỳ Phong.”

“Thật là sơ ý quá, hửn vậy mà nói chuyện với người lạ lại còn phân tâm. Mà sau hửn có thể nhìn ra lớp dịch dung của người này nhỉ, giờ nhìn kỹ mới thấy khuôn mặt tuấn mỹ của người này ẩn sau lớp mặt nạ hửn nhìn rất rõ ràng như vậy là sau? Kỳ Phong suy nghĩ không lẽ là do tử nhân, có khả năng này sao?”

“Nguyên lai là Kỳ Phong sư đệ, trước đây không lâu cái tên họ Diệp cứu một người bị trúng độc thì ra người đó là sư đệ a, ta thấy mọi người nói về đệ suốt.”

“Sư huynh vừa nói cái gì?”

“Ah...ta là nói trước đây không lâu Diệp đại sư huynh từng cứu một người bị trúng độc, không phải là đệ sao?”

“Là Diệp đại sư huynh cứu đệ mà không phải là Trần Quân trưởng lão sao?” Thế này là thế nào, vì sao cứu hẳn lại là Diệp đại sư huynh, sao không ai nói cho hẳn biết hết vậy.” Kỳ Phong vò đầu bứt tai cũng không nghĩ ra được là vì sao người cứu hẳn lại là huynh ấy.

Cứu hẳn là vì tiện tay thôi sau, vì cái gì lúc gặp ở Đan Trúc Các không nói cho hẳn biết, vì cái gì lần gặp sau đó còn không thềm cho hẳn một ánh mắt. Nhiều câu hỏi cứ lướt qua trong đầu mà Kỳ Phong không thể nào giải thích được.

“Kỳ Phong tiểu sư đệ, sư đệ thật không biết Diệp đại sư huynh là người đã cứu sư đệ sao?” Nếu hẳn biết cái tên họ Diệp đó còn không có nói cho tiểu sư đệ này biết như vậy hẳn cũng đã không nói rồi. Aiz...tên họ Diệp có trách hẳn không ta? Nói thì cũng đã nói rồi, mặt kệ đây thêm phiền phức cho cái tên họ Diệp đó vậy. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Người Thần Bí Mang Mũ Sa Rốt Cuộc Là Ai?

Huỳnh Kỳ Phong hẳn là hẳn có thể là đã nghĩ nhiều rồi. Đại sư huynh dù sao cũng là ân nhân cứu mạng của hẳn mà đã là ân nhân cứu mạng thì chỉ cần báo đáp ân tình là được, chỉ là hẳn nợ ân tình này không biết khi nào có thể trả lại cho người ta.

Không cần phải suy nghĩ lung tung nếu có thể báo đáp thì báo đáp, Huỳnh Kỳ Phong hẳn cũng không muốn nợ ân tình của người khác bao giờ, có một số chuyện hẳn tự mình biết là tốt rồi.

“Bạch Mộ sư huynh không có tổ đội của mình sao?” Hẳn biết người này tên Mộ Bạch là bằng hữu của Đại sư huynh nhưng vẫn giả vờ như không biết gì hỏi.

“Không cần, ta thích độc lai độc vãng hơn?” Tiết Mộ Bạch hẳn không phải người của Dịch Thần Tông, tham gia tổ đội làm cái gì. Chỉ là hẳn cũng không biết Kỳ Phong đã sớm phát hiện ra là hẳn dịch dung rồi.

“Ngược lại sư đệ người đó, tu vi đệ thấp nhớ bảo vệ chính mình thật tốt, không bằng sư đệ người đi theo bên người ta đi.” Không biết vì sao khi tiếp xúc với vị tiểu sư đệ này Tiết Mộ Bạch hẳn lại có một cảm giác khí tức vị tiểu sư đệ đây rất quen như hẳn đã từng tiếp xúc rất gần qua người này rồi nhưng rõ ràng hẳn chưa từng tiếp xúc với Kỳ Phong bao giờ, thật kỳ lạ.

“Đa tạ sư huynh đã quan tâm nhưng đệ sớm đã có tổ đội của chính mình rồi.” Đùa gì chứ, huynh trà trộn vào đây không phải là có mục đích gì đi, hẳn đi theo làm gì kia chứ, làm người biết quá nhiều cũng không tốt đâu nha.

“VẬY SƯ HUYNH CŨNG KHÔNG ÉP ĐỆ, ĐÂY LÀ TRUYỀN ÂM BÀI, NẾU NHƯ ĐỆ GẶP NGUY HIỂM CHỈ CẦN RÓT LINH LỰC TRUYỀN ÂM CHO TA TA LẬP TỨC ĐẾN NGAY.

“ÁCH...CÁI NÀY CÓ THẬT SỰ TỐT NHƯ VẬY SAO? CÓ VẼ GIỐNG VỚI ĐIỆN THOẠI DI ĐỘNG Ở HIỆN ĐẠI NHI.” Kỳ Phong nếu hẳn còn không biết trước người này là bằng hữu của Đại sư huynh có lẽ hẳn sẽ nghĩ người này đối tốt với hẳn như vậy là có mục đích, chỉ là Kỳ Phong còn không hiểu, vị sư huynh này vì cái gì đi giúp hẳn, hẳn cùng huynh ấy không thân cũng chẳng quen nha, nhưng người ta cho thì hẳn cứ nhận, hẳn tu vi thấp nếu không nhận đồ chỉ sợ vị sư huynh này nhìn ra cái gì đó thì sao, aiz...thật là không tiện từ chối a.

“TẮT NHIÊN RỒI, CŨNG KHÔNG XEM ĐỒ VẬT LÀ DO AI CẤP A.” Đồng môn sư huynh đệ của Tiết Mộ Bạch cũng không có ở đây nếu như có ở đây nhìn cảnh Đại sư huynh nổi tiếng sát thần lại là kiếm tu cuồng của bọn họ cư nhiên lại ở chỗ này dễ người nhận đồ có khi vì ngạc nhiên mà chết. Không phải Đại sư huynh cứ một lời không hợp liền giết đó ư, chỉ có điều bọn họ cũng không có ở đây để chứng kiến cảnh này mà thôi.

“MÀ ĐIỆN THOẠI DI ĐỘNG LÀ CÁI GÌ?”

“HA..HA..KHÔNG CÓ GÌ, ĐA TẠ SƯ HUYNH ĐÃ TẶNG ĐỒ CHO ĐỆ, ĐỆ NHẤT ĐỊNH SẼ CÂN THẬN HY VỌNG KHÔNG LÀM PHIỀN ĐẾN SƯ HUYNH BẠCH MỘ.” Cầm lấy truyền âm phù Kỳ Phong nói đa tạ rồi cẩn thận cất vào túi trữ vật, đùa đồ vật của Kim Đan kỳ tu sĩ có cái nào không phải đồ tốt, cứ lấy thì thế nào, đây là người ta tự nguyện đưa cho hẳn không lấy hẳn mới là đồ ngọc.

Quay sang cho vị sư huynh này một nụ cười rục rờ làm Tiết Mộ Bạch nhìn mà choáng váng, thì ra vị tiểu sư đệ này nhìn khuôn mặt có vẻ hơi đen nhưng khi cười lại tỏa sáng đến vậy, ha..ha.. thực thú vị.

Thời gian trôi qua rất nhanh mới đó mà Kỳ Phong cùng Tiết Mộ Bạch tiếp xúc đã một ngày thời gian, có lẽ do không có rào cản ngăn cách nên

hai người nói chuyện rất hợp mà không biết thời gian trôi qua mau. Kỳ Phong lúc này cũng muốn nghỉ ngơi nên bất kể có Tiết Mộ Bạch ở bên cạnh làm cái gì hẳn cứ thế nhắm mắt lại.

Kỳ Phong hẳn cũng không có đi tu luyện, ở cái loại địa phương này để cho hẳn tiến vào nhập định là không có khả năng bởi vì hẳn tu luyện làm ra động tĩnh không nhỏ cộng với tu vi hiện tại không thể để người biết đến thì hẳn luôn phải giữ tinh thần luôn ở trạng thái tỉnh táo nhất là cái người không biết động cơ tiếp cận hẳn là gì vẫn còn đang ở đây nên hẳn càng không thể tu luyện được.

Nhưng nói thì nói như vậy thực tế là Kỳ Phong cũng chỉ giữ vững tinh thần đúng bốn ngày đến ngày thứ năm thì hẳn bắt đầu cảm thấy nhàm chán cộng với cái vị sư huynh không mời mà đến vẫn cứ bám dính lấy hẳn còn không chịu đi Kỳ Phong hẳn cũng đành hết cách.

Mấy ngày tiếp xúc cũng khá quen thuộc Kỳ Phong cũng không thêm cố kỵ gì nữa hẳn cứ thế nhắm mắt đi gặp chu công.

Tiết Mộ Bạch nhìn sang thấy Kỳ Phong vậy mà ngồi ngủ rồi, không phải mấy ngày nay luôn phòng bị hẳn sau? Không còn đề phòng hẳn như lúc ban đầu nữa à?

Không nghĩ tới vị tiểu sư đệ này cư nhiên lại không phòng bị hẳn nữa rồi, đây có tính là hẳn được Kỳ Phong chào đón rồi không? Ở chỗ Kỳ Phong không biết Tiết Mộ Bạch nở nụ cười ấm áp.

Phất tay áo tạo kết giới ngăn cách với mọi người xung quanh, lấy một chiếc áo khoát lên người Kỳ Phong ôm lấy Kỳ Phong để tựa vào vai mình để cho Kỳ Phong ngủ được thoải mái hơn. Tiết Mộ Bạch cũng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Không biết ngủ trong bao lâu Kỳ Phong rốt cuộc tỉnh lại, hẳn cũng không nhìn thấy Mộ Bạch sư huynh đâu cả chỉ còn lại chiếc áo đang đắp

trên người hẳn là minh chứng cho thấy sự tồn tại của vị sư huynh này bởi hẳn trong mấy ngày qua mà thôi.

Cất đi chiếc áo, thu thập chính mình một chút đi ra kết giới, kết giới của Tiết Mộ Bạch chỉ dùng để bảo vệ Kỳ Phong chứ không hề ảnh hưởng gì đến Kỳ Phong cả.

Nhìn quanh không thấy mọi người đâu đây là có chuyện gì. Hẳn chỉ là ngủ một giấc tỉnh lại đồng môn sư huynh đệ mọi người biến đâu mất hết rồi?

Đột nhiên Kỳ Phong cảm thấy Phi Hành Khí rung lắc dữ dội cùng với tiếng đồng môn sư huynh đệ huyên náo, Kỳ Phong hiếu kỳ lần theo tiếng động đi xem.

Thì ra Phi Hành Khí đang bị rất nhiều yêu thú tấn công. Đứng nép mình một bên nhìn mọi người ra sức chiến đấu. Kỳ Phong nhất thời thầm than người tu chân quả nhiên lợi hại.

Thời gian dần trôi cả ngày ra sức chiến đấu để mọi người cơ hồ là gần như kiệt sức. Chúng không biết từ đâu chui ra, giết hết lớp này lớp khác lại tràn lên. Nhìn thấy có nhiều người bị thương người thì bị yêu thú hút máu đến chết hẳn thật sự nhìn không nổi nữa, hẳn nên giúp mọi người thế nào đây.

Hẳn nhìn Diệp đại sư huynh, Mạc nhị sư huynh còn có Tiết Mộ Bạch sư huynh dù có chút mệt mỏi vẫn ra sức chiến đấu. Nhìn ba vị sư huynh Kỳ Phong có chút lo lắng.

Họ không thể có gì chuyện xảy ra, trong đầu nghĩ như thế nên Kỳ Phong cũng trở nên bình tĩnh hẳn là không thể hoảng loạn.

Tìm con đầu đàn, hẳn nhất định phải nhanh nhất tìm được con đầu đàn giúp bọn họ “bắt giặc phải bắt vua trước không phải sao.”

Lách mình lên trước chen vào đám đông đang hỗn loạn che dấu khí tức, Kỳ Phong dùng thần niệm truy tìm yêu vương.

Ha...dễ dàng như vậy là đã tìm được, một con vật bé nhỏ lại được bốn con yêu thú to lớn che chở trong như loài Biên Bức lại to lớn gấp mấy lần Biên Bức, Kỳ Phong thu lại thần niệm hẳn cũng không biết chúng là con gì trước giải quyết rồi tính sao.

Không thể tự mình ra tay vẫn là mượn sức người khác thì hơn.

Tìm trong đám đệ tử có một người cao lớn dễ nhìn thấy tu vi Luyện Khí trung kỳ dễ dàng điều khiển nhất Kỳ Phong truyền âm nói: “con yêu thú nhỏ bé đang được bốn con yêu thú to lớn bảo vệ ở phía sau bầy yêu thú chính là yêu vương, nó là con ra lệnh cho bầy yêu thú tấn công chúng ta mọi người tập trung giết nó đi.”

Kỳ Phong vận linh lực chuẩn bị chờ vị sư huynh này nói ra mọi người dồn lực chú ý về phía vị sư huynh này hẳn lập tức sẽ hành động.

Không làm Kỳ Phong thất vọng người đồng môn huynh đệ này đã lập tức nói ra những lời hắc truyền âm, đúng lúc mọi người dồn sự chú ý về vị đồng môn này Kỳ Phong từ phía sau một vị đệ tử khác nhẹ nhàng phát tay, Sơ Khai Chi Địa vô thanh vô tức khoá lại không gian xung quanh yêu vương.

Giờ chỉ còn lại yêu vương cùng bốn con yêu thú bảo vệ, hy vọng các vị sư huynh biết nắm bắt cơ hội lần này.

Việc hẳn có thể giúp cũng chỉ có thể đến đây thôi, hy vọng các vị sư huynh sau khi nghe vị đệ tử kia nói xong lập tức chú ý chém giết đám yêu vương kia.

Kỳ phong cũng không lập tức lui về mà vẫn đứng ẩn mình trong đám đông làm ra vẻ sợ hãi tránh bị người chú ý.

“Đám yêu thú ngừng công kích rồi.” Một vị đệ tử kích động kêu lên, mọi người mừng như điên nhưng khi nhìn lại thì thấy đám yêu thú bất động nhưng không lui lại, thế này là sao?

Diệp Lạc Thần cùng Tiết Mộ Bạch hai mặt nhìn nhau như ngẫm hiểu ý, cả hai lập tức lao ra Phi Hành Khí kết hợp chém giết yêu vương cuối cùng sau một khắc cũng giết chết yêu vương cùng bốn con yêu thú trở lại Phi Hành Khí cùng lúc đó không gian giam cầm vừa lúc bị Kỳ Phong triệt tiêu đám yêu thú vì yêu vương bị giết chúng như rã mất đầu không người chỉ đạo nên bốn phía chạy tán loạn.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm trở về bên trong Phi Hành Khí chữa thương nghỉ ngơi, Kỳ Phong cũng tranh thủ đi theo trở về chỗ của mình.

Để nhị sư đệ ở lại chỉ đạo đệ tử thu thập tàn cuộc, Diệp Lạc Thần cùng Tiết Mộ Bạch cùng nhau rời đi, ngày hôm nay có rất nhiều việc cần phải suy nghĩ.

Trong phòng điều khiển Phi Hành Khí Tiết Mộ Bạch nói: “Những con dơi quỷ này là có người dẫn dụ tới.”

Không thấy Diệp Lạc Thần trả lời Tiết Mộ Bạch tiếp tục nói: “Người cũng phát hiện ra có người thần bí giúp chúng ta?”

“Diệp Lạc Thần gật đầu nói phải.”

“Người còn nhớ người thần bí mang mũ sa đã định trụ tên họ An ở Dịch Thần phường thị không?” Tiết Mộ Bạch hỏi.

“Ta tất nhiên là nhớ. Những con yêu thú cũng bị định trụ để chúng ta không bị phân tâm đi giết yêu vương giống với cách người kia làm, nhưng ta không tìm được khí tức người này.” Diệp Lạc Thần nói.

“Ta cũng vậy, ta thấy người này có khả năng trà trộn trong đệ tử tông môn của người nhưng ẩn nấp khá kĩ nha.” Tiết Mộ Bạch suy đoán nói.

Hai người đưa mắt nhìn nhau. Không cần nói bọn họ cũng biết hai người bọn họ là có cùng chung một đáp án. Đăng bởi: phonglai

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Tiến Vào Rừng Huyền Vụ

Kỳ Phong không biết chỉ vì nhất thời muốn cứu đoàn người mà hấn lại bị người nhớ thương, nhưng cũng may hấn ra tay rất kín đáo không dễ bị phát hiện, nhưng Kỳ Phong còn không biết những gì hấn làm điều không thoát khỏi cảm nhận của một người chỉ là người này còn không biết có phải thật sự là Kỳ Phong làm hay không mà thôi.

Trong phòng điều khiển Phi Hành Khí Tiết Mộ Bạch cùng Diệp Lạc Thần còn đang suy đoán. “Chắc người cũng đã nhìn ra, Biên Bức không thể rời đi tấn công người vào ban ngày như vậy chỉ có một khả năng đó là có người dẫn dụ chúng đến tấn công chúng ta. Nhưng làm như thế thì có tác dụng gì? Chẳng lẽ là nhằm vào Dịch Thần Tông các người?”

Diệp Lạc Thần trầm tư không trả lời Tiết Mộ Bạch.

Không biết Diệp Lạc Thần có suy nghĩ gì Tiết Mộ Bạch tiếp tục nói. Ta không tiện tham gia vào chuyện trong tông môn của người, chuyện về người mang mũ sa thần bí thì ta sẽ đi điều tra nhưng những việc còn lại ta không tiện nhúng tay vào chỉ có thể giao cho người giải quyết mà thôi.

“Ta biết.”

“Được rồi ta đi phục hồi tu vi đây, không có chuyện gì thì đừng làm phiền ta.”

Tiết Mộ Bạch đi rồi Diệp Lạc Thần lần nữa rơi vào trầm tư. Không phải hấn không phát hiện ra cái gì mà là hấn không xác định có chính xác như những gì hấn nghĩ hay không mà thôi. Người giúp bọn hấn định trụ

bầy Biên Bức sau có thể là người này, tu vi hẳn thấp như vậy bảo vệ chính mình tránh khỏi nanh vuốt yêu thú còn khó thì làm cách nào có thể đi giúp bọn hắn được cơ chứ.

Tiết Mộ Bạch không nhận ra nhưng hẳn đã là Kim Đan hậu kỳ không có khả năng một chút biến động không gian hẳn cũng không biết được, chuyện này có lẽ sau này có thời gian đi điều tra một chút vì lúc đó quả thật mọi người đều trong cơn hoảng loạn cũng không chú ý đến tình huống xung quanh nên không thể tra ra là người nào được, cũng chỉ có thể từ từ tìm hiểu mà thôi.

Kỳ Phong trở về trong khoang Phi Hành Khí mà không phát hiện hiện có người đang nghi ngờ hẳn là người định trụ đám yêu thú đó. Hẳn vẫn làm ra vẻ bình thường cùng tổ đội cùng chung một chỗ như không có chuyện gì xảy ra.

.....

Sau mười ngày cuối cùng cũng đến bên ngoài Lãnh Sương Cốc, rời khỏi Phi Hành Khí Kỳ Phong phát hiện thì ra đoàn người Lục trưởng lão trước đó đã sớm đến nơi này chỉ là chờ bọn người Đại sư huynh Diệp Lạc Thần mà thôi.

“Toàn bộ đệ tử chú ý, đây là Hoá Độc Đan mỗi bình có năm viên, trước khi vào rừng Huyền Vụ ăn vào một viên giúp hoá giải độc khí. Rừng Huyền Vụ có độc khí mọi người đi vào nhớ cẩn thận chú ý, tự vận dụng linh lực bảo hộ tốt chính mình.”

“Qua khỏi rừng Huyền Vụ chính là Lãnh Sương Cốc, vào Lãnh Sương cốc sẽ từ năng lực của các người đến tự bảo hộ các người.”

Trong khi Lục trưởng lão nói chuyện thì một chiếc bình ngọc bay đến trong tay Kỳ Phong cùng chúng đệ tử tông môn, làm được điều này cùng

lúc cho hơn sáu trăm đệ tử thì có thể thấy được thực lực Nguyên Anh kỳ quả nhiên bất phàm.

“Hiện tại làn sương mù mỏng là thời cơ tốt nhất để xuyên qua rừng Huyền Vụ, các đệ tử chú ý trong rừng Huyền Vụ có nhiều sương mù mang theo độc khí, tốt nhất là đi cùng tổ đội của mình, sau khi vượt qua làn sương mù có nghĩa là các người đã bước vào Lãnh Sương Cốc, các người có thời gian hai tháng ở nơi này, tranh thủ thời gian hoàn thành tông môn nhiệm vụ trong đợt khảo hạch lần này.”

Bây giờ tất cả đệ tử lập tức tiến vào đi.

“Chu sư tỷ, chúng ta tu vi thấp hay là chờ các sư huynh sư tỷ vào trước rồi chúng ta hãy cùng theo vào.”

“Kỳ Phong đệ nói đúng, không bằng chúng ta đi phía sau đi, chúng ta chỉ là ngoại môn đệ tử làm cản trở người khác thì cũng không tốt lắm.”

Tiến vào làn sương mù Kỳ Phong thập phần sợ hãi, từ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy tản mát hơi sương lạnh nhưng càng đi sâu vào bên trong sương mù càng ngày càng dày đặc, cái này mà nói là sương mù mỏng, đưa bàn tay không nhìn thấy năm ngón nữa là, Lục trưởng lão có phải là sợ dọa đến đám đệ tử có tu vi thấp này nên mới nói như vậy cho bọn họ yên tâm hay không a.

“Mọi người đừng sử dụng thần niệm.” Tiếng Chu sư tỷ nhỏ giọng cảnh báo tổ đội của mình.

“Sao vậy Chu sư tỷ?” Lý Khuyết dò hỏi.

“Ta không biết nhưng khi ta thả ra thần niệm lập tức bị cắn nuốt, đầu hiện tại rất đau.”

Kỳ Phong nghe Chu Hân cảnh báo nhưng hăn cũng muốn biết là có chuyện gì đang xảy ra trong làn sương mù này. Kỳ Phong lập tức thả ra thần niệm, có phải là do công pháp tu luyện không giống nhau hay là do hăn là thần thể mà hăn sử dụng thần niệm thật sự không bị cản nuốt như Chu Hân nói, chỉ là làn sương mù quá dày đặc nên hăn chỉ có thể tra xét trong vòng năm mươi mét mà không thể xem xét bốn phía xa hơn được nữa.

“Chu sư tỷ đầu đệ đau quá, đệ cũng vậy.” Chu Bân, Lý Khuyết đồng thanh nói, bọn họ cũng vì tò mò nên mới không nghe lời cảnh báo của Chu sư tỷ là không nên thả ra thần niệm, bọn hăn thần niệm bị một cỗ lực lượng vô hình cản nuốt, cũng may bọn hăn kịp thời thu lại thần niệm nhưng vẫn bị ảnh hưởng không nhỏ. Cô Tĩnh Lập cũng nói mình bị thôn phệ thần niệm trong khi Kỳ Phong hăn vẫn là không có vấn đề gì.

“Các đệ đang làm gì? Ta đã nói không được thả ra thần niệm rồi mà, sao các đệ còn không nghe lời ta nói hả?” Nếu bây giờ có thể nhìn sẽ thấy khuôn mặt Chu Hân cùng những người khác đều tái nhợt như không có huyết sắc.

“Mọi người chú ý dùng linh lực hộ thể, tránh thả ra thần niệm.” Cùng lúc đó là tiếng của Diệp đại sư huynh vang lên cảnh báo đồng môn đệ tử.

“Các sư đệ đi sát bên người ta tránh đừng để bị tách ra khỏi đội.” Chu Hân lên tiếng nhắc nhở cả đội.

“Hiện tại không thể dùng thần niệm, sương mù dày đặc nhìn không thấy phương hướng, đây là thời cơ tốt để cảm nhận mọi thứ xung quanh, chúng ta thử đi cảm nhận phương hướng mà không dụng thần niệm thử xem sao.” Kỳ Phong nhắc nhở mọi người, thật ra hăn là sợ bọn người Chu Hân chỉ là một nhóm trẻ con nội tâm sợ hãi là không thể nào tránh khỏi nên mới hướng dẫn một chút.

Kỳ Phong dùng thần niệm kiểm tra xung quanh cũng không phát hiện ra là có gì khác lạ nên hấn vẫn bình tĩnh đi theo đoàn người tiến về phía trước, chí ích đoàn người còn có cường giả bảo vệ không phải sao.

“Lạc Thần chuyện này là như thế nào?” Là Lục trưởng lão truyền âm.

“Đệ tử cũng không xác định được, đệ tử đã rà soát qua khu vực này đảm bảo chỉ có ít độc khí ngoài ra không có vấn đề gì khác.” Thật sự khu vực này hấn đã cùng Nhị sư đệ kiểm tra qua một lần và còn bố trí người trấn thủ, nơi này tuyệt đối sẽ không quá mức nguy hiểm cho đệ tử tông môn mới phải.

“Được rồi, bây giờ không thể thả ra thần niệm để kiểm tra, tạm thời bảo vệ tốt chúng đệ tử qua khỏi rừng Huyền Vụ trước rồi hãy trở lại tra xét sau.” Lục trưởng lão nói.

“Vâng, đệ tử đã biết.” Diệp Lạc Thần truyền âm lại nói.”

“Đại sư huynh có nơi này hình như có điểm bất thường, có cần đệ đi tra xét không?” Mạc Thiên Hàn truyền âm hỏi.

“Không có việc gì, sư đệ dẫn mọi người đi trước đi, ta có chút việc sẽ đuổi theo sau.” Hấn cần tra xét lại khu vực này một lần xem có sai sót gì không.

Kỳ Phong không dám mở rộng thần niệm quá gần Diệp đại sư huynh sợ làm lộ chính mình, nhưng cũng đủ để thấy Diệp đại sư huynh vậy mà không đi theo đoàn người tiến về phía trước mà lại rẽ sang hướng khác rồi biến mất.

“Diệp đại sư huynh đây là muốn làm gì? Dù Đại sư huynh là Kim Đan hậu kỳ nhưng với tình trạng không thể sử dụng thần niệm, trời thì càng ngày càng dần tối cộng với sương mù dày đặc mang theo độc khí thật sự đi một mình như vậy sẽ an toàn chứ?”

Kỳ Phong hẳn thật sự lo lắng, Diệp đại sư huynh sẽ không xảy ra chuyện gì đi. Lo lắng không yên, vừa đi theo đoàn người Kỳ Phong vừa nhìn về phương hướng Diệp đại sư huynh biến mất.

“Mà sau hẳn lại lo lắng cho Diệp đại sư huynh nhỉ, có thể là vì Diệp đại sư huynh là ân nhân cứu mạng của hẳn đi, lo lắng cho ân nhân cứu mạng mình là điều đương nhiên thôi.” Kỳ Phong tự giải thích cho những suy nghĩ bất thường của mình khi đi lo lắng Diệp đại sư huynh như vậy.

Nhìn mọi người đi theo Lục trưởng lão cùng các vị sư huynh sư tỷ không ai để ý đến phía sau, Kỳ Phong từ từ đi chậm lại rồi tách hẳn đoàn người, lợi dụng hiện tại mọi người không thể dụng thần niệm sẽ không ai phát hiện ra thiếu mất một người là hẳn, Kỳ Phong thay đổi nhân dạng đội lên mũ sa nhắm phương hướng Đại sư huynh biến mất mở rộng thần niệm lao theo.

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Kỳ Phong Ra Tay

Một đường đuổi theo Diệp đại sư huynh Kỳ Phong còn không kịp thở, một khắc sau Kỳ Phong dừng lại, nơi này hiện tại trời rất tối cộng thêm sương mù dày đặc hắc không thể xác định được nơi này là nơi nào. Ăn vào một viên giải độc đan tiếp tục dùng thần niệm truy tìm tung tích Diệp đại sư huynh.

Dù hắc hiện tại đã là thần thể cơ thể đã trải qua tử khí thủy hồ cải tạo, hiện tại có thể nói Kỳ Phong đã là bách độc bất xâm nhưng hắc tu vi cũng chỉ mới là Luyện Khí kỳ, linh lực vẫn còn hạn chế, việc để bị nhiễm độc hiện tại đối với Kỳ Phong mà nói là một việc vô cùng bất lợi vì cơ thể tự giải độc sẽ tiêu hao linh lực, Huỳnh Kỳ Phong hắc không thể hao phí linh lực đi giải độc vào lúc này cho nên hắc vẫn là nên cẩn thận thì vẫn hơn.

“Phía trước có dao động linh lực rất lớn, đây là đang đánh nhau sao?” Kỳ Phong đến gần dùng thần niệm kiểm tra thì thấy năm tên hắc y bịt mặt đang cùng vây công Diệp đại sư huynh. Với năng lực của Diệp đại sư huynh, một Kim Đan hậu kỳ thì đối phó những tên hắc y nhân chỉ là Trúc Cơ kỳ này có lẽ là không vấn đề gì đi.

Nhưng tại sao khu vực khảo hạch lại có ngoại nhân xâm nhập, mục đích của bọn chúng là gì, Kỳ Phong tự hỏi.

Không phải là bọn chúng dẫn dụ Đại sư huynh rời khỏi đoàn người là để gây bất lợi cho Diệp đại sư huynh đó chứ.

Quan sát một lúc thấy có gì đó không ổn, năm tên Trúc Cơ nhưng sao đánh lâu như vậy lại không thể giải quyết được, mà Diệp đại sư huynh trên

y bào đã có vài vết máu cũng không biết là của Diệp đại sư huynh hay là của mấy tên hắc y nhân.

Không lẽ là huynh ấy bị thương chưa khỏi, có lẽ nào là lúc chiến đấu với Biên Bức vương gây ra sao? Lo lắng cho Diệp đại sư huynh nhưng hắc cũng không thể manh động tránh để bị phát hiện, hắc vẫn là nên ở một bên nên quan sát thôi nếu thật sự có thể tương trợ hắc nhất định không tiết mà ra tay trợ giúp, xem như trả một phần ân tình cũng được đi.

“Không ổn.” Từ chỗ ẩn nấp nhận thấy có hai tên hắc y nhân bay vòng ra phía sau định tập kích Diệp đại sư huynh từ phía sau lưng trong khi Diệp đại sư huynh đang phải đối phó với ba tên hắc y nhân còn lại không thể phân tâm, mà Diệp đại sư huynh lại đang đưa lưng về phía Kỳ Phong nên hắc không thể nào cảnh báo cho Diệp đại sư huynh biết được, giờ phải làm sau đây.”

Không còn thời gian suy nghĩ, không chút do dự Kỳ Phong phất nhẹ tay áo, hai cách hoa băng hoá thành hai vệt lam quang trong nháy mắt bắn về phía hai tên hắc y nhân đang đưa lưng về phía hắc.

Trong nháy mắt hai tên hắc y nhân này ngã xuống Diệp Lạc Thần cũng vừa lúc giết chết ba tên hắc y nhân còn lại đang vây công hắc.

Diệp Lạc Thần là biết mình không thể đối phó cùng lúc năm tên Trúc Cơ kỳ nên đã định sẵn khả năng sẽ phải chịu trọng thương là việc không thể nào tránh khỏi. Việc hai tên hắc y nhân định đánh lén hắc cũng biết nhưng nhất thời không thể phân tâm, chỉ có thể vội vàng đem linh lực làm lá chắn bảo vệ dự định tiêu diệt ba tên hắc y nhân trước mắt sau đó sẽ đối phó hai tên còn lại, nhưng cuối cùng hắc cũng không bị tấn công như trong tưởng tượng đến khi giải quyết xong ba tên vây công trước mặt thì hai tên định đánh lén hắc đã bị giải quyết rồi.

Diệp Lạc Thần hẳn cảm giác được linh lực dao động mặt dù rất nhỏ nhưng làm người tu chân hẳn không thể nào không nhận ra tia linh lực thuần khiết kia. Người giúp hẳn vừa rời khỏi. Là ai trong bóng tối đã giúp hẳn, Diệp Lạc Thần hẳn hiện tại còn không biết. Người trong bóng tối linh lực mạnh như vậy cũng còn may người đó không phải là nhắm vào hẳn nếu không Diệp Lạc Thần hẳn đúng là khó tránh khỏi một kiếp này.

Thật ra Diệp Lạc Thần hẳn cũng nhận ra có người đang trốn trong bóng tối quan sát bọn hẳn chiến đấu, mặt dù người này ẩn nấp khá kĩ trên người lại không hề có sát khí nên hẳn nghĩ có lẽ chỉ là người qua đường mà thôi. Không nghĩ tới người này còn ra tay giúp hẳn một đại ân như vậy.

Quay ra nhìn hai tên hắc y nhân đã bị người kia giết chết, thử sử dụng thần niệm, thần niệm không còn bị khống chế nữa rồi có nghĩa là chính những tên hắc y nhân này là những người khống chế thần niệm nhưng bọn chúng làm cách nào trà trộn vào khu vực khảo hạch được tông môn bảo vệ.

Tạm thời bỏ qua vấn đề làm thế nào những tên hắc y nhân này có thể trà trộn vào khu vực khảo hạch, Diệp Lạc Thần kiểm tra hai tên hắc y nhân bị người kia giết chết. “Giết người không thấy máu, chỉ có một vết thương nhỏ đâm sâu vào tim nếu dùng mắt thường sẽ không thể nhìn ra, người nọ là dùng cái gì chỉ trong một chiêu có thể giết chết cùng một lúc hai tên Trúc Cơ kỳ. Có thể thấy được thực lực của người này cũng không phải là thấp.”

“Dùng Thiên Hoa Băng Vũ đừng nói giết một người, giết nhiều người người hơn nữa Huỳnh Kỳ Phong hẳn vẫn là làm được chỉ có điều sẽ phải cố hết sức mà thôi.”

Nếu Đại sư huynh Diệp Lạc Thần mà biết được người cùng lúc giết chết hai tên Trúc Cơ kỳ vậy mà tu vi còn chưa tới Trúc Cơ chỉ sợ hẳn sẽ không tin đi.

Thật ra mà nói ai sẽ đi tin một người chỉ là dùng tu vi của một Luyện Khí kỳ đi giết hai tên Trúc Cơ kỳ, ai nghe được chắc cũng sẽ cho rằng người đó là đang nói dốt đi.

“Người này tu vi có lẽ là ngang ngửa hẳn đi, vì không lý nào người này trốn trong bóng tối quan sát hẳn chiến đấu lâu như vậy lại biết hẳn là Kim Đan hậu kỳ mà còn không sợ sau khi hẳn giải quyết xong đám hắc y nhân sẽ quay sang đối phó mình đi. Chỉ có cường giả mới có thể dưới mắt Kim Đan hậu kỳ sau khi giúp hẳn còn thần không biết quỷ không hay biến mất không để lại dấu vết gì.” Diệp Lạc Thần nghĩ.

Không đúng, nếu những tên hắc y nhân này muốn giết hẳn thì phải phải Kim Đan hậu kỳ hoặc trên hậu kỳ đến vậy giết hẳn chứ không phải chỉ phải ra vài tên Trúc Cơ kỳ thế này, vậy cũng chỉ có thể giải thích mục tiêu không phải là hẳn, vậy thì là ai đây. Không lẽ là chúng đệ tử trong đợt khảo hạch lần này.

Chết tiệt, thậm chí mình trúng kế Diệp Lạc Thần lập tức lao trở về nhưng trong lòng hẳn hiện tại tâm loạn như ma, người kia tốt nhất là không nên có việc gì.

.....

Kỳ Phong sau khi giúp Diệp Lạc Thần giết chết hai tên hắc y nhân hẳn xem Diệp đại sư huynh đã không còn gặp nguy hiểm cũng lập tức xác định phương hướng lao trở về cùng tổ đội.

“Có kết giới, sao lại có kết giới, còn có xác chết nằm la liệt khắp nơi lại là thế nào. Lúc hẳn không có ở đây, nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Ah...Kỳ Phong người không sao chứ, lúc bọn người áo đen tập kích chúng ta bị tách ra, ta không biết người chạy hướng nào, cũng may còn có các sư huynh sư tỷ cùng Lục trưởng lão đối kháng với bọn chúng nếu

không chúng ta có lẽ là đã bị giết chết hết rồi, nhưng mà đồng môn sư huynh đệ thương vong cũng rất thảm đó.” Chu Ân vừa nhìn thấy Kỳ Phong lập tức lao tới nói không ngừng

“Hắn cũng nhìn thấy rồi, bên bọn người áo đen có hơn hai mươi tên bị giết còn lại Dịch Thần Tông có ba người bị giết mà thôi, ở đâu ra mà thương vong thảm trọng. Mà ngoài những người áo đen này ba người kia cũng không phải mặc đạo bào giống bọn họ có nghĩa là đoàn khảo hạch lần này còn có những người ẩn thân che chở đi. Nhưng những người này vì bảo vệ bọn họ mà hy sinh, Kỳ Phong có cảm giác thật bất lực.”

“Thì ra là vậy.” Không nhìn Chu Ân Kỳ Phong âm thầm nghĩ, “chẳng lẽ Đại sư huynh phát hiện ra điều gì đó nên mới rời đi tra xét lại đặng phải bọn người áo đen chặn giết mục đích chỉ là để cầm chân huynh ấy, còn mục tiêu thật sự của bọn người áo đen lại là đám đệ tử Luyện Khí kỳ này của Dịch Thần Tông đi. Nhất Tinh bí cảnh còn chưa mở ra vậy mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy một khi Ngũ Tinh bí cảnh hợp nhất vậy thì thế nào? Đúng là có nhiều việc không thể biết trước được, những ngày sắp tới hẳn vẫn là nên cẩn thận một chút thì vẫn hơn.

“Đệ đừng chạm vào kết giới phía trước, Lục trưởng lão muốn bảo vệ chỗ này chờ người của tông môn đang trấn thủ gần đây đến mang những người này đi.” Đám người Chu Ân này quả thật nên đến Hiện Đại làm tình báo, chuyện xảy ra mới bao lâu mà thông tin đã nhanh nhạy như vậy rồi, nhưng mà cũng nhờ những tin tức kịp lúc này mà hẳn rốt cuộc đã biết được chuyện gì vừa xảy ra ở đây đi.

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Rời Khỏi Rừng Huyền Vụ

Cách khu vực đệ tử Dịch Thần tông bị bọn áo đen vây giết khoảng năm dặm về phía Nam trong một ngọn núi nhỏ đã được kết giới bảo vệ.

“Vút.....ầm.....”

“Chủ nhân....người!”

“Không cần giải thích.”

“Tâm Ly, Người lạm quyền.”

“Hắn cũng không phải là người mà một người như người có thể động đến.”

“Ta.....”

Bình thường người này chỉ gọi hắn là Lão Thất, Tâm Ly cái tên này đã bao lâu rồi hắn không còn nghe thấy nữa.

“Tâm Ly, người theo ta đã hơn ngàn năm, có phải là người đã quên mình từng hứa cái gì rồi sao?”

“Cả người Tâm Ly bỗng nhiên run lên.”

Hắn không quên, hơn ngàn năm trước hắn phản bội cả gia tộc đi theo người này, nhưng hắn cũng không hối hận vì cuối cùng hắn cũng có thể tiếp cận được người này, ẩn nhẫn chờ đợi hơn ngàn năm, hôm nay vì một phút sai lầm mà làm hỏng hết tất cả mọi cố gắng bấy lâu nay.

Ha...không phải hẳn chỉ muốn làm khó người đó thôi sao, vì cái gì? Vì cái gì người đó vừa xuất hiện đã chiếm hết mọi ánh mắt của người này? Vì cái gì?

“Ta không quên, ta đã từng hứa sẽ dùng mạng để bảo vệ người và người người yêu thương.” Nhưng ta hy vọng người người yêu thương sẽ là ta mà không phải là một ai khác, chỉ là những lời trong lòng này Tâm Ly hẳn cũng không nói ra.

“Người nam nhân vận đạo bào trắng đang đứng đưa lưng về phía hẳn này chưa từng biểu lộ cảm xúc trước mặt hẳn, nhưng mới vừa một chưởng phách vào trên vách đá kia không phải là đang cảnh cáo hẳn sao. Với người kia thì lúc nào cũng tỏ ra ôn nhu, nghe lời, còn với hẳn thì sao, Tâm Ly hẳn có gì thua kém người nọ.” Hai tay nắm chặt nổi lên từng đường gân xanh.

Luận về tu vi hẳn không hề thua kém người kia, đừng thấy hẳn chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ nhưng trên thực tế hẳn đã là Nguyên Anh hậu kỳ, muốn giết một tên Kim Đan hậu kỳ chỉ như giết chết một con kiến mà thôi.

Mà người nam nhân trước mắt này vậy mà vì vây bắt Huyền Linh thú cùng người kia, người kia bị trúng độc vì cứu sống người kia mà hao tổn một nửa tu vi như vậy có đáng không, thật ra tu vi người này còn cao hơn hẳn một bậc nhưng vì người nọ mà cố tình che dấu thực lực chân chính của mình.

Cũng may cuối cùng người này cũng bắt được Huyền Linh thú đến tay nếu không cho dù trả giá đại giới hẳn cũng quyết ngăn cản người này cứu người.

“Nếu người đã thề sẽ bảo vệ người mà ta yêu thương nhưng người lại làm đều ngược lại đồng nghĩa với việc người cũng nên gánh lấy hậu quả cho việc mình đã gây ra đi.” Vừa nói nam nhân áo trắng vừa quay người lại

đồng thời phát tay áo, một luồng linh lực mang theo một tia đao gió đập mạnh vào trên người Tâm Ly làm hấn nhất thời hộc máu cùng lúc một cánh tay cũng hoàn toàn bị cắt đứt.

Nếu như Kỳ Phong có mặt ở đây hấn nhất định sẽ nhận ra người này là ai, người này không phải ai khác mà chính là Mạc Thiên Hàn, nhị đệ tử hạch tâm của Dịch Thần Tông và trong những đồng môn sư huynh đệ thì hấn cũng chính là người duy nhất thành công tiếp cận Diệp đại sư huynh không phải sao.

“Kế hoạch tạm dừng chờ chỉ thị tiếp theo của ta, nếu như người còn có lần sau tự ý hành động như vậy thì không phải một cánh tay là có thể nói chuyện. Nhớ kĩ những gì ta nói.” Mạc Thiên Hàn đi xa nhưng giọng nói vẫn còn vang vọng bên tai Tâm Ly khiến cả người hấn tưởng chừng như đông cứng lại.

Tâm Ly vẫn ngồi tại chỗ ôm lấy cánh tay bị chặt đứt mà ngơ ngác.”

“Hơn ngàn năm đánh đổi, chờ đợi ta là cái gì? Thiên Hàn...Thiên Hàn...vì cái gì, ta không cam lòng.” Hơn ngàn năm, đây là lần đầu tiên hấn gọi tên người này ra ngoài.

.....

Diệp Lạc Thần hấn suy nghĩ đúng là vừa rồi hấn cùng bọn người áo đen kia dây dưa là do bọn chúng cố ý mà mục tiêu thật sự lại không phải là hấn.

Về tới đoàn người mới thấy nơi này rất cuộc chiến đấu ác liệt như thế nào, đồng môn sư huynh đệ nhiều người bị thương không nhẹ, hấn có thực lực thì thế nào? Với chút tu vi này vẫn chưa đủ để bảo vệ người hấn cần bảo vệ. Diệp Lạc Thần hấn cần phải tăng lên thực lực.

Diệp Lạc Thần tìm kiếm xung quanh hẳn thấy mọi người đều không có việc gì, nhất là người kia cũng không có việc gì như thế hẳn mới yên tâm phần nào.

“Tam sư đệ nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đại sư huynh vừa rời khỏi nửa khắc thời gian sau có một nhóm hơn trăm người áo đen bao vây chúng ta, cũng may Tông Chủ đã dự liệu trước cho người theo bảo vệ chúng ta nên đa phần đệ tử đều không sao, chỉ có vài người bị thương mà thôi.”

“Là sư phụ định liệu trước sao?” Diệp Lạc Thần nghĩ.

“Nhị sư đệ còn có Ngũ sư muội đâu?”

“Ách... lúc này còn thấy Nhị sư huynh bây giờ không biết đi đâu, Ngũ sư muội thì đang bên chỗ Lục trưởng lão a.”

“Được rồi, ta đã biết. Khu vực ngoại vi cách đây mười dặm về phía Tây có ba tên hắc y nhân bị ta giết chết, đệ chọn người đi xử lý đi.”

“Vâng, đại sư huynh.” Trang Hạo cung kính đáp rồi rời đi ngay. Sao này Trang Hạo vẫn luôn thắc mắc vì sao Diệp đại sư huynh nói có ba tên hắc y nhân bị giết nhưng khi hẳn đến nơi thì lại thấy có năm cái xác hắc y nhân đang nằm trên đất là sao. Dù là có thắc mắc nhưng Trang Hạo cũng chỉ có thể để trong lòng, hẳn cũng chưa bao giờ dám đi hỏi Diệp đại sư huynh.

Sau khi Trang Hạo rời đi, Diệp Lạc Thần cũng lập tức truyền tin cho Lục trưởng lão thông báo hẳn sẽ dẫn dắt chúng đệ tử lập tức di chuyển. Diệp Lạc Thần không biết sẽ có vấn đề gì tiếp theo xảy ra cho chuyến khảo hạch lần này hay không, việc trì hoãn thời gian là không cần thiết.

Mặc dù hiện tại trong rừng Huyền Vụ toàn bộ đã bị sương mù bao phủ nhưng lúc này đã có thể sử dụng thần niệm. Tốt nhất là nên lập tức rời khỏi rừng Huyền Vụ đến khu vực an toàn rồi hãy nói.

“Mọi người chú ý, lập tức di chuyển, hiện tại đã có thể dùng thần niệm, mọi người cẩn thận di chuyển không cần đi loạn.”

“Là tiếng Diệp đại sư huynh, đi theo Diệp đại sư huynh chúng ta nhất định sẽ an toàn, các sư huynh đệ chúng ta nhanh đi thôi.”

“Đi thôi đi thôi, ta một khắc cũng không muốn ở lại cái chỗ này nữa.”

Kỳ Phong không biết là vị đồng môn sư huynh đệ nào vừa lên tiếng, chỉ là hẳn cũng thật sự lo lắng bọn người áo đen lần nữa quay trở lại.

“Chu sư tỷ, các vị sư huynh chúng ta cũng đi thôi.” Vẫn là những người đi gần sau cùng bởi vì Kỳ Phong lo lắng nếu ở quá gần hẳn sợ Diệp đại sư huynh sẽ cảm nhận được khí tức của hẳn.

Mặc dù công pháp Ẩn Linh Thuật của hẳn là công pháp cao cấp nhất, dù có là cường giả Tu Chân giới đến cũng khó mà nhìn ra ngoại trừ người tu luyện công pháp có cùng xuất phát điểm giống như Huỳnh Kỳ Phong hẳn vậy, tuy đến thế giới này hẳn còn chưa thấy qua người có thể nhìn ra hẳn là ẩn nấp thực lực cùng khí tức nhưng cách xa vẫn đảm bảo hơn mà hẳn lại dễ dàng che dấu mình không phải sao.

Hai ngày sau rốt cuộc đoàn người cũng ra khỏi rừng Huyền Vụ tiến vào Lãnh Sương Cốc chính thức bắt đầu kỳ khảo hạch.

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Tiến Vào Lãnh Sương Cốc Đối Đầu Yêu Thú

Đây là Lãnh Sương Cốc sao! Hít một hơi thật sâu, Huỳnh Kỳ Phong hẳn có cảm giác nguyên khí nơi này không quá nồng đậm, chỉ là thực vật lại cao lớn bất thường như vậy có lẽ là có chỗ nào đó đặc biệt đi, như thế nên tông môn mới chọn nơi này làm nơi khảo hạch, hẳn thật chờ mong chuyến khảo hạch lần này a.

“Ách...nghĩ như hẳn thì có lẽ đây không phải là chuyến khảo hạch mọi người phải chống chọi với yêu thú và muôn vàn nguy hiểm mà là chỉ chuyến thám hiểm rừng rậm như khi hẳn còn ở thời Hiện Đại thì đúng hơn. Chắc.. hẳn nghĩ cũng thật đẹp.” Lắc lắc đầu dẹp bỏ cái suy nghĩ vốn là không có kia đi, Huỳnh Kỳ Phong tiếp tục cùng mọi người tiến về phía trước.

Mà cũng lạ nơi này thật sự rất lạnh. Nếu không có linh lực hộ thể nơi này căn bản không phải là nơi người thường có thể sinh sống.

Từ bây giờ bắt đầu phải tự mình đương đầu thử thách, tông môn sẽ không quản cho tới hai tháng sao nhưng Kỳ Phong biết cường giả vẫn ở quanh đây đang âm thầm quan sát bọn họ, hẳn là cảm nhận được linh lực cường đại dao động, có lẽ hẳn vẫn nên cẩn thận là tốt nhất.

Cũng may thực lực hẳn không tệ lại là thần thể cộng thêm băng hệ nên cái lạnh này đối Huỳnh Kỳ Phong hẳn là người từng ở Châu Âu khi còn ở Hiện Đại một đoạn thời gian nơi thời tiết có khi còn dưới con số âm tới nói thì cái lạnh này chỉ như mùa thu mát mẻ mà thôi.

Với hãn là như vậy nhưng những đệ tử đồng môn có tu vi thấp thì sao, hy vọng họ có thể chịu đựng qua hết kỳ khảo hạch lần này đi.

“Kỳ Phong đệ không cảm thấy lạnh sao?” Chu Bân hỏi, hãn tu vi thấp linh lực lại có hạn nên không dám sử dụng linh lực hộ thể, lỡ may có chuyện gì khẩn cấp thì thế nào.

“Đệ không sao, cũng may đạo bào tông môn còn có thể giữ ấm chút ít nên còn cầm cự được, còn sư tỷ cùng các sư huynh thế nào rồi?”

“Chúng ta không sao, chúng ta dù gì tu vi cũng cao hơn đệ một bậc đó. Đệ yên tâm đi.” Chu Bân vỗ vai Kỳ Phong nói.

Kỳ Phong không biết Chu Bân là lấy tự tin từ đâu để nói như vậy nhưng hãn cũng không đi phản bác, mọi người đều có bản lĩnh của chính mình. Đây là khảo hạch tông môn, mọi người phải cảm nhận và dùng ý chí để chống chọi mọi khó khăn gian khổ thì mới có thể trưởng thành không phải sao.

Trong đầu nghĩ như vậy Kỳ Phong lại cảm thấy một trận thanh minh, tu vi của hãn lại tăng lên một ít rồi. Thì ra lâu như vậy tu vi hãn không có tiến bộ là vì hãn không có trải nghiệm thực tế còn chưa gặp phải khó khăn đi. Bây giờ để hãn cảm ngộ ra được đây đúng là thu hoạch ngoài ý muốn a.

“Chúng ta tiến vào Lãnh Sương Cốc đã hơn mười ngày rồi sao sao toàn gặp phải yêu thú cấp thấp mà không gặp được một con yêu thú cấp cao nào nhỉ?” Lý Khuyết thắc mắc hỏi.

Bọn hãn tu vi thấp, một ngày sao khi tiến vào Lãnh Sương Cốc đoàn người cũng tự phân tán. Thật ra Kỳ Phong cũng nhìn thấy phương hướng mà Trần Kiến Huân cùng Thường Ngôn sư huynh đi, chỉ là hãn chọn đi hướng khác vì hãn nghĩ đã có Thường Ngôn sư huynh bên cạnh vậy hãn cũng không cần lo lắng cho Kiến Huân sư huynh nữa, ngược lại nếu hãn chọn dẫn cả đội đi theo hai người kia vậy cũng không tốt, vẫn là chọn

đường của mình vì mình thực lực mà cố gắng. Hãn cũng không muốn mình vì ần nấp tu vi lại để người khác đến chiếu cố được.

Khi tách khỏi đồng môn sư huynh đệ, càng đi sâu vào trong Cốc tổ đội của hãn đúng thật là có mấy lần gặp phải yêu thú cường đại chỉ là hãn khéo léo dẫn dắt tổ đội của mình tránh đi mà thôi.

“Ách...cái này có trách Kỳ Phong hãn không ta, mấy đứa trẻ này tu vi quá thấp nên khi gặp yêu thú quá mức cường đại ở trong phạm vi thần niệm của hãn, hãn thường lấy cớ để chuyển hướng đi của mọi người, hãn còn giúp tổ đội của mình mấy lần thành công tránh va chạm cùng tổ đội khác. Mấy ngày này toàn là bọn hãn săn đuổi yêu thú cấp thấp có lẽ cũng nên để bọn họ kinh nghiệm một chút thế nào là bị yêu thú săn đuổi đi.”

“Ah...thế nào hãn lại cảm thấy mình tà ác nhỉ? Không phải đâu, hãn đây là để cho bọn họ rèn luyện rèn luyện a.” Kỳ Phong đang nghĩ thầm trong đầu thì trong phạm vi thần niệm của hãn xuất hiện một con Cự Mãng rất lớn.

“Như thế nào mà xuất hiện trong thần niệm của hãn toàn bộ cạp cùng rắn rết mà con nào cũng to lớn quá đáng cả thế, đã vậy con Cự Mãng này còn to lớn hơn cả Trần Nam Mỹ là thế nào? Nhưng mà nghĩ lại thì nguyên thân con Cự Mãng này chỗ nào cũng rất có giá trị nha, nhưng mà hãn cũng chỉ cần mật của nó để luyện chế Giải Độc Đan mà thôi.” Nội tâm Kỳ Phong nghĩ nhất định phải bắt được nó.

“Sư tỷ các vị sư huynh ta cảm nhận phía trước có yêu thú cường đại nha.”

“Thật sự sao, còn cách xa chúng ta không?” Chu Hân hỏi, nàng không chút nghi ngờ vì lời nói của Kỳ Phong, vị sư đệ mới nhận vào tổ đội này mặc dù tu vi thấp nhưng xem ra khả năng cảm nhận cũng không tệ.

Hầu hết những lần Kỳ Phong sư đệ nói có yêu thú sắp đến thì chắc chắn sẽ có yêu thú đến, dù là cả bọn dùng thần niệm quan sát cũng không nhìn thấy gì, vậy mà vị sư đệ này lại có thể cảm nhận được.

Lúc đầu nàng còn nghi ngờ nên một hai lần thử tu vi của vị sư đệ này nhưng đúng thật hẳn chỉ là may mắn cảm ứng tốt hơn mọi người mà thôi, còn tu vi quả thật là quá thấp, nhưng nhờ vậy mà cả đội sau hơn mười ngày thu thập được không ít yêu thú cùng yêu đan a. Hơn mười ngày cùng nhau chiến đấu để mọi người hiểu được nhau cùng năng lực của từng người hơn. Vị Kỳ Phong sư đệ này làm người thật sự không tệ.

“Sau nữa khắc nữa nó sẽ đến chỗ chúng ta, ta cảm giác nó di chuyển rất nhanh.” Kỳ Phong thông báo.

“Kỳ Phong đệ ra phía sau đi. Các đệ lấy pháp khí ra chuẩn bị chiến đấu.” Chu Hân ra lệnh.

Không ai nói hai lời tất cả đều làm tốt công tác chuẩn bị kể cả Kỳ Phong hẳn cũng không ngoại lệ, chỉ có hẳn biết con Cự Mãng này cũng không phải dễ đối phó như vậy, chí ít cũng là yêu thú cấp bốn cấp năm đi, với thực lực của đám trẻ con này thì không thể hạ được nó. Lần này hẳn vẫn là ra tay thôi.

“Ta thấy nó rồi, là một con Cự Mãng, mọi người cẩn thận dùng linh lực hộ thể.”

Lời Chu Hân vừa buông xuống cũng cùng lúc Cự Mãng cũng vừa lao tới, hơn mười ngày nay đã quen chiến đấu với đám yêu thú nên mọi người phát linh lực chiến đấu rất ăn ý.

“Lớp vảy quá cứng, pháp khí thông thường không thể ảnh hưởng tới nó, chỉ có linh khí mới làm nó bị thương được.” Là Cô Tĩnh Lập nói.

“Ầm...ầm...ầm...ầm...” bốn người Chu Hân, Chu Bân, Lý Khuyết cùng Cô Tĩnh Lập bị Cự Mãng dùng đuôi quét ngang đánh bay ra ngoài.

“Con Cự Mãng này đúng là mạnh thật nhưng mọi người chú ý cẩn thận một chút đệ nghe nói điểm yếu của Cự Mãng là nằm ở một thốn ba tấc trên lưng nó, đệ dụ nó tập trung về phía đệ mọi người nhắm vào đó mà đánh.”

Vừa nói Kỳ Phong vừa dụ Cự Mãng lao về phía mình, lúc Cự Mãng đến gần há miệng muốn nuốt chửng Kỳ Phong thì đúng lúc đó Kỳ Phong hô lên: “mọi người động thủ.”

Không còn thời gian đi ngăn cản Kỳ Phong mọi người chỉ có thể lập tức bật dậy theo lời Kỳ Phong chỉ điểm lao vào công kích cùng phối hợp với Kỳ Phong. Kỳ Phong cũng đồng thời vung tay áo, một cánh hoa băng bay thẳng vào trong miệng Cự Mãng đâm thẳng vào tim nó, theo sau đó là bốn luồng linh lực khác nhau cùng lúc đánh vào trên thân nó.

“Ầm...”

“Chúng ta vậy mà giết chết được yêu thú cấp năm nha ha..ha..”

“Kỳ Phong thấy mọi người tuy suy yếu nhưng lại rất vui vẻ hẳn cũng cười cười. Một cánh hoa băng kia hao tổn của hẳn không ít linh lực, hiện tại hẳn cần nhất là một chỗ để khôi phục lại linh lực nếu không đụng phải yêu thú cường đại nữa thì khó nói rồi.”

Các đệ nhanh chóng xử lý Cự Mãng, chúng ta cần tìm một chỗ phục hồi linh lực.

“Không ai được động vào Cự Mãng, yêu thú này hiện tại đã là của bọn ta.”

TU CHÂN CHI GIỚI

Phong Lai

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Các Người Muốn Chết

Những người này đến đây từ lúc nào, làm sao hấn lại bất cần như thế, rõ ràng hấn là quá chú tâm vào Cự Mãng mà quên mất cảnh giác với hoàn cảnh xung quanh rồi.

“Các người cũng là đồng môn sư huynh sau lại đi cướp đồ của bọn ta.” Chu Bân hấn hiện tại rất tức giận, những người này như thế nào không nói đạo lý, từ đâu nhảy ra nói yêu thú này là của bọn hấn chứ.

Những đồng đội khác cũng như Chu Bân vậy, bọn họ thừa sống thiếu chết mới giết được yêu thú cấp năm này, những người này không những ở một bên xem bọn hấn chiến đấu đã vậy bây giờ còn định cướp công sức của bọn hấn, lý nào là vậy. Những người này đây là muốn ngồi không mà hưởng lợi, làm sao có thể.

Kỳ Phong âm thầm quan sát những người này, bọn họ mặc là đạo bào nội môn, tu vi lại là Luyện Khí kỳ từ tầng bảy đến tầng chín, số lượng thành viên lại nhiều hơn bọn họ đã vậy tu vi lại còn cao hơn mấy người Chu Hân rất nhiều. Nhìn linh lực dao động quanh thân bọn người này rõ ràng linh lực rất đầy đủ, hiện tại chỉ cần một người trong nhóm bọn người nội môn này thôi là cũng đủ sức đối phó với mấy người Chu Hân rồi.

“Ha...không nghĩ tới mới những ngày đầu của kỳ khảo hạch những người này đã dám lộng hành như vậy, đánh cướp công sức của đồng môn sư huynh đệ khác, nhóm người này thật đúng là nghĩ mình tu vi cao rồi đi ức hiếp kẻ yếu có phải không?”

Với thực lực như vậy lại là nội môn đệ tử mà đám người Chu Hân năm mơ cũng muốn vào nội môn kia, lại không lo đi rèn luyện ẩn nấp ở đây làm chuyện thương thiên hại lý. Nhóm người này cũng xứng làm đệ tử nội môn Dịch Thần Tông sao. Hấn khinh.

“Ha..ha..ha..ta nói lại lần nữa, Cự Mãng này bọn ta muốn, đệ tử cấp thấp các người cũng xứng có được nó sao. Cút!”

“Người..người..người..các người..”

“Sao? Muốn đánh nhau, ha..chúng ta không ngại chơi đùa cùng các người một lúc đâu nha?”

Nói chuyện có lẽ là đội trưởng của tổ đội này đi. Là một nam nhân cao lớn có khuôn mặt góc cạnh thực lực không phải cao nhất trong nhóm người này, cũng chỉ là Luyện Khí tám tầng nhưng từ lúc xuất hiện đến giờ cũng chỉ có người này ra mặt còn những người khác chỉ là phụ họa theo mà thôi. Cũng có thể người này có chút địa vị trong Dịch Thần tông nên cho dù thực lực có thấp hơn những người khác trong nhóm vẫn được tôn lên làm đội trưởng đi.

“Mọi người bình tĩnh một chút.”

Kỳ Phong nhỏ giọng chặn lại bốn người đang kích động, bọn họ vừa mới ra sức chiến đấu với Cự Mãng, hiện tại mấy người Chu Hân đã không phải là đối thủ của nhóm người này, lấy cứng đối cứng chỉ làm hại bản thân thêm mà thôi.

“Chúng ta hiện tại không phải là đối thủ của bọn họ, bỏ đi thôi.” Kỳ Phong nhìn thấy bọn người Chu Hân, Lý Khuyết kích động muốn động thủ nên chặn lại nói. Hấn biết khi nói ra những lời này có lẽ hấn sẽ bị chú ý đến nhưng nếu hấn còn không ngăn lại đám người Chu Hân đang kích động, hấn sợ sẽ xảy ra chuyện mất. Kỳ Phong hiện tại cũng không quản được nhiều như vậy.

Hiện tại trước mặt mọi người hẳn là người có tu vi thấp nhất nên không thể dùng thần niệm thông báo với người trong tổ đội là tạm thời nhân nhượng giao yêu thú cho bọn chúng chờ đợi thời cơ đi đoạt lại, truyền âm cho người trong đội biết lúc này đồng nghĩa với việc hẳn sẽ bị bại lộ thực lực. Không thể nói cho bọn người Chu Ân được đúng là tức chết Huỳnh Kỳ Phong hẳn mà.

“Được rồi, thôi bỏ đi, các sư đệ chúng ta đi.” Đùng tưởng Chu Ân còn nhỏ mà lắm, nàng có thể từ trong thế giới tu chân hỗn tạp cá lớn nuốt cá bé cường giả vi tôn này lăn lộn, còn bảo vệ đệ đệ của mình bình an tiến vào Dịch Thần Tông cũng không phải thuộc hạng tầm thường.

“Đứng lại.” Người gọi bọn họ là một người có thực lực chín tầng, có lẽ là thực lực cao nhất trong nhóm người này đi.

“Chúng ta đã nhân nhượng, các người còn muốn làm gì?”

“Aiz...Kỳ Phong trong lòng âm thầm vỗ trán, Chu Ân ơi là Chu Ân, người có cần kích động như vậy không a. Hẳn cũng đặc biệt giơ ngón tay cái lên với Chu Ân, có thể bảo vệ thẳng nhóc dễ kích động này mà vẫn còn có thể sống được đến ngày hôm nay còn không bị chụp chết thì đúng là kì tích.”

Chu Ân ngay lập tức tiến lên chặn phía trước người Chu Ân bảo vệ đệ đệ của mình.

“Ách...Kỳ Phong nhìn mà âm thầm trợn trắng mắt, có cần gà mẹ che chở gà con như vậy không a.

“Ha..ha..các người không cần phải sợ.” Một người có khuôn mặt nhỏ gầy lên tiếng.

“Người. Đến đây.” Lại là người thực lực chín tầng.

“Ta?” Kỳ Phong chỉ vào chính mình, không phải chứ, hăn năm cũng trúng đạn a.

“Có việc gì? Không phải chúng ta đã nhân nhượng rồi sao.” Ha.. việc khác hăn có thể nhìn chỉ cần không chạm đến giới hạn của hăn là được, nhưng những người này có vẻ chưa biết thế nào là đủ đi.

“Đúng, ta nói chính là người đó.” Huỳnh Kỳ Phong hăn sống đến tuổi này nhưng chưa từng có ai dám ra lệnh cho hăn. Bọn người này dám.

“Những người này là cố tình không tha cho bọn họ đi sao. Đây là khi hăn tu vi thấp nên bắt nạt sao?” Kỳ Phong nắm chặt năm tay áp chế lửa giận.

“Thả bọn họ đi, ta đáp ứng các người ở lại.” Kỳ Phong chỉ vào bọn người Chu Hân nói. Việc hăn có thể làm cũng chỉ có thể đến đây thôi, những ngày tiếp theo bọn người Chu Hân đành phải tự lo liệu lấy vậy.

“Không thành vấn đề, bọn ta chỉ cần người là đủ.” Một người trong nhóm nội môn đệ tử này lên tiếng.

“Kỳ Phong sư đệ, không thể.” Vẫn là Chu Bân tuy ngày thường có hơi tùy tính nhưng vẫn là người nhiều tình cảm nhất a. “Đúng vậy Kỳ Phong, đệ không thể ở lại a.” Tuy chỉ tổ đội có hơn mười ngày nhưng mọi người lại rất quan tâm đến nhau, Kỳ Phong nhất thời cảm động.

“Ta không sao, mọi người đi đi, có duyên sẽ gặp lại.”

Trong lúc nói chuyện Kỳ Phong liếc thấy có một người thực lực tám tầng tách khỏi nhóm nội môn đệ tử này rời đi. “Đây là muốn làm gì? Ha...Nhất thời ngộ ra, bọn người này là định không tha cho đám người Chu Hân đây mà. Các người muốn chết.” Biết được ý định của bọn người này vậy thì cũng đừng trách hăn.

Giả vờ vỗ nhẹ lên vai Chu Bân bảo bọn người Chu Bân đi nhanh đi, nhưng thật ra là Kỳ Phong tách một tia thần niệm bao lấy cánh hoa băng bám vào trên người Chu Bân, nó có thể bảo vệ được bọn người Chu Bân an toàn rời đi. Việc hắn có thể làm cũng chỉ đến thế mà thôi.

Đợi bọn người Chu Bân đi xa Kỳ Phong lúc này mới quay đầu lại.

“Các vị sư huynh hiện tại có thể nói cho ta biết cần ta ở lại làm gì không?” Kỳ Phong hắn thật đúng là không kiên nhẫn a.

“Ha..ha..vị sư đệ này tuy khuôn mặt hơi đen một chút nhưng mọi người hãy nhìn đôi bàn tay trắng nõn non mềm này mà xem. Đôi tay thế này còn cả người thì thế nào nhỉ, bọn ta thật muốn khám phá nó, các đệ thấy ta nói có đúng không a?”

“Ha..ha..đúng nha..đúng nha, mỹ nhân như vậy chúng ta còn chưa từng hưởng qua nha.”

Kỳ Phong nổi giận thật sự, bọn người này đây là đang đùa giỡn hắn sau. Những người này chẳng những muốn cướp đồ còn muốn cướp sắc. Bọn họ có vẻ tìm sai người rồi.

Lui về phía sau tránh thoát khỏi những bàn tay bẩn thiếu đang sắp chạm vào mình. Tay Kỳ Phong nhất thời nắm chặt giả vờ run sợ nói: “Các vị sư huynh đây là đang muốn làm cái gì?”

Hắn cần thời gian khôi phục lại chút ít linh lực. Bây giờ không thể kích động, hắn cần kéo dài thời gian, nửa khắc, chỉ cần nửa khắc hồi phục ba phần linh lực thôi vậy cũng đủ rồi. Âm thầm vận chuyển Thiên Địa Hoàng Quyết đến cực hạn theo từng vòng chu thiên.

“Sư đệ người không thấy sao, chúng ta là đang muốn yêu thương người thôi nha.”

“Ta không cần, ta là nam nhân, thả ta đi đi.” Kỳ Phong giả vờ run sợ rồi tiếp tục lùi lại giữ khoảng cách với những người này.

“Thả người đi, chúng ta còn chưa chơi đùa sao có thể thả người đi. Nghĩ cũng đừng nghĩ a.” Tên Luyện khí tám tầng có khuôn mặt góc cạnh tiến đến gần Kỳ Phong nói.

Kỳ Phong cuối đầu, trong mắt là một mảnh băng lãnh.

“Vậy sao?” Thanh âm đã không còn độ ấm.

“Này, các người có thấy nhiệt độ càng ngày càng lạnh không?”

“Đúng thật, sao vậy nhỉ?” Một người trong nhóm bọn chúng thắc mắc hỏi.

“Cảm thấy lạnh sao?” Vẫn cuối đầu Kỳ Phong tiếp tục nói.

“Đúng là lạnh thật, mà hình như có gì đó không đúng.” Vẫn là tên Luyện Khí tám tầng có khuôn mặt góc cạnh phát hiện ra người này cũng đồng thời lui về phía sau. Không uổng người này có thể từ trong đám người này bước lên làm đội trưởng a, thì ra là cũng có chút thực lực.

Ngẩng đầu lên đôi mắt Kỳ Phong đã chuyển sang màu tím đậm.

“Ta nói nhiều như vậy mà đến bây giờ các người mới phát hiện ra vấn đề sao?”

“Nhìn vào mắt ta. Các người đã từng hãm hại bao nhiêu người, vậy thì giờ hãy thử cảm nhận nỗi thống khổ các người đã từng gây ra cho bao người đi.”

“Người..người..” Những người này lời còn chưa kịp nói hết đã lập tức bất động, trên khuôn mặt bọn họ bắt đầu trở nên vụn vụn đến đáng sợ.

Kỳ Phong không biết bọn họ đã làm bao nhiêu điều ác mà và đã trải qua những gì, chỉ là trước khi chết chính họ cũng không nghĩ đến có ngày mình sẽ phải chết vì những gì mình đã gây ra đi mà thôi.

“Một ánh mắt có thể giết người, đây là Kỳ Phong được Xà Vương Huyền chỉ điểm lại còn dạn hãn không nên dùng loạn, giờ hãn mới biết vì sau Huyền lại che đi màu mắt của hãn, năng lực này đúng thật là đáng sợ. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ hãn cũng không muốn sử dụng đến năng lực này. Nếu để người không có ý tốt biết hãn có năng lực này thì sao?” Thật là hãn nghĩ cũng không dám nghĩ nữa.

Cuốn lên Cự Mãng, lục soát những người này lấy đi tất cả túi trữ vật, kiểm tra trên người bọn chúng cũng không còn vật gì có giá trị Kỳ Phong đang định dùng hỏa phù xoá đi dấu vết thì phát hiện có người đang đến.

Không kịp xử lý mấy cái xác này rồi. Kỳ Phong lập tức lao ra khỏi hiện trường, hãn là biết có cường giả theo bảo vệ chỉ thật không ngờ bọn họ đến nhanh như vậy.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Hồi Ưc

Chương 2: Một Đời Tựa Như Mộng

Chương 3: Ta Không Cam Lòng

Chương 4: Phụ Thân Lam Thanh

Chương 5: Hồn Độn Không Gian

Chương 6: Thiên Địa Hoàng Quyết

Chương 7: Sơ Khai Chi Địa

Chương 8: Lần Đầu Gặp Nguy Hiểm

Chương 9: Sơ Ngộ Diệp Lạc Thần

Chương 10: Gia Nhập Tông Môn

Chương 11: Một Nửa Đệ Tử Ngoại Môn

Chương 12: Kiểm Tra Linh Căn

Chương 13: Khôi Phục Linh Lực

Chương 14: Kim Xà Vương

Chương 15: Ẩn Linh Thuật

Chương 16: Đan Trúc Các

Chương 17: Bà Cô À Ta Có Cố Ý Đâu

Chương 18: Đại Sư Huynh Diệp Lạc Thần

Chương 19: Luyện Khí Mười Tầng Trung Kỳ

Chương 20: Phong Lam Cầm

Chương 21: Phong Lam Cầm Bí Mật?

Chương 22: Lần Đầu Ngự Kiếm Phi Hành

Chương 23: Nguy Trang

Chương 24: Vào Đan Dược Đường

Chương 25: Bảo Vật Kêu Gọi

Chương 26: Tiết Mộ Bạch

Chương 27: Bí Mật Quả Cầu Tử Quang?

Chương 28: Người Không Phạm Ta Ta Không Phạm Người

- [Chương 29: “Bách Đế Linh Thần”](#)
[Chương 30: Chém Giết Trúc Cơ Kỳ](#)
[Chương 31: Nam Nhân Này Cũng Quá Tuán Mỹ Đi](#)
[Chương 32: Lôi Nguyên Công Pháp](#)
[Chương 33: Đoạn Hồn Thần Binh](#)
[Chương 34: Ngự Không Phi Hành](#)
[Chương 35: Thiên Hoa Băng Vũ](#)
[Chương 36: Xà Vương Huyền Biến Đổi](#)
[Chương 37: Tông Môn Quảng Trường](#)
[Chương 38: Tông Môn Khảo Hạch](#)
[Chương 39: Tiết Mộ Bạch Tiếp Cận](#)
[Chương 40: Người Thần Bí Mang Mũ Sa Rốt Cuộc Là Ai?](#)
[Chương 41: Tiến Vào Rừng Huyền Vụ](#)
[Chương 42: Kỳ Phong Ra Tay](#)
[Chương 43: Rời Khỏi Rừng Huyền Vụ](#)
[Chương 44: Tiến Vào Lãnh Sương Cốc Đối Đầu Yêu Thú](#)
[Chương 45: Các Người Muốn Chết](#)